EMMA STRAUB
SOARE ȘI NORI ÎN MALLORCA
„O carte de o prospețime excepțională“
IRISH TIMES

EMMA STRAUB

SOARE ŞI NORI ÎN MALLORCA

Traducere din limba engleză
Laura-Monica Cibotariu prin LINGUA CONNEXION

Editura RAO
Pentru River şi o viaţă întreagă de vacanţe în familie

De fapt nu este atât vorba de a călători, cât de a evada: care dintre noi nu tânjeşte să-şi aline o suferinţă sau să se elibereze de un jug?
GEORGE SAND.
„O iarnă în Mallorca”.

Voi fi insula pustie
Ce-ţi va reda libertatea
Voi fi vulturul pe care-l vei prinde şi-l vei devora
THE MAGNETIC FIELDS.
„Desert Island”.

ZIUA ÎNTÂI

Plecarea părea întotdeauna o surpriză, indiferent câtă vreme priviseră datele încercuite în calendar. Jim îşi făcuse valiza în seara dinainte, dar acum, când mai avea doar puţin până la ora plecării, ezita. Îşi luase destule cărţi? Păşi înainte şi înapoi prin faţa bibliotecii din biroul său, trăgând câteva romane de cotor, apoi strecurându-le la loc printre celelalte. Îşi împachetase pantofii de alergare? Dar crema de ras? În altă parte a casei, soţia şi fiica sa puteau fi auzite cum, cuprinse de o panică asemănătoare, alergau în sus şi în jos pe scări, ţinând în mână vreun obiect dintre cele uitate unul peste altul lângă

uşă.

Erau lucruri şi pe care Jim le-ar fi scos din bagajele sale, dacă ar fi fost posibil: ultimul an din viaţa lui şi cei cinci de dinaintea acestuia, cu toate neajunsurile lor; felul în care Franny îl privea pe deasupra mesei în timpul cinei; senzaţia pe care o avea în legătură cu propria persoană pentru prima dată în trei decenii şi cât de mult îşi dorea să rămână acolo; golul care avea să îl aştepte după întoarcerea cu avionul, zilele anoste care aveau să urmeze şi pe care va fi nevoit să le umple şi să le tot umple, la nesfârşit. Jim se aşează pe scaunul de la biroul său, aşteptând să apară cineva şi să-i spună că era nevoie de el în altă parte.

Sylvia aştepta în faţa casei, privind cu atenţie în lungul străzii 75, către Central Park. Părinţii ei erau genul care credeau că un taxi avea să apară întotdeauna chiar în momentul când aveau nevoie de el, mai ales în weekendurile din timpul verii, când în oraş nu era trafic mai deloc.

Sylvia îşi spuse că era un nonsens. Singurul lucru mai rău decât a-şi petrece cu părinţii două din ultimele şase săptămâni de vacanţă, înainte de a pleca la colegiu, ar fi fost să piardă avionul şi să fie nevoită ca într-una dintre acele ultime nopţi să doarmă în şezut într-o sală de aşteptare din aeroport, având drept unică sursă de confort o banchetă pătată. Aşa că se hotărî să cheme ea însăşi un taxi.

Nu era vorba c-ar fi vrut să rămână toată vara în Manhattan, care se transforma într-un adevărat crater de beton încins. Ideea de a merge în Mallorca o tenta, teoretic: era o insulă care promitea valuri line şi brize mângâietoare, un loc în care îşi putea exersa spaniola, la care se descurcase destul de bine în timpul liceului.

Niciunul – dar absolut niciunul – dintre cei care absolviseră odată cu ea nu făcea nimic altceva toată vara decât să dea petreceri la propria locuinţă atunci când

părinţii săi plecau la Wainscott sau Woodstock ori în alte localităţi cu case acoperite cu şindrilă, folosită special pentru un aspect pitoresc. Sylvia le văzuse destul feţele în ultimii optsprezece ani şi abia aştepta s-o şteargă de acolo.

Da, desigur, alţi patru tineri din clasa ei mergeau la Brown, ceea ce însă nu însemna că era nevoită să le mai vorbească vreodată dacă nu avea chef, şi tocmai asta urmărea ea. Să-şi găsească prieteni noi. Să înceapă o viaţă nouă. Să se afle, în sfârşit, într-un loc în care numele Sylvia Post să nu mai fie însoţit de suita de fantome ale fetei de şaisprezece, de doisprezece sau de cinci ani, un loc în care să se desprindă complet de părinţii şi de fratele ei, pentru a exista, pur şi simplu, ca un astronaut plutind în spaţiul cosmic fără a fi stânjenit de gravitaţie. Dacă se gândea mai bine, şi-ar fi dorit să-şi petreacă toată vara în străinătate. Trebuia însă să suporte toată luna august acasă, când petrecerile de despărţire, cu lacrimi şi disperare, aveau să atingă – cu siguranţă – punctul culminant. Sylvia nu avea de gând să plângă.

Un taxi cu lumina verde aprinsă se ivi de după colţ, înaintând încet către ea şi hurducându-se din cauza găurilor din asfalt. Sylvia ridică iute o mână în aer, formând cu cealaltă numărul de telefon de acasă. Sună de mai multe ori, dar fără rezultat. Telefonul încă mai suna când taxiul opri în dreptul ei. Părinţii ei erau în casă, făcând Dumnezeu ştia ce. Sylvia deschise portiera taxiului şi se sprijini pe bancheta din spate.

— Mai aşteptaţi un minut, zise ea. Îmi cer scuze. Părinţii mei trebuie să apară dintr-un moment într-altul. Făcu o pauză, apoi continuă: Sunt îngrozitori, ce-i drept.

Acest lucru nu era întotdeauna adevărat, dar acum era, iar ea nu se sfia să o spună răspicat.

Şoferul încuviinţă din cap şi porni aparatul de taxare – fericit, în mod evident, să stea acolo şi o zi întreagă dacă ar fi fost nevoie. Taxiul ar fi putut bloca traficul, dar nu era aglomerat deloc în acele momente. Sylvia era singura

persoană din oraş care părea să se grăbească. Apăsă tasta de reapelare, iar tatăl ei răspunse imediat de această dată.

— Haideţi odată! făcu ea înainte ca el să spună ceva. A venit taxiul.

Mama ta nu se grăbeşte deloc, spuse Jim. Ieşim în cinci minute.

Sylvia închise telefonul şi se strecură pe bancheta din spate a taxiului.

— Trebuie să apară, zise.

Se lăsă pe spate şi închise ochii. Realiză că o şuviţă din părul ei se lipise de banda adezivă care ţinea laolaltă părţile dezmembrate din spătarul banchetei. Exista posibilitatea ca doar unul din părinţii ei să iasă din casă, iar asta ar fi fost culmea, o poveste semănând a telenovelă ieftină, fără vreo rezolvare satisfăcătoare. Aparatul de taxat se auzea ticăind, iar ei doi aşteptau în tăcere – Sylvia şi şoferul de taxi. Trecură zece minute interminabile. Când în cele din urmă Franny şi Jim ieşiră grăbiţi din casă, claxoanele maşinilor adunate acum în spatele taxiului începură să protesteze asurzitor, ca în coloana unei procesiuni triumfale. Franny alunecă pe bancheta din spate, lângă fiica ei, iar Jim se aşeză în faţă, cu genunchii acoperiţi de pantalonii kaki proptiţi în bordul maşinii. Sylvia nu era nici prea fericită, dar nici prea tristă să-i aibă pe ambii părinţi cu ea în taxi, însă se simţea uşurată, deşi nu ar fi recunoscut asta cu voce tare.

— *On y va!*[1] zise Franny, trăgând portiera după ea.

— Asta e în franceză, spuse Sylvia. Noi mergem în Spania.

— *Andale!*

Franny transpirase deja şi începu să-şi facă vânt cu toate cele trei paşapoarte, ridicând braţele. Purta costumul de voiaj, pe care-l păstra cu grijă pentru călătoriile cu avionul sau cu trenul în toate colţurile lumii: o pereche de pantaloni negri mulaţi, o tunică neagră din bumbac, lungă

1 Să mergem! (n.tr.)

până la genunchi, şi o eşarfa vaporoasă care să-i ţină de cald în avion. Atunci când Sylvia o chestionase odată pe Franny despre obiceiurile sale neschimbate din timpul călătoriilor, aceasta îi spusese printre dinţi:

— Cel puţin eu nu călătoresc cu o sticlă de whisky la îndemână, ca Joan Didion.

Când lumea o întreba ce fel de scriitoare era mama ei, Sylvia obişnuia să răspundă că aceasta era ca Joan Didion, dar mult mai entuziastă, sau ca Ruth Reichl, dar cu o problemă de atitudine. Nu-i povestea însă mamei ei nimic din toate astea.

Taxiul ţâşni înainte.

— Nu, nu, nu, făcu Franny, repezindu-se către geamul despărţitor din plexiglas, trebuie să faceţi la stânga, apoi iarăşi la stânga, pe Central Park West. Vrem să ajungem la aeroport, nu în New Jersey. Mulţumesc. Se lăsă din nou pe spătarul banchetei. Ce oameni! zise ea încetişor şi apoi tăcu.

Nimeni nu mai spuse nimic tot restul drumului cu taxiul, precizând doar ce companie aeriană aleseseră pentru zborul spre Madrid.

Sylviei îi plăcuse mereu să meargă cu maşina până la aeroport, pentru că asta însemna să străbată o parte cu totul diferită a oraşului, la fel ca Hawaii faţă de restul Statelor Unite. Erau case izolate, garduri din plasă de sârmă, terenuri abandonate şi copii care circulau cu bicicleta pe stradă. Părea genul de zonă în care oamenii pot merge doar cu maşina, un loc care o înspăimânta de-a dreptul pe Sylvia. Pentru ea, a deţine o maşină era ceva ce vedeai numai în filme. Părinţii ei avuseseră una când ea era mică, dar aceasta devenise din ce în ce mai costisitoare şi mai uzată în garaj, aşa că o vânduseră în cele din urmă, atunci când Sylvia era prea tânără ca să poată aprecia ce lux reprezenta un autoturism. Acum, ori de câte ori se întâmpla ca Franny sau Jim să stea de vorbă cu cineva care avea maşină în Manhattan, reacţionau

îngroziţi, în tăcere, ca nişte oameni hărţuiţi de manifestările unei persoane cu tulburări psihice la un cocktail.

*

Jim îşi făcu plimbarea zilnică în jurul Terminalului 7. El mergea pe jos sau alerga timp de o oră în fiecare dimineaţă şi nu vedea de ce ziua aceea ar fi fost o excepţie. Era ceva ce el şi fiul lui aveau în comun – nevoia de a-şi mişca trupurile, de a se simţi puternici.

Franny şi Sylvia erau destul de mulţumite să lenevească fără a fi deranjate de cineva, să se tolănească pe sofa cu o carte în mână sau să privească la un nenorocit de televizor cu volumul la maximum. Jim putea auzi cum muşchii lor începeau să se atrofieze, dar apoi, ca prin minune, aceştia puteau încă să funcţioneze şi chiar o făceau – atunci când erau motivaţi corespunzător. Traseul obişnuit al lui Jim era prin Central Park, până sus, la bazin, pe urmă de-a curmezişul şi înapoi prin partea estică a parcului, făcând un ocol pe la hangarul pentru bărci, în drum spre casă. Terminalul nu avea asemenea decor – trebuia să recunoască – şi nici vieţuitoare sălbatice, excepţie făcând câteva păsări buimace care reuşiseră să se strecoare în interior şi erau acum captive în aeroportul JFK pe vecie, ciripindu-şi una alteia despre avioane şi suferinţă. Jim îşi menţinea coatele ridicate şi pasul sprinten. Era mereu uimit să vadă cât de încet se mişcau oamenii prin aeroporturi – de parcă ar fi fost ţinuţi captivi într-un mall, toate fundurile acelea mari şi toţi acei copii agitaţi. Existau şi unii care îşi ţineau copiii în lesă – ceea ce Jim aprecia în mod sincer deşi, în conversaţii, el se arăta de acord cu Franny că asemenea lucruri erau degradante. În realitate, părinţii îşi fereau copiii din calea lui Jim, iar el se plimbă mai departe, trecând pe lângă Hudson News şi barul sportiv, până la Au Bon Pain şi înapoi.

Trotuarele mobile erau prea încărcate de bagaje, aşa

că Jim păşea pe lângă ele, iar picioarele sale lungi se mişcau chiar mai repede decât pista motorizată.

Jim avusese ocazia să meargă în Spania de trei ori până atunci: în 1970, când absolvise liceul şi îşi petrecuse vara tăind frunză la câini prin toată Europa, împreună cu cel mai bun prieten al său; în 1977, când el şi Franny erau proaspăt căsătoriţi şi abia dacă îşi puteau permite să viziteze o ţară străină, astfel încât nu consumaseră acolo nimic altceva în afara celor mai bune sandviciuri cu şuncă din lume; apoi în 1992, pe când Bobby avea opt ani, ei fiind nevoiţi să se ducă la culcare devreme în fiecare seară, asta însemnând că timp de o săptămână nu avuseseră parte de o cină normală, cu excepţia gustărilor comandate în cameră la room-service – un fel de mâncare autentic, cam tot atât de spaniol precum o *hamburguesa.* Cine să mai ştie cum mai era acum în Spania, a cărei situaţie economică era aproape la fel de delicată ca a Greciei.

Jim trecu pe lângă poarta lor de îmbarcare şi le văzu pe Franny şi pe Sylvia cufundate adânc în lectura cărţilor fiecăreia, şezând una lângă alta, dar fără să-şi vorbească. Se simţeau atât de bine în tăcere, cum numai membrii unei familii se pot simţi.

În ciuda numeroaselor motive de a nu merge în călătorie, era bine că plecau împreună – căzuseră de acord el şi Franny. La venirea toamnei, Sylvia avea să se afle în Providence, fumând ţigarete din tutun şi cuişoare cu băieţii de la cursul ei de filme franţuzeşti, atât de departe de părinţii ei, ca într-o altă galaxie.

Fratele ei mai mare, Bobby, acum afundat până la brâu în afacerile imobiliare din mlăştinoasa Florida, făcuse şi el acest lucru. La început, separarea păruse imposibilă, ca amputarea unui membru, dar apoi membrul cu pricina putuse să meargă şi chiar să fugă fără probleme, iar acum Jim abia îşi mai putea aduce aminte cum era atunci când Bobby locuia sub acelaşi acoperiş cu el. Spera să nu simtă acelaşi lucru şi după plecarea Sylviei, dar probabil că asta

avea să se întâmple – şi chiar mai repede decât şi-ar fi putut imagina. Cel mai mult se temea de faptul că, după ce Sylvia avea să plece, întreaga lume urma să se descompună, cărămidă cu cărămidă, şi că timpul pe care-l petrecuseră atâţia ani împreună avea să i se pară o fantezie – viaţa imperfectă şi confortabilă a altcuiva.

Urmau să se întâlnească toţi în Mallorca: el şi Franny, Sylvia, Bobby şi Carmen – prietena lui Bobby, o nelipsită povară precum şi Charles, bunul prieten al lui Franny, împreună cu iubitul lui, Lawrence. Soţ, de fapt. Erau căsătoriţi acum, dar Jim uita uneori acest lucru. Închiriaseră cu toţii o casă la treizeci de minute distanţă de Palma, de la Gemma Nu ştiu-cum, o englezoaică pe care Franny o cunoştea cât de cât, o veche prietenă de-a lui Charles. Casa părea curată în fotografiile pe care Gemma le trimisese prin e-mail, mobilată sumar, dar cu gust: pereţi albi, grămezi ciudate de pietre pe poliţa de deasupra căminului, sofale joase din piele. Femeia făcea parte din lumea artei, ca şi Charles, şi era relaxată la gândul că urma să aibă străini în casă – într-un mod pur european, ceea ce făcea comunicarea remarcabil de simplă. Jim şi Fran nu trebuiseră să facă altceva decât să trimită un cec şi totul rămăsese stabilit – casă, grădina, piscina şi un ghid local pentru Sylvia. Charles le spusese că Gemma ar fi fost în stare să le închirieze casa pe nimic, dar că era mai bine aşa şi de un milion de ori mai simplu decât să o pregătească pe Sylvia pentru tabăra de vară în care fusese cu ani în urmă.

Două săptămâni erau suficiente – o perioadă considerabilă. Se împlinea o lună de la plecarea lui Jim de la „Gallant”, iar zilele trecuseră atât de lent – asemenea unor picături de melasă ce se lipesc de orice suprafaţă întâlnită în cale, încăpăţânându-se apoi să o părăsească.

Două săptămâni petrecute departe de casă aveau să-i lase lui Jim impresia că făcuse o schimbare majoră şi că alesese acea viaţă nouă şi liberă – la fel ca mulţi oameni de

vârsta lui. Era încă suplu la şaizeci de ani, iar părul lui blond deschis era aproape intact – doar ceva mai rar ca înainte. Oricum, părul lui fusese întotdeauna rar – aşa cum spunea Franny uneori când îl prindea pe Jim aranjându-şi freza în oglindă. Era în stare să alerge tot atâţia kilometri câţi parcurgea la patruzeci de ani şi îşi putea lega un papion la gât în mai puţin de un minut. Acestea fiind spuse, el considera că era într-o formă destul de bună. Două săptămâni departe de casă erau tocmai ce-i trebuia.

Jim ocoli poarta şi se afundă în scaunul de lângă Franny, ceea ce o făcu să îşi schimbe poziţia, răsucindu-şi uşor şoldurile, astfel încât picioarele ei încrucişate să fie îndreptate spre Sylvia. Franny citea „Don Quijote" pentru clubul ei de lectură – un grup de femei pe care le dispreţuia – şi scotea un soi de cotcodăcit în timpul lecturii, anticipând probabil discuţia mediocră care avea să urmeze.

— Chiar nu ai mai citit cartea asta până acum? întrebă Jim.

— Am citit-o când eram la colegiu. Cine îşi mai aduce aminte? răspunse Franny, întorcând pagina.

— E amuzantă, cred, interveni Sylvia. Părinţii ei se întoarseră spre ea. Noi am citit-o în toamnă, adăugă ea. E amuzantă şi patetică. Ceva de genul „Aşteptându-l pe Godot", cred.

— Îhî, zise Franny, reluându-şi lectura.

Jim stabili contactul vizual cu Sylvia peste capul lui Franny şi îşi dădu ochii peste cap. Îmbarcarea urma să aibă loc în cel mai scurt timp, apoi aveau să rămână pentru o vreme suspendaţi în aer. Faptul că avea o fiică a cărei companie îl făcea fericit reprezenta una dintre cele mai mari satisfacţii pentru Jim. Sorţii sunt mereu împotriva ta când e vorba de planning familial. Nu poţi alege ceea ce îţi doreşti – un băiat sau o fată; de asemenea, nu poţi alege să ai un copil care să te prefere în defavoarea celuilalt părinte. Poţi accepta doar ceea ce apare în mod firesc, iar

Sylvia tocmai asta făcuse – apăruse în viaţa lor la zece ani după fratele ei. Lui Booby îi plăcea să folosească termenul „accident”, dar Jim şi Franny preferau cuvântul „surpriză”, ca la o petrecere aniversară cu o mulţime de baloane. Pentru ei fusese o surpriză – asta era perfect adevărat. Femeia de la poarta de îmbarcare ridică microfonul şi anunţă preîmbarcarea.

Franny îşi închise cartea şi imediat începu să-şi adune lucrurile – îi plăcea să fie printre primii care urcau la bord, de parcă ar fi trebuit să-şi dea coate cu cineva pentru a-şi ocupa locul. Era o chestiune de principiu, spunea Franny. Ea voia să ajungă la destinaţie cât mai repede, nu ca alţi leneşi care abia se urneau şi pe care nu i-ar fi deranjat deloc să rămână o veşnicie în aeroport, cumpărând sticle cu apă la suprapreţ şi reviste pe care le abandonau în cele din urmă într-un buzunar din spatele scaunului.

*

Jim şi Franny stăteau unul lângă altul în scaunele înclinate de tip capsulă, scaune care se puteau rabata complet la orizontală – Franny, la fereastră, iar Jim, pe locul dinspre culoar. Franny călătorise destul ca să profite de beneficiile programelor de zbor frecvent, beneficii care le-ar fi făcut pe multe femei să plângă de invidie, dar, indiferent de acest lucru, ar fi plătit bucuroasă pentru nişte scaune mai mari. Sylvia era la treizeci de rânduri mai în spate, la clasa economic. Adolescenţii şi copiii mai mari nu aveau de ce să călătorească la clasa business şi nici la clasa întâi – aşa suna filosofia lui Franny. Spaţiul mai mare era pentru oamenii care puteau aprecia acest lucru cu adevărat, ea fiind una dintre ei. Oasele Sylviei erau încă flexibile – ea se putea contorsiona cu uşurinţă într-o poziţie confortabilă ca să poată dormi. Franny nu voia să-şi bată prea mult capul cu asta.

Avionul se afla undeva deasupra oceanului, iar dramaticul apus de soare îşi completase deja tabloul

desăvârşit în roz şi oranj. Lumea era întunecată, iar Jim se zgâia pe fereastră peste umărul lui Franny la vastul neant. Franny lua somnifere – pentru ca să se poată trezi odihnită şi să nu aibă neplăceri din cauza diferenţei de fus orar. Ea înghiţise un Ambien mai devreme ca de obicei, imediat după decolare, iar acum dormea dusă, sforăind cu buzele întredeschise înspre fereastră, având masca din mătase căptuşită pentru dormit prinsă bine pe cap cu o bandă elastică.

Jim îşi desprinse centura de siguranţă şi se ridică de pe scaun ca să-şi întindă picioarele. Merse până în spatele cabinei de la clasa întâi şi trase puţin draperia ca să arunce o privire spre restul pasagerilor din avion. Sylvia era atât de departe în spate, încât nici nu o putea zări din locul unde stătea el, aşa că păşi mai încolo, apoi şi mai încolo, până ce o văzu. Era singura care ţinea lumina aprinsă în ultimele câteva rânduri de scaune din avion, iar Jim se trezi păşind cu grijă peste picioarele pasagerilor adormiţi – care-şi descălţaseră pantofii şi rămăseseră în şosete –, în timp ce-şi făcea drum spre fiica lui.

— Hei! zise el, punându-şi mâna pe spătarul scaunului din faţa Sylviei. Fata avea căştile în urechi şi mişca din cap în ritmul muzicii, creând o umbră deasupra paginilor agendei sale deschise. Tocmai scria ceva în agendă şi nu-l observase apropiindu-se.

Jim o atinse pe umăr. Tresărind, ea ridică privirea şi trase de firul alb, scoţându-şi căştile din urechi. Frânturi de melodii pe care nu le recunoştea răzbăteau din poala ei. Sylvia apăsă un buton invizibil şi muzica se opri. Îşi închise agenda şi apoi îşi încrucişă mâinile deasupra acesteia, ca pentru a-l împiedica pe tatăl ei să-i descopere cele mai intime gânduri.

— Hei! făcu ea. Ce s-a întâmplat?

— Nu mare lucru, zise Jim, ghemuindu-se într-o poziţie incomodă, cu spatele lipit de scaunul de peste culoar.

Sylviei nu-i plăcea să vadă trupul tatălui ei în poziţii neobişnuite. De fapt, nu-i plăcea deloc să se gândească la faptul că tatăl ei avea un trup.

Nu pentru prima dată în ultimele câteva luni, Sylvia îşi dorea ca minunatul ei tată, pe care îl iubea foarte mult, să fie într-un „plămân de fier”, capabil să se mişte doar atunci când altcineva avea amabilitatea să-l împingă pe rotile.

— Mama doarme?

— Desigur.

— Nu am ajuns încă?

Jim zâmbi.

— Mai sunt câteva ore. Nu e atât de rău. Poate ar trebui să încerci să dormi puţin.

— Mda, zise Sylvia. Şi tu la fel.

Jim o atinse din nou cu degetele lui lungi şi pătrate, cuprinzând umărul Sylviei, care tresări, deranjată. Apoi se întoarse şi o porni spre locul lui, dar Sylvia îl strigă din urmă pe un ton spăsit, deşi nu era prea sigură că-i părea rău de reacţia ei.

— O să fie frumos, tată. O să ne distrăm de minune.

Jim încuviinţă din cap, păşind încet spre scaunul lui.

După ce se asigură că tatăl ei nu avea de ce să se mai întoarcă, Sylvia îşi deschise din nou agenda, întorcându-se la lista pe care o începuse: Lucruri de făcut înainte de colegiu. Aceasta conţinea doar patru puncte, deocamdată: 1. Să cumpăr cearşafuri extralarge. 2. Frigider? 3. Să mă bronzez (artificial?) (Hai-hai, mai degrabă m-aş omorî.) (Nu, mai degrabă mi-aş ucide părinţii.) 4. Să scap de virginitate.

Sylvia sublinie ultimul rând de pe listă şi apoi făcu nişte mâzgăliturі pe marginea paginii. Acestea aproape că acoperiră scrisul.

ZIUA A DOUA

Majoritatea celorlalţi pasageri ai micului avion care

zbura de la Madrid la Mallorca erau foarte eleganţi – spanioli cu păr alb sau britanici cu ochelari fără ramă, care se îndreptau spre casele lor de vacanţă, alături de un grup mare de germani gălăgioşi care păreau să creadă că mergeau în vacanţa de primăvară. De cealaltă parte a culoarului, în dreptul lui Franny şi Jim, stăteau doi bărbaţi îmbrăcaţi cu geci groase din piele neagră. Amândoi se întorceau să-i strige tot felul de obscenităţi prietenului lor în haină de piele de pe rândul din spate. Gecile lor erau acoperite de tot felul de embleme cu acronime ale unor diverse asociaţii de motociclişti, bănuia Franny, una cu imaginea unei chei fixe, alta cu logoul „Triumph” şi mai multe cu poza lui Elvis. Franny îi privi pe bărbaţi îngustându-şi ochii şi încercând parcă să spună: „E prea devreme ca să vorbiţi atât de tare”. Cel mai gălăgios dintre cei trei stătea la fereastră – un roşcat cu faţa rotundă, a cărui piele semăna cu a unui maratonist care alergase 40 de kilometri.

— Hei, Terry! zise el, întinzând mâna peste spătarul scaunului său pentru a-l lovi peste cap pe prietenul său care moţăia. Numai bebeluşii dorm!

— Mda, păi tu ştii mai multe despre asta, nu? Prietenul adormit îşi ridică faţa din palmă, dezvăluind un obraz încreţit. Apoi se întoarse cu faţa spre Franny şi se uită urât la ea. ’Neaţa, zise el. Sper să vă distreze micul nostru spectacol.

— Sunteţi un grup autentic de motociclişti? întrebă Jim, aplecându-se în afara scaunului său, pe culoar.

Editorii mai tineri de la „Gallant” prezentau mereu detalii despre acele motoare de mare viteză supuse testelor, dar Jim nu condusese niciodată o astfel de motocicletă.

— Ai putea spune şi aşa, zise cel somnoros.

— Mi-am dorit întotdeauna o motocicletă. Nu s-a întâmplat însă până acum.

— Niciodată nu e prea târziu.

După aceste cuvinte, somnorosul îşi îngropă din nou faţa în palmă şi începu să sforăie.

Franny îşi dădu ostentativ ochii peste cap, dar nimeni nu observă.

Călătoria se sfârşi repede, iar ei aterizară în Palma cea însorită în mai puţin de o oră. Franny îşi puse ochelarii de soare şi porni agale pe pistă către zona de recuperare a bagajelor, ca o stea de cinema care îşi relaxase trupul îndesat de femeie între două vârste. Avioanele comerciale erau aproape la fel de luxoase ca autobuzele Greyhound, dar ea se putea preface. Franny zburase cu Concorde de două ori, la Paris şi înapoi, şi regreta amarnic pierderea vitezei supersonice, precum şi prezentarea elaborată a mâncărurilor din avion. Toţi cei din Palma păreau să vorbească limba germană şi, pentru o clipă, Franny se îngrijoră, gândindu-se că aterizaseră în alt loc – de parcă ar fi adormit în metrou şi ar fi ratat staţia la care trebuia să coboare. Era o dimineaţă mediteraneeană superbă, însorită şi caldă, cu o vagă mireasmă de ulei de măsline în aer. Franny se simţea foarte mulţumită de alegerea pe care o făcuse: Mallorca nu era un clişeu, aşa cum era sudul Franţei, fiind mai puţin invadată de americani decât Toscana. Desigur, avea un ţărm plin de construcţii şi destule restaurante oribile invadate de turişti, dar ei aveau să evite toate aceste aspecte. Insulele, la care se ajungea mult mai greu, separau în mod natural ceea ce era valoros de lucrurile nesemnificative – aceasta fiind şi filosofia din spatele unor locuri precum Nantucket, unde copiii creşteau simţind că aveau tot dreptul la plaje private şi pantaloni Loudmouth de golf. Dar Franny nu ţinea atât de mult la aceste fleacuri elitiste. Ea voia să le facă pe plac tuturor, inclusiv copiilor – ceea ce însemna să aibă în apropiere un oraş destul de mare unde oamenii să poată merge la filme dublate în spaniolă dacă voiau să evadeze din realitate vreo câteva ore.

Jim crescuse în Connecticut şi era, prin urmare,

obişnuit să fie abandonat de familia lui groaznică, dar restul erau newyorkezi, lucru care însemna că a cunoaşte o rută de evadare era ceva necesar pentru sănătatea lor mentală.

Casa pe care o închiriaseră se afla la distanţă de douăzeci de minute cu maşina de Palma, chiar „sus pe deal”, după cum spunea Gemma, ceea ce o făcu pe Franny să ofteze, ea fiind total contra exerciţiilor cardiovasculare impuse de anumite amplasări. Dar cine ar fi vrut să mai plece undeva, când aveau la dispoziţie atâtea dormitoare şi o piscină, la numai câteva minute de mare? Ideea fusese ca ei să petreacă ceva timp împreună, captivi cu toţii într-un mod atât de plăcut, cu jocuri de cărţi şi vin şi tot ceea ce era necesar pentru o vară satisfăcătoare. Lucrurile se mai schimbaseră în ultimele câteva luni, iar Franny încă mai spera ca petrecerea vacanţei alături de familia ei să nu fie un soi de pedeapsă – ca în cazul în care şi-ar fi petrecut-o cu părinţii ei sau cu părinţii lui Jim.

Franny considera drept cea mai mare realizare a vieţii sale faptul că adusese pe lume doi copii care păreau să se placă unul pe celălalt chiar şi atunci când nu se uita nimeni la ei, deşi, diferenţa fiind de zece ani dintre ei, Sylvia şi Bobby avuseseră copilării aproape complet separate.

Probabil chiar asta era cheia relaţiilor bune dintre ei – faptul că îi despărţeau oceane de timp. Poate însă că nici nu mai era adevărat – copiii se vedeau doar în vacanţe şi în timpul vizitelor rare ale lui Booby. Însă Franny spera să fie încă adevărat.

Jim alegea o maşină de închiriat, în timp ce Franny şi Sylvia aşteptau bagajele. Chiar dacă era în vacanţă, Franny nu vedea ce rost ar fi avut să fie altfel decât eficientă – de ce ar fi trebuit să aştepte cu toţii să facă un anumit lucru? Oricum, Jim trebuia să conducă, pentru că toate maşinile de închiriat din Europa aveau schimbător manual de viteze, iar Franny folosise foarte rar o astfel de

maşină – mai exact în timpul liceului, atunci când învăţase să conducă, în 1971. Şi oricum, nu avea niciun rost să piardă mai mult timp decât era necesar la aeroport. Franny voia să studieze amănunţit casă, să meargă la băcănie şi să cumpere ceva de mâncare, să aleagă dormitoarele pentru fiecare, să găsească un loc unde putea scrie, să descopere în ce dulap se aflau prosoapele de rezervă. Voia să cumpere şampon, hârtie igienică şi brânză. Vacanţa nu avea să înceapă în mod oficial până ce nu făcea un duş şi nu mânca nişte măsline.

— Mamă, o atenţiona Sylvia. Fata arătă cu degetul către o valiză neagră de mărimea unui mic sicriu. E a ta?

— Nu, zise Franny, urmărind cu privirea un bagaj şi mai mare de pe banda rulantă. Aceea e a mea.

— Nu înţeleg de ce ţi-ai împachetat atât de multe, zise Sylvia. Stăm doar două săptămâni.

— Sunt cadouri pentru tine şi fratele tău, zise Franny, pişcând-o pe Sylvia de bicepsul fusiform. Pentru mine nu mi-am adus decât un văl în plus. Mamele nici nu au nevoie de altceva, nu-i aşa?

Sylvia îşi ţuguie buzele ca un cal şi se îndepărtă pentru a ridica bagajul mamei ei.

— Oh, tipii aceia! zise Sylvia, făcând semn cu bărbia spre Prea-Gălăgioşii-Motociclişti. Îi ador.

— Sunt nişte copii mari, spuse Franny, oftând zgomotos cu gura deschisă. Ar fi trebuit să se ducă la Ibiza.

— Nu, mamă. Ei sunt trupa The Sticky Spokes[2] Rock'n'Roll, înţelegi?

Terry cel somnoros se întorsese ca să-şi ridice valiza – un troler portocaliu cu aspect ridicol, expunându-şi nu doar linia palidă dintre fese, ci şi spatele gecii de piele, pe care era scrisă cu litere uriaşe de tipar denumirea pe care 0 silabisise Sylvia.

— E un nume oribil, zise Franny. Pariez că îşi vor

2 Spiţele lipicioase (n.tr.)

petrece toată săptămâna beţi şi omorându-se unul pe altul pe străzi lăturalnice.

Sylvia îşi pierduse însă interesul şi se îndrepta grăbită spre propriul bagaj, care ateriză de pe banda transportoare cu un zgomot înfundat.

Familia Post nu mersese în vacanţă de ani de zile – nu în felul ăsta, cel puţin. Fuseseră la casele de vacanţă din Sag Fiarbor, aşa-numitele *unhampton,* după cum îi plăcea lui Franny să le spună – deşi nu mai era valabilă de mult această denumire petrecuseră şi o lună în Santa Barbara – pe când Sylvia avea cinci ani şi Bobby, cincisprezece, două excursii complet diferite care avuseseră loc simultan, un adevărat coşmar când venea ora mesei. Era prea dificil să călătorească împreună – decisese Franny. Aşa că îl luase doar pe Bobby la Miami pe vremea când acesta avea şaisprezece ani, permiţându-i să-şi petreacă după-amiezile fără supraveghere maternă în South Beach – o excursie care, avea el să spună după aceea, îl inspirase pentru alegerea Universităţii din Miami, o onoare dubioasă după părerea mamei lui, ea preferând să-l fi dus atunci într-o excursie la Cambridge. Jim, Franny şi Sylvia îşi petrecuseră un weekend în Austin, Texas, nefăcând nimic altceva decât să mănânce carne la grătar şi să aştepte liliecii să apară de sub pod. Şi, desigur, Franny călătorea adesea de una singură, scriind pentru o revistă despre tendinţele culinare din sudul Californiei sau despre vreun festival de chili din New Mexico, pentru altă revistă, ori degustând specialităţile Franţei – câte un croasant pufos, unul după altul. În cele mai multe zile ale anului, Jim şi Sylvia stăteau acasă, încropind împreună o masă elaborată din resturile rămase în frigider sau comandând la domiciliu de la unul dintre restaurantele de pe Columbus Avenue şi prefăcându-se că se certau pentru telecomandă.

Părinţii lui Franny, familia Gold de pe Estern Parkway, numărul 41, Brooklyn, New York, nu o scoseseră nici măcar o dată din ţară, iar ea considera de datoria ei să

le ofere experienţe inedite copiilor ei. Limba Sylviei avea să se mişte mai uşor, spaniola ei evoluând de la cea cu accent portorican specific New York-ului la cea autentică, vorbită în Spania. Franny era sigură că, într-o bună zi, după treizeci sau patruzeci de ani, cu ocazia unei călătorii la Madrid sau Barcelona, Sylvia şi-ar fi amintit limba spaniolă cu plăcere – aşa cum şi-ar fi amintit de primul ei iubit. Şi că avea să-i mulţumească pentru această excursie – asta dacă Franny ar mai fi trăit până atunci.

*

Casa se afla pe un deal de la poalele munţilor Tramuntana, în capătul cel mai îndepărtat al oraşului Puigpunyent, pe drumul sinuos care ajunge în cele din urmă la Valldemosa. Nimeni nu putea pronunţa *Puigpunyent* (agentul de la închirieri maşini pronunţase *Puh-pun-yen* sau ceva de acest gen, imposibil de repetat în engleza americană), aşa că, atunci când Sylvia insistase să-l numească „Pigpen", Jim şi Franny nu se împotriviseră, aşa că „Pigpen" rămăsese.

Spaniola vorbită în Mallorca nu era la fel ca spaniola propriu-zisă, care nu era acelaşi lucru cu catalana. Planul lui Franny era să ignore diferenţele şi doar să se arunce cu capul înainte – aşa se descurca ea de fiecare dată când mergea în străinătate. Cu excepţia francezilor, majoritatea oamenilor erau încântaţi să te audă cum încercai să pronunţi şi cum eşuai să rosteşti corect cuvintele. În maşină, Franny şi Sylvia priveau pe ferestre opuse – Franny, în faţă, şi Sylvia, în spate, în timp ce Jim conducea. Aveau de mers doar douăzeci şi cinci de minute de la aeroport, după cele spuse de Gemma, dar lucrul ăsta părea să fie adevărat doar dacă ştiai încotro mergeai.

Gemma era unul dintre oamenii cel mai puţin agreabili de pe planetă pentru Franny şi asta din câteva motive: 1. Era cea de-a doua prietenă apropiată a lui Charles; 2. Era înaltă, subţire şi blondă, trei calităţi care o scoteau din sărite pe Franny; 3. Fusese trimisă la un

pension din afara Parisului şi vorbea perfect franceza – ceea ce Franny considera o paradă vulgară, ca şi cum cineva ar fi executat un triplu Axei pe patinoarul de la Centrul Rockefeller.

În timp ce se îndreptau spre munte, Jim făcu mai multe viraje greşite, luând-o pe nişte drumuri care păreau prea înguste faţă de străzile cu două benzi de circulaţie şi care semănau mai degrabă cu nişte alei private de acces, frumos pavate. Dar asta nu deranjă pe nimeni în mod special, pentru că aveau ocazia să cunoască mai bine insula.

Mallorca era o prăjitură cu mai multe straturi – măslinii cu trunchiuri răsucite şi noduroase şi palmierii ţepoşi, munţii de culoare verde-cenuşiu, pereţii calcaroşi de stâncă de fiecare parte a drumului, iar deasupra lor, cerul de un albastru deschis, fără pic de nor. Cu toate că ziua era toridă, umezeala New York-ului dispăruse, fiind înlocuită de lumina nefiltrată a soarelui şi de o briză care promitea că nu avea să-ţi fie prea cald. În Mallorca, vara era perfectă: destul de călduroasă pentru înot, dar nu atât de fierbinte încât să ţi se lipească hainele de spate.

Franny începu să râdă când opriră pe aleea privată acoperită cu pietriş: Gemma îşi închiriase casa cu mult sub preţul pieţei – un alt motiv pentru care merita să o dispreţuiască: modestia. În depărtare se zăreau câţiva munţi maiestuoşi. O mulţime de copaci bătrâni împodobeau versanţii abrupţi, ca nişte ornamente de Crăciun. Până şi casa arăta ca un dar de Crăciun: cu două niveluri şi de două ori mai spaţioasă decât locuinţa lor tencuită cu var. Era o clădire din piatră, cu aspect masiv, de culoare roz pal. Casa strălucea în lumina crudă a dimineţii, iar obloanele negre ale ferestrelor deschise păreau nişte gene pe o faţă frumoasă. Aproape o treime din faţadă era acoperită cu viţă sălbatică şi iederă, care se întindeau pe toată lăţimea casei, ameninţând să se strecoare pe ferestre şi să o acopere în întregime.

Pini înalţi şi subţiri mărgineau proprietatea, înţepând cu vârfurile lor ascuţite cerul atât de vast şi senin. Casa părea desprinsă din desenul unui copil: un pătrat mare cu un acoperiş ascuţit, colorat parcă în creion în nuanţa teracotei care făcea întreaga construcţie să radieze.

Franny începu să bată din palme.

Partea din spate a casei era şi mai plăcută – piscina, care li se păruse abia utilizabilă în singura fotografie a curţii din spate, era de fapt divină: un dreptunghi mare şi albastru ascuns în versantul dealului. O mulţime de şezlonguri se vedeau la un capăt al piscinei, ca şi cum familia Post tocmai tulburase o conversaţie. Sylvia mergea grăbită în spatele mamei sale, ţinând-o de tunică, aşa cum ar fi prins hăţurile unui cal. De pe marginea piscinei se vedeau şi alte case ascunse în versantul muntelui, la fel de mici şi perfecte ca piesele de Monopolly, cu faţadele sclipitoare iţindu-se printre pâlcurile verzi de copaci care acopereau stâncile abrupte.

Marea era dincolo de munţi, pe undeva, la vreo zece minute spre vest, iar Sylvia inspiră cu nesaţ aerul curat, adulmecând particulele de sare. Exista probabil o universitate în Mallorca – măcar o academie de tenis şi înot. Poate că ar fi trebuit să rămână acolo, pur şi simplu, să-i lase pe părinţii ei să se întoarcă singuri acasă şi să facă tot ce trebuia făcut. Ce importanţă ar mai fi avut, dacă ea ar fi fost în cealaltă parte a lumii? Pentru prima dată în viaţa ei, Sylvia îl invidie pe fratele ei pentru faptul că se afla la o asemenea distanţă de casă. Era mai greu să jeleşti după ceva ce nu erai obişnuit să vezi zilnic.

Jim lăsă bagajele în maşină şi găsi uşa din faţă, care era uriaşă, grea şi descuiată. Îi luă un minut până ce ochii lui se adaptară la întunericul din interior. Holul casei era gol, excepţie făcând masa de tip consolă de pe partea stângă, o oglindă mare montată pe perete şi un vas ceramic de mărimea unui copil, pe partea dreaptă.

— Hello! strigă Jim, deşi casa trebuia să fie goală şi

nu aştepta vreun răspuns.

În faţa lui, un hol îngust ducea direct la uşa spre grădină, prin care putea zări sclipirea apei din piscină, îngrădită de munţi. În cameră se simţea miros de flori şi pământ, amestecat cu izul înţepător al produselor de curăţenie. Lui Bobby avea să-i placă acest lucru – încă din copilărie, când Jim şi Franny îl târau după ei în excursii cu destinaţia Mâine, New Orleans sau oricare alt oraş şi erau cazaţi în case de vacanţă înghesuite, cu furculiţe desperecheate, Bobby îşi manifestase dezgustul faţă de locurile mizere.

El detesta mobila antică şi hainele vintage – toate lucrurile care avuseseră o viaţă anterioară. Tocmai de aceea îi plăceau atât de mult afacerile imobiliare din Florida – îşi spunea Jim. Totul era mereu nou-nouţ acolo. Până şi giganticele clădiri din Palm Beach erau golite o dată la câţiva ani, utilităţile şi mobilierul din interiorul acestora fiind înlocuite cu piese şi mai strălucitoare. Florida i se potrivea lui Bobby, aşa cum New York-ul nu i se potrivise niciodată, dar pe el nu l-ar fi deranjat nici acest loc. Cel puţin, nu pentru două săptămâni.

Jim trecu pe sub bolta din stânga lui în sufragerie. La fel ca în fotografii, livingul avea un aspect modern, cu puţine piese de mobilier – doar două sofale joase şi un covor drăguţ, pereţii fiind decoraţi cu tablouri plasate în anumite locuri în care soarele nu ajungea pentru a le lumina direct. Gemma era dealer de artă sau deţinea vreo galerie, ceva. Jim avea impresia vagă că Gemma avea atât de mulţi bani, încât o descriere strictă a ocupaţiei ei ar fi fost de prisos. Livingul dădea într-o sufragerie – cu o masă lungă din lemn şi două bănci cu aspect rustic – care comunica, la rândul ei, cu o bucătărie mare. Ferestrele de deasupra chiuvetei aveau vedere spre piscină, iar Jim se opri în dreptul lor. Sylvia şi Franny stăteau întinse pe două şezlonguri alăturate. Franny îşi desfăcuse şalul de pe umeri şi îşi acoperise faţa cu el. Mânecile bluzei sale erau

suflecate, iar picioarele îi atârnau în lături peste rama şezlongului – făcea plajă având aproape toate hainele pe ea. Jim răsuflă satisfăcut – Franny deja se simţea bine.

Să spună că Franny fusese un pachet de nervi în ultima lună ar fi fost prea delicat, prea nesemnificativ. Ea condusese casa Post cu mână de fier, dictând cu fermitate tot ce trebuia făcut. Deşi excursia fusese plănuită cu meticulozitate în februarie, cu luni înainte ca slujba lui Jim de la revistă să-i scape acestuia printre degete, sincronizarea fusese în aşa fel încât Franny avea cel puţin un acces de furie pe zi – în timpul acestuia urlând cât o ţinea gura, roşie la faţă. Fermoarul valizei era stricat, biletele de avion pentru Bobby şi Carmen îi costau sute de dolari, pentru că trebuiau să schimbe avionul de două ori în aceeaşi zi. Jim îi stătea mereu în drum şi o enerva. Franny era expertă în a arăta lumii faţa ei blândă şi, imediat după sosirea lui Charles, avea să fie numai lapte şi miere, însă, atunci când ea şi Jim rămâneau singuri, ea se putea transforma într-un adevărat diavol. Jim se simţea recunoscător că, măcar pentru moment, coarnele lui Franny dispăruseră, retrăgându-se undeva în interiorul capului.

Capătul cel mai îndepărtat al bucătăriei îl conduse pe Jim în holul îngust opus intrării în casă. În cealaltă parte a foaierului văzu o mică baie – ce conţinea doar un closet şi o cabină de duş o spălătorie, o cameră de studiu şi un singur dormitor, cu toaletă proprie ataşată, apoi ceea ce americanii numeau „apartament pentru vizita soacrei” – un loc în care puteai „ascunde” persoana pe care toată lumea ar fi vrut să o vadă cel mai puţin. În mod normal, Jim ar fi pretins camera de studiu pentru el sau măcar s-ar fi luptat din greu cu Franny pentru obţinerea acesteia, dar apoi realiză că nu prea avea ce să facă acolo – nu existau niciun termen limită, niciun articol de editat, nimic de scris, nimic de cercetat, nicio carte de citit pentru alt motiv decât propria plăcere şi propriul interes. Avea nevoie de un birou

tot aşa cum un peşte avea nevoie de o bicicletă – în felul ăsta ar fi sunat reclama. Cei de la „Gallant" urmau să se descurce şi fără el, spunându-i bărbatului american inteligent ce cărţi să cumpere, ce săpun să folosească şi cum să deosebească scotch-ul de whisky-ul irlandez. Jim încercă să-şi alunge stânjeneala pe care o simţea gândindu-se la asta, dar disconfortul nu dispăru în timp ce înainta spre dormitor.

Încăperea era confortabilă şi plăcută, cu o cuvertură acoperind patul dublu, un dulap mare şi un mic birou plasat în faţa unei ferestre cu vedere spre cea mai îndepărtată latură a casei. Nemilos, Jim se gândi să-i cazeze pe Bobby şi pe Carmen în camera aceea, şi nu la etaj, acolo unde trebuiau să fie dormitoarele, dar nu, desigur, lui Charles şi Lawrence aveau să le ofere intimitate maximă. În broască, pe partea din interior a uşii dormitorului, era o cheie antică, lucru care-l făcu nespus de fericit pe Jim. Dacă aveau să stea cu toţii împreună în casa asta, cel puţin puteau încuia uşile. Jim îşi imagină chiar cum ar fi fost să se încuie acolo şi să facă pe mortul toată ziua – ca Walter Mitty cel nespus de leneş.

Sylvia şi Franny dădură buzna în casă chiar atunci când Jim trăgea uşa dormitorului după el.

— Piscina e *grozavă,* zise Sylvia, cu toate că nu intrase încă în apă. Cât e ceasul? Avea privirea sălbatică a cuiva care nu dormise de douăzeci şi patru de ore, cu cearcăne vineţii sub ochi. Să ai optsprezece ani era ca şi cum ai fi fost făcut din cauciuc şi cocaină. Sylvia ar fi putut sta trează cu uşurinţă încă trei zile.

— Vreţi să ne alegem dormitoarele? întrebă el, ştiind că Franny ar fi vrut, cu siguranţă, să-l aleagă pe-al lor. M-am gândit că Charles şi Lawrence… spuse Jim, dar Franny o pornise deja în sus pe scări.

*

Aşa cum era de aşteptat, Jim şi Sylvia adormiră imediat ce primiră un pat în care să se poată întinde.

Franny îşi trase valiza din portbagajul maşinii până în foaier. Gemma lăsase un mic dosar despre casă, piscină şi oraşele din jur, într-o mapă roşie de pe bufetul din bucătărie, iar Franny îl răsfoi curioasă.

Erau câteva restaurante la poalele dealului – cu tapas, sandviciuri şi pizerii – şi o băcănie foarte utilă, precum şi o piaţă de fructe şi legume. Palma, cel mai mare oraş al insulei, pe care ei tocmai îl străbătuseră venind de la aeroport, avea tot ce era nevoie – magazine pentru costume de baie uitate acasă sau alte lucruri de acest gen şi pantofi sport Camper, confecţionaţi în Mallorca. Gemma era aprovizionată din plin cu prosoape de plajă şi loţiuni de bronzat, saltele gonflabile şi ochelari de scafandru. Pe paturi erau cearşafuri curate şi mai multe se aflau în dulapul cu lenjerie. Cineva avea să vină în weekendul următor să cureţe piscina şi să se ocupe de grădină. Ei nu trebuiau să ridice un deget. Franny închise mapa şi începu să răpăie cu încheieturile degetelor în blatul din piatră al bufetului.

Nu era corect. Femeile făceau absolut tot. Franny ştia că Gemma fusese măritată de câteva ori – de două ori cu un italian care lucra în finanţe internaţionale şi odată cu moştenitorul unui magnat saudit al petrolului, dar niciun bărbat nu ar fi întocmit vreodată o listă cu instrucţiuni şi informaţii uzuale pentru propria casă, dacă, bineînţeles, nu ar fi fost plătit să facă asta. Era genul de atenţie la detalii de care doar femeile ar fi fost capabile în mod firesc – indiferent ce ar fi spus un terapeut şarlatan la o emisiune televizată. Franny auzi un fornăit la etaj – fosele nazale ale lui Jim nu se comportaseră niciodată bine în zborurile transatlantice – şi clătină din cap. Făcu nişte exerciţii yoga de respiraţie – cele despre care Jim spunea că sunau ca răsuflarea unui rus transpirat într-o baie publică, de parcă el ar fi fost în măsură să judece – şi încercă să-şi limpezească mintea, dar fără folos.

Doar pentru că nimeni altcineva nu dormise în avion,

restul celor din familia sa părând foarte mulţumiţi să preia un program vampiric, toropiţi de oboseală, nu însemna că Franny trebuia să facă acelaşi lucru. Îşi pescui ochelarii de soare din poşetă şi se avântă în lume, lăsându-i pe ceilalţi membri ai familiei ei neprotejaţi în faţa forţelor malefice locale, oricare ar fi fost acelea. Închise uşa masivă de la intrare şi începu să coboare dealul în direcţia pieţei locale, urmând instrucţiunile grijulii ale Gemmei. Cineva trebuia să cumpere mâncare pentru cină, la urma urmei, iar profesorul de limbă spaniolă al Sylviei era aşteptat la trei şi jumătate – după ce îşi va fi terminat treaba la biserică, presupuse Franny, văzând cum se comportau localnicii dintr-o ţară catolică. Nu-i păsa ce treburi avea acesta. Trebuia doar să sosească la ora stabilită şi să nu o facă pe Sylvia să vorbească şi mai rău spaniola. Copiii aveau nevoie de o ocupaţie, la urma urmei, indiferent unde creşteau: Manhattan, Mallorca, sau – Dumnezeu să-i binecuvânteze – pe continent.

Aveau să meargă cu maşina la un supermarket mai mare ceva mai târziu sau poate mâine, dar deocamdată tot ce le trebuia erau câteva produse pentru prepararea cinei. Franny era mama, ceea ce însemna că toate planurile cădeau în sarcina ei, chiar dacă erau treji şi ceilalţi. Nu conta că Jim nu mai avea slujbă – unii pensionari se apucau de gătit, considerându-l un hobby, transformându-şi bucătăriile în miniaturale Cordon Bleu şi umplând sertarele cu torţe pentru creme brûlée şi piese desperecheate ale aparatelor de făcut îngheţată, dar Franny nu-şi putea imagina că ar fi fost posibil aşa ceva. Cei mai mulţi pensionari aleseseră să renunţe la slujbele lor, după decenii de muncă şi tulburări din cauza stresului, dar lui Jim i se întâmplase cu totul altceva. Cu totul altceva. Franny lovi cu piciorul o piatră. Celor din familia Post le plăcuseră mereu vacanţele, iar aceasta părea la fel de agreabilă ca toate celelalte, desăvârşită prin zile întregi de plajă şi peisajele fascinante pe care urmau să le

descopere. Franny şi-ar fi dorit să sfărâme ceva între degete. Se aplecă să ridice un beţişor şi îl aruncă peste marginea stâncii.

Drumul către micul oraş – care era, de fapt, doar o intersecţie cu câteva restaurante şi magazine amplasate pe fiecare latură – părea foarte îngust, aşa cum observaseră deja atunci când urcaseră cu maşina spre munte, dar, mergând pe marginea lui, Franny avea impresia că devenise şi mai îngust. Abia dacă era loc pentru ca un convoi de biciclişti să treacă vâjâind pe lângă ea, ce să mai spună de o maşină – sau, Doamne fereşte, de două maşini mergând în direcţii opuse –, şi iată că numai maşini treceau vâjâind pe lângă ea. Se mulţumi să păşească cu grijă pe partea stângă a drumului, dorindu-şi să fi purtat nişte haine reflectorizante, chiar dacă era totuşi miezul zilei şi orice şofer putea să o vadă destul de bine. Franny nu era o femeie înaltă, dar nu era nici atât de scundă ca mama şi sora ei. Îi plăcea să se considere de înălţime medie, deşi media se cam schimbase, desigur, cu trecerea timpului – mărimea doisprezece a lui Marilyn Monroe devenind echivalentul modern al mărimii şase şi aşa mai departe. Da, era adevărat că Franny luase în greutate în ultimul deceniu, dar asta se întâmpla în mod normal – doar dacă nu sufereai de psihoză gravă – şi ea avea altele la care să se gândească. Franny cunoştea o mulţime de femei care aleseseră să-şi prioritizeze frumuseţea veşnică a trupului lor, toate fiind nişte creaturi demne de milă, tricepşii lor îngrijiţi fiind incapabili să ascundă nemulţumirile cauzate de stomacurile lor goale şi vieţile lor neîmplinite. Lui Franny îi plăcea să mănânce şi să-i hrănească pe ceilalţi şi nu se simţea deloc jenată că trupul ei afişa asemenea tendinţe. Se dusese la una dintre acele oribile întâlniri ale „Obezilor Anonimi” după ce împlinise patruzeci de ani, într-o încăpere cu aer închis de la subsolul unei biserici, iar măsura în care se recunoştea pe sine în femeile şi bărbaţii care stăteau îngrămădiţi în acel

loc, pe nişte scaune pliante, o speriase, făcând-o să nu mai treacă vreodată pe acolo. Poate că era într-adevăr o problemă, dar era problema ei – aşa că „Nu, mulţumesc”, îşi spunea ea. Unii oameni fumau cocaină pe alei. Franny mânca ciocolată. În comparaţie cu alte vicii, asta părea ceva rezonabil.

Băcănia era un stand rustic mare cu produse agricole, având trei pereţi şi două rânduri joase de rafturi deschise cu conserve şi alte articole. Câţiva clienţi intrau sau ieşeau – unii pe biciclete, alţii parcându-şi maşinile pe marginea – inexistentă, de fapt – a drumului. Franny îşi şterse sudoarea de pe obraji şi începu să aleagă mai multe articole de pe rafturile înguste. Într-un colţ al standului era un răcitor cu nişte brânză de oaie ambalată în hârtie, iar de grinzile din capătul standului erau agăţaţi nişte cârnaţi uscaţi. O femeie cu un şorţ cântărea produsele şi îi servea pe clienţi. Dacă Franny ar fi putut alege o altă viaţă, una departe de New York City, asta era ceea ce ar fi ales: să fie înconjurată de măsline, lămâi şi soare, cu plaje curate în apropiere. Presupunea că plajele din Mallorca erau curate, complet diferite de cele mizerabile din Coney Island, plajele tinereţii ei. Franny cumpără nişte hamsii, o cutie cu paste, două şiruri de cârnaţi groşi şi brânză. Mai cumpără o punguţă cu migdale şi trei portocale. Era de ajuns pentru moment. Simţea deja gustul de brânză sărată topindu-se deasupra pastelor fierbinţi şi aroma hamsiilor. Era sigură că avea să găsească nişte ulei de măsline în casă – nu verificase. Nu părea însă un lucru pe care Gemma să-l fi trecut cu vederea. Probabil că avea propriul ulei de măsline – de la măslinii de pe terenul ei.

— *Buenos dias,* o salută Franny pe femeia cu şorţ.

În adâncul sufletului, Franny era uşor dezamăgită de faptul că femeile de la piaţă purtau haine perfect normale, telefoanele mobile iţindu-se din buzunarele lor – la fel ca femeile din New York. Era adevărat însă că până şi în Mumbai o femeie care purta sari avea să-şi scoată repede

un telefon mobil din buzunar, începând să vorbească.

În tinereţe, orice loc nou în care mergea i se părea o altă planetă – ca o ţară nemaipomenită a minunilor aflată de cealaltă parte a oglinzii. Acum restul lumii i se părea la fel de străin ca un mall de cumpărături din Westchester County.

— *Buenas tardes,* îi răspunse femeia, cântărind repede şi punând în sacoşe cumpărăturile lui Franny. *Dieciséis.* Şaisprezece.

— Şaisprezece?

Franny vârî o mână în poşetă şi începu să-şi caute portofelul. Toate prietenele lui Franny care aveau copii se bucurau foarte mult pentru ea – să o vadă pe Sylvia plecată la şcoală, în sfârşit. „Pentru tine va fi ca o vacanţă" îi spuseseră ele – „o vacanţă de la a fi părinte cu normă întreagă". Ceea ce voiau ele să-i spună fusese de fapt: „Nu întinereşti – nici tu şi nici copiii tăi". Unele dintre prietenele ei aveau copii care nu erau nici măcar la liceu, iar vieţile lor gravitau în jurul lecţiilor de pian şi de balet, aşa cum se întâmplase şi cu Franny cu mulţi ani în urmă. Sau cum s-ar fi putut întâmpla, mai exact, dacă ea ar fi lucrat mai puţin. Toate se plângeau că nu aveau niciun pic de timp liber, că nu făceau niciodată sex cu bărbaţii lor, dar asta nu era decât o fanfaronadă ieftină. „Viaţa mea e prea plină", spuneau ele. „Mi-au rămas atât de multe de făcut! Bucură-te de menopauză!" Deşi era adevărat că Franny avea să-şi recapete viaţa înapoi într-un fel, aceea nu mai putea fi viaţa de la douăzeci de ani, cu toate nopţile pierdute şi mahmureala acelor vremuri, ci viaţa unei persoane între două vârste. Mai avea şase ani până la obţinerea unui discount pentru vârstnici la cinematograf. Şase ani în care să se uite cum se mişca Jim în bucătărie, dorindu-şi să-i înfigă un spărgător de gheaţă între ochi.

— *Gracias,* spuse Franny atunci când femeia îi înmână restul.

*

Sylvia intrase imediat în dormitorul cel mai mic din casă, care părea amenajat pentru o călugăriţă: un pat doar o idee mai lat decât trupul ei subţire de adolescentă, pereţi albi, cearşafuri albe, pardoseală vopsită în alb. Singurul lucru din încăpere care nu i s-ar fi potrivit unei călugăriţe era un tablou ce înfăţişa o femeie goală odihnindu-se. Arăta ca o pictură de-a lui Charles şi era obişnuită cu acest gen. Lui îi plăcea să picteze acele triunghiuri delicate de păr pubian – aşa cum o pictase pe mama ei în tinereţe, de cele mai multe ori. Aşa stăteau lucrurile, nu avea ce face. Alţi oameni se bucurau de luxul de a nu-şi fi văzut niciodată mamele goale, dar nu şi Sylvia. Se întinse leneşă, cu degetele de la picioare trecând de capătul patului. Casa mirosea ciudat, a pietre ude şi a broaşte, iar Sylviei îi trebuiră minute bune ca să-şi amintească unde se afla.

— *Me llamo Sylvia Post,* zise ea. *Dónde está el baño?*[3]

Se întoarse pe o parte şi îşi ridică genunchii la piept. Singura fereastră din cameră era deschisă. Se simţea o briză plăcută. Sylvia nu ştia prea multe despre Spania: nu era precum Franţa, care o ducea cu gândul la *baguettes* şi biciclete, sau ca Italia, care îi sugera gondole şi pizza. Picasso era spaniol, dar părea francez şi avea nume de italian. Woody Alien făcuse un film a cărui acţiune avea loc în Spania, dar Sylvia nu-l văzuse. Matadori care se luptau cu tauri? Asta era Spania, nu-i aşa? S-ar fi putut trezi la fel de bine într-un dormitor însorit undeva pe insula Peoria, Illinois. Baia era pe hol şi arăta de parcă nu mai fusese renovată din 1973. Plăcile de faianţă de pe peretele de deasupra căzii şi din spatele chiuvetei erau de culoarea supei de mazăre, o specialitate culinară pe care Sylvia plănuia să o evite bucuroasă pentru tot restul vieţii. Nu exista nici măcar un duş fix propriu-zis, doar o pară de duş manual montată în capătul unui furtun argintiu conectat la bateria cu robinete sferice pentru apă caldă şi rece. Sylvia

3 Numele meu este Sylvia Post. Unde este baia? (în lb. spaniolă în orig.) (n tr.)

deschise robinetul de apă caldă şi aşteptă un minut, punând mâna sub jet de câteva ori ca să vadă dacă se făcea fierbinte. Aşteptă un timp şi, văzând că apa nu se înfierbânta deloc, deschise celălalt robinet, se dezbrăcă şi urcă în cadă. Fu nevoită să se aplece şi să apuce para duşului, pentru a-şi uda părul. Apa nu ajungea decât pe unele părţi ale corpului. În suport era un săpun, dar Sylvia nu înţelegea cum ar fi putut să-şi săpunească trupul doar cu o mână şi să-şi ţină în acelaşi timp duşul cu apă rece ca gheaţa deasupra capului.

Toate prosoapele din baie păreau făcute pentru oameni miniaturali, precum Degeţica din poveste, oameni chiar mai scunzi decât mama ei.

Sylvia încercă să-şi înfăşoare partea de sus şi de jos a corpului cu două dintre senzaţionalele prosoape. Îşi pieptănă părul cu degetele şi se privi în oglindă. Ştia că nu arăta rău deloc, nu era diformă, dar era conştientă şi de faptul că exista o adevărată prăpastie între ea şi fetele de la şcoală care arătau bine. Chipul ei era puţin cam prea prelung şi părul îi atârna inert pe umeri – nici lung, nici scurt, nici blond, dar nici castaniu, ci undeva pe la mijloc. Tocmai asta era problema ei: era undeva la mijloc. Sylvia nu-şi putea imagina cum s-ar fi putut descrie cuiva, unui străin, de exemplu: o fată obişnuită, cu ochi albaştri, care nu erau prea mari şi nici nu aveau o formă deosebită. Nişte trăsături despre care nu ar fi scris nimeni nicio poezie. Sylvia se gândea adesea: atât de multe dintre cele mai frumoase poeme ale lumii fuseseră scrise înainte ca autorii lor să devină adulţi: Keats, Rimbaud, Plath, şi totuşi, vieţile acestora cunoscuseră atâta frumuseţe şi agonie – destul cât să le fie păstrată vie amintirea peste secole. Cu vârful limbii afară, Sylvia deschise cu grijă uşa de la baie, ţinându-şi cu mâna prosopul care-i acoperea talia.

— Pérdon!

Vocea venea la pachet cu un băiat. Sylvia închise ochii, sperând că avea halucinaţii, dar, când îi deschise din

nou, el era tot acolo. Poate că *băiat* nu era tocmai cuvântul potrivit – cel care stătea în faţa ei era un tânăr cam de vârsta lui Bobby sau poate ceva mai tânăr, dar cu siguranţă mai mare decât ea.

— Oh, Dumnezeule! zise Sylvia.

Nu voia să observe că străinul care se zgâia la ea, în timp ce era acoperită doar de acele prosoape minuscule, era chipeş şi avea părul negru şi ondulat, ca un model de pe coperta unui roman de dragoste, dar nu se putea abţine.

— Oh, Dumnezeule! repetă ea şi îl ocoli grăbită, făcând cei mai mici paşi de care era în stare, astfel ca picioarele ei să nu se afle la o distanţă mai mare de cinci centimetri unul de altul. Când ajunse în siguranţă de cealaltă parte a uşii dormitorului ei, Sylvia lăsă prosoapele să cadă pe podea, astfel încât să-şi poată folosi ambele mâini pentru a-şi acoperi faţa şi să scoată un ţipăt mut.

*

— Un *doctor*, asta e de-a dreptul minunat, zise Franny.

Se linguşea – îşi dădea seama, era evident că se linguşea –, dar nu se putea altfel.

Nu avea cum să oprească flirtul atâta timp cât era deja în desfăşurare; mai degrabă ar fi putut opri un tren în viteză. În sufrageria ei se afla un localnic de douăzeci de ani, iar ea îşi dorea să-i ungă trupul cu ulei de măsline şi să se lupte corp la corp cu el până la lăsarea întunericului.

— Probabil că da, zise el.

Numele băiatului era Joan, pronunţat Gio-*aaan,* şi el trebuia să fie profesorul de limbă spaniolă al Sylviei pentru următoarele două săptămâni. Trebuia să vină acolo în fiecare zi a săptămânii pentru câte o oră de meditaţii pe toată durata şederii lor. Părinţii lui Joan locuiau în apropiere şi se înţelegeau foarte bine cu Gemma. (Ea menţionase un club de grădinărit, parcă, pe care-l frecventau împreună – Franny se oprise la un moment dat

să citească e-mailul. Probabil că învăţau să planteze.) Tânărul mai dăduse meditaţii şi lua doar douăzeci de dolari pe oră, o sumă absurd de mică, îşi spusese Franny chiar înainte de a şti cum arăta, iar acum acest lucru i se părea de-a dreptul o crimă împotriva frumuseţii. Era student în anul doi la universitatea din Barcelona şi venise acasă pe perioada verii, la părinţii lui. Probabil că lua şi cina împreună cu ei! Bobby nu venise nici măcar o dată acasă pe perioada verii. Din câte ştia Franny, lui nici nu-i trecea vreodată prin minte să facă asta. Odată ce plecase în Miami, New York-ul nu era pentru el acasă mai mult decât Aeroportul LaGuardia.

Franny simţea cum obrajii ei se îmbujorau şi fu nespus de bucuroasă când ridică privirea şi o văzu pe Sylvia ivindu-se pe hol.

— Oh, perfect, iat-o pe fata mea acum! Sylvia, vino să-l cunoşti pe Joan! Gio-*aaan*! Franny făcu semn spre Sylvia. Fata dădu din cap şi rămase ţintuită locului, în umbră. Sylvia, ce se întâmplă cu tine?

Franny simţi cum tandreţea pe care i-o inspira Joan începea să se transforme în stânjeneală din cauza comportamentului copilăresc al fiicei ei.

Sylvia se târî în sufragerie, mişcându-se de parcă picioarele ei goale ar fi fost făcute din clei. Picioare care fuseseră văzute foarte recent dezgolite aproape complet.

— El este Joan. Va fi profesorul tău de spaniolă, zise Franny, făcând un semn spre bărbat, cu care Sylvia se văzu nevoită acum să dea mâna.

— Bună! îl salută Sylvia.

Mâna lui Joan nu era foarte fermă, lucru care îi oferi fetei răgaz să respire.

Ar fi murit dacă strângerea de mână ar fi fost la fel de viguroasă ca părul lui.

— Îmi pare bine să te cunosc, îi întoarse Joan salutul.

Tânărul nu clipi şi nu schiţă niciun gest care să amintească ceva despre întâlnirea din uşa băii. Sylvia se

prelinse într-un scaun de lângă mama ei, fără a-şi lua ochii de la el – în caz că ar fi făcut vreun gest care să sugereze că văzuse anumite părţi ale trupului ei pe care nu ar fi trebuit să le vadă.

Franny se culcase odată cu un spaniol – pe vremea când era la Colegiul Barnard. Tânărul se afla acolo în vizită pentru un an şi locuia chiar peste drum, la internatul de pe strada 116. Numele lui era Pedro – sau Paulo? – şi nu fusese un amant expert, dar nici ea nu era încă expertă pe vremea aceea. La fel ca majoritatea lucrurilor, sexul se făcea din ce în ce mai bun odată cu vârsta, atunci când cineva atingea un anumit nivel, apoi devenea ca un mic dejun – puţin probabil să se schimbe, doar dacă nu rămâneai fără lapte şi erai obligat să improvizezi. Tot ce-şi amintea Franny era felul în care îi murmura acesta cuvintele în spaniolă – o limbă pe care ea nu o vorbea – şi pronunţia acelor „r”-uri care se rostogoleau fermecător pe limba lui catifelată şi stăruitoare. Franny sperase să primească nişte scrisori de dragoste în spaniolă când el se întorsese acasă, dar, pe vremea când el părăsise New York-ul, ei deja nu se mai întâlneau, aşa că nu a mai primit nicio scrisoare.

Oricum, Pedro-Paulo nu era nici pe jumătate atât de chipeş ca Joan. Băiatul care stătea la masa din sufrageria ei avea o constituţie atletică, voia să fie doctor şi avea o bărbie puternică, cu o vagă gropiţă în centru. Nu venise de la biserică, ci de la o partidă de tenis cu tatăl lui. Ei jucau tenis la un club care se afla la cincisprezece minute distanţă, situat pe domeniul celui mai faimos fiu al acelor meleaguri, Nando Filani, care câştigase deja două turnee de Grand Slam în acel sezon. Acum tot ce putea face Franny era să şi-l imagineze pe Joan într-un tricou ud leoarcă de sudoare, cu muşchii braţului încordaţi în timp ce alerga pentru a lovi mingea. Dacă Sylvia ar fi fost alt gen de fată, Franny ar fi ezitat să o lase singură cu Joan atâtea ore în următoarele două săptămâni, dar, în aceste

condiţii, nu-şi făcea niciun fel de probleme.

— Mamă?

— Scuză-mă, scumpo. Ai spus ceva?

— O să începem mâine la ora 11. E în regulă?

— *Perfecto.* Franny bătu din palme de două ori. Cred că ne vom distra foarte bine.

Se ridicară în picioare pentru a-l conduce pe Joan până la uşă, iar Franny o apucă pe Sylvia de mână în timp ce tânărul urcă în maşina lui, cu care execută o întoarcere din trei mişcări pentru a coborî dealul.

— Nu crezi că e *superbi*

Sylvia ridică din umeri.

— Aşa cred. Nu ştiu. Nu prea am observat.

Se roti pe călcâie şi începu să urce scările în fugă, către dormitorul ei, apoi închise uşa cu un zgomot puternic. După cum bănuia Franny, nu avea de ce să se îngrijoreze. Abia după ce Joan plecase acasă şi Sylvia urcase la etaj, Franny realiză că diferenţa de vârstă dintre ea şi profesor era la fel de mare ca diferenţa dintre Jim şi fata aceea, ceea ce o făcu să se înece zgomotos şi să tuşească, de parcă şi-ar fi putut suprima acel sentiment bolnăvicios, aşa cum făcuse cu „indigestia călătorului”.

*

Toţi căzură de acord că o cină timpurie era cea mai bună opţiune. În timp ce fierbea apa pentru paste, Franny scoase nişte măsline şi le puse într-un bol mic, apoi pregăti un al doilea bol pentru sâmburi. Tăie în felii cârnatul uscat şi gustă câteva bucăţi înainte de a-şi îndrepta atenţia către capere şi brânză. Cârnatul era puţin mai condimentat, cu bucăţele de grăsime care i se topeau pe limbă. Franny adora să pregătească mâncarea vara, fiecare ingredient fiind la temperatura camerei. Deschise borcanul cu capere şi lăsă o duzină sau chiar mai multe să cadă într-un bol mare, în care răzui o bucată de brânză. Asta era tot ce le trebuia – ulei şi amidon, grăsime şi sare.

A doua zi aveau să mănânce legume, dar în seara

aceea erau cu adevărat în vacanţă şi mâncau doar de plăcere. Ar fi trebuit să încerce să găsească nişte îngheţată pentru desert, dar puteau face asta mâine, când toată lumea avea să fie prezentă. Lui Charles îi plăcuse întotdeauna să cumpere aromele locale: *dulce de leche,* nuci braziliene, tamarin. Deschise şi apoi închise dulapurile din bucătărie, căutând o strecurătoare, pe care o găsi la cea de a treia încercare. Apa abia începea să fiarbă, aşa că Franny începu să deschidă şi să închidă uşile dulapurilor doar pentru a vedea ce altceva mai avea la îndemână: o răzătoare, oale destul de mari pentru a fierbe în ele homari, piese rătăcite ale unui mixer fix, uitate de mult într-un colţ prăfuit. Ultimul dulap pe care-l deschise avea două sertare ticsite cu provizii. O cutie cu paste era acolo – la fel şi uleiul de măsline.

Franny scotoci în dulap, ca să vadă ce putea să mai adauge la cina lor şi ce altceva mai era ascuns acolo. În fundul dulapului găsi un borcan cu Nutella, alături de un recipient cu unt de arahide întărit. Franny ridică privirea şi se uită pe fereastră pe deasupra chiuvetei: Jim şi Sylvia încă mai înotau. Pielea lor căpătase deja o strălucire sănătoasă, la fel ca în fiecare vară, indiferent de vreme sau loc. Unii oameni erau pur şi simplu construiţi aşa – ca şi cum abia ar fi descoperit triatlonul şi ar fi participat fără niciun pic de antrenament prealabil.

Chiar dacă Sylvia era studioasă şi avea tenul palid în cea mai mare parte a anului, evitând orice activitate sportivă, era fiica tatălui ei, competitivă şi construită pentru efort fizic, că-i plăcea ei sau nu sportul.

Franny scoase borcanul cu Nutella din sertar şi deşurubă capacul. Nu era plin nici măcar pe jumătate – abia dacă ar fi fost suficient pentru ca tustrei să întindă câte un strat pe o felie de pâine prăjită a doua zi dimineaţă – asta dacă ar fi avut o bucată de pâine. Era impresionată că Gemma se gândise la un astfel de răsfăţ culinar, dar borcanul de Nutella fusese probabil cumpărat de vreun alt

turist sau pentru vreun copil mic destul de pretenţios. Arătătorul lui Franny plonjă în interiorul borcanului cu gură largă şi adună crema întinsă pe marginile acestuia până ce între încheieturile degetelor ei se adună o cantitate impresionantă de Nutella. Îşi introduse un deget întreg în gură şi îl trase încet afară cu un murmur de satisfacţie. Apoi înşurubă la loc capacul borcanului şi îl ascunse într-un alt dulap – unul în care nu l-ar fi căutat nimeni – doar ca măsură de precauţie.

Soarele care apunea ajunsese de cealaltă parte a muntelui şi acum Jim şi Sylvia înotau în umbră făcând ultimele ture de bazin în piscina din spatele casei, conformându-se parcă unei ediţii recente a revistei „Gallant”, cu titlul: „De ce turele de bazin vă pot prelungi viaţa până la o sută de ani”, un articol scris de un romancier care înota foarte prost în stilul bras şi care avea colăcei în jurul taliei – şi pe care Jim îl comandase pentru că se gândise că i-ar fi plăcut lui Franny. „Gallant” căuta mereu să atragă mai mult atenţia femeilor.

Pielea de pe degetele lui Jim se cam încreţise, dar pe el nu-l deranja acest lucru. Din capătul cu apă mai adâncă putea vedea munţii, copacii şi partea din spate a căsuţei lor roz. Un avion zbura pe deasupra şi atât Sylvia, cât şi Jim se simţeau recunoscători că nu se aflau în el şi că nu trebuia să plece prea curând de acolo. O piscină perfectă putea avea acest efect – să facă restul lumii să pară incredibil de nesemnificativ şi la fel de îndepărtat ca suprafaţa lunii.

— Nu e rău deloc, nu-i aşa?

Sylvia înotă până în celălalt capăt al piscinei şi se ridică pe marginea acesteia, sprijinindu-se în coate.

— Îmi convine. Îşi şterse ochii şi întrebă: La ce oră vor sosi Bobby şi cum-o-fi-chemând-o? Dar Charles?

— Dimineaţă, la fel ca noi. Vor ajunge devreme aici.

Dacă ei ar fi fost în New York, stând unul pe o parte, iar celălalt, pe partea opusă a străzii 75, nici nu s-ar fi

putut auzi unul pe altul, de vină fiind maşinile, oamenii, avioanele, bicicletele, zgomotul vieţii de zi cu zi din marele oraş. Oricum, nu vorbiseră mai mult decât de obicei – nu în ultima vreme, cel puţin. Acum erau la şase metri distanţă şi se puteau auzi perfect unul pe altul. Dacă ar fi strigat, vocile lor ar fi răsunat între copacii care mărgineau muntele şi ecoul lor s-ar fi auzit până jos în vale, în stilul lui Pig-Pen[4], poate chiar până la mare.

— Mi-ar fi plăcut să vină singur, zise Sylvia.

— Cine, Bobby? Sau Charles?

Jim înotă încet spre Sylvia.

— Amândoi.

— Credeam că-ţi place Lawrence, zise Jim. Îşi întinse braţele şi se prinse de marginea piscinei, lângă Sylvia. Ea se desprinse şi începu să plutească pe spate.

— E adevărat, da, doar că… aş fi preferat să vină singur, înţelegi? Atunci când Lawrence e prin preajmă, Charles trebuie să-i acorde toată atenţia, de parcă ar fi căţelul lui. Ei nu sunt ca tine şi mama, adică aşa cum sunt nişte oameni care se întâmplă să fie căsătoriţi, înţelegi? îşi aranjează mereu hainele unul altuia şi citesc unul peste umărul celuilalt. E scârbos. Sylvia se cutremură, iar părul ei ud împrăştie stropi pe pânza apei din piscină. Vreau să spun că, la o anumită vârstă, oamenilor nu le mai stă bine să pară îndrăgostiţi. E scârbos, zise ea din nou.

— Asta nu e deloc adevărat, zise Jim.

Ar fi vrut să spună mai mult, să-i explice fiicei sale că se înşela, dar nu îşi găsea cuvintele.

Franny deschise uşa din spate şi scoase capul afară.

— Veniţi la cină! Nu se admit costume de baie la masă.

Jim descoperise un teanc de prosoape pentru plajă în mica spălătorie din casă, iar Sylvia apucă unul după ce ieşi din piscină. Tatăl ei rămase în apă, plutind la suprafaţă şi ţinându-se de marginea de beton.

---

4 Personaj comic din benzile desenate, creat de C.M. Schulz

— Te vei bucura totuşi să-l vezi pe Bobby, nu-i aşa? întrebă Jim, ridicând privirea spre Sylvia.

El voia ca amândoi copiii lui să se înţeleagă în continuare unul cu altul, deşi ştia foarte bine că era ceva inutil. A educa nişte adulţi era ceva cu totul diferit. Nu mai era vorba de nişte copii veseli şi neastâmpăraţi care înclinau să te creadă, orice le-ai fi spus, doar pentru că erai tatăl lor. Sylvia ştia ce se întâmplase, pentru că trăise în aceeaşi casă cu ei doi şi le fuseseră imposibil să se ascundă de ea. Ar fi fost greu să se ascundă şi faţă de un copil, dar adolescenţii au nişte urechi ca nişte ventuze, absorbind orice din jurul lor. Bobby nu ştia nimic. Jim aproape că-şi dorise ca el să fi rămas acasă la el, să se ţină departe – foarte departe de implozia familiei sale nucleare.

Sylvia îşi înfăşurase un prosop gigantic în jurul trupului şi un altul în jurul capului.

— Sigur, zise ea. Aşa cred.

Aşteptă ca Jim să iasă din piscină înainte de a intra în casă, dar nu mai spuse nimic altceva, provocându-l să-şi termine propriul gând.

*

Dormitorul principal era de cealaltă parte a camerei de lucru şi avea propria baie. În partea stângă a patului era un dulap, iar în partea dreaptă – o măsuţă de toaletă. Jim îşi despachetase lucrurile în cinci minute şi stătea pe marginea patului, urmărind-o pe Franny cum transporta teancuri de tunici şi rochiţe vaporoase din valiza ei în dulap. O privea cum mergea înainte şi înapoi, înainte şi înapoi.

— Câte haine ţi-ai adus? întrebă Jim în timp ce-şi scotea ochelarii şi-i punea în buzunarul de la piept al cămăşii. Am obosit deja.

Franny vorbea de parcă nu l-ar fi auzit.

— Ei bine, Bobby cu Carmen şi Charles cu Lawrence vor ajunge aici cam la aceeaşi oră, aşa că am putea să mergem cu maşina să-i întâmpinăm, ori ar putea să vină cu

maşina toţi patru. Tu ce crezi?

— Nu ar fi mai simplu pentru ei dacă ar veni toţi patru cu maşina şi ne-ar scuti pe noi de un drum?

Jim ştia că nu acesta era răspunsul pe care-l aştepta ea. Se ridică şi-şi trosni încheieturile degetelor.

Franny trecu pe lângă el cu încă un braţ de haine.

— Aşa presupun, da, dar, dacă mă duc eu să-i iau, atunci una dintre maşini ar putea merge la băcănie, iar cealaltă ar putea veni direct aici, zise ea. Profesorul Sylviei vine la ora unsprezece, aşa că de ce nu rămâneţi voi doi acasă? O să mă duc eu să-i iau pe Bobby şi Carmen, din moment ce Charles trebuie să închirieze o maşină, şi apoi poate că vom schimba maşinile, astfel încât Bobby, Carmen şi Lawrence să vină direct acasă, iar eu şi cu Charles să mergem să cumpărăm de mâncare. Aşa ar fi logic, zău! De ce să nu facem aşa?

Nu era logic deloc, nu pentru Jim, dar nu avea de gând să se certe cu ea. Asta era problema atunci când interveneau Charles şi Lawrence: Franny era în stare de orice pentru a rearanja planurile ca să fie cu Charles douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru – cât mai multe zile posibil. Pentru ea, nu conta că Charles era căsătorit sau că restul familiei ei era acolo, scopul vacanţei fiind, în aparenţă, să petreacă mai mult timp cu Sylvia. Planul lor fusese, de asemenea, să plece în acea călătorie cu ocazia împlinirii a treizeci şi cinci de ani de căsătorie, pentru a sărbători evenimentul, dar ideea aceea – că urma să fie, într-un fel, o aniversare a căsătoriei lor – părea acum o glumă extrem de proastă. Odată sosit Charles, Franny avea să înceapă să râdă ca la douăzeci şi patru de ani, iar restul celor de faţă puteau să-şi dea foc unul altuia – ei nu-i mai păsa de nimic. Asta era ceea ce făceau cei mai buni prieteni: îi acaparau pe oameni, izolându-i de restul celor prezenţi. Desigur, Franny ar fi dat vina pe Jim, acuzându-l că distrusese deja totul.

Jim se duse încet la baie şi îşi scoase periuţa de dinţi

din borseta cu articole de toaletă. Apa de la robinet avea gust de metal vechi, dar se simţi mai bine după ce se spălă pe dinţi şi pe faţă.

Rămase în baie mai mult ca de obicei – intenţionat, de fapt în parte pentru că nu era sigur cum avea să fie noaptea aceea. Cum avea să treacă noaptea aceea şi cum avea să treacă vacanţa. Poate că Franny se mai înmuiase în avion, în casa aceea frumoasă, ori în timp ce despacheta. Ar fi fost o privelişte plăcută. Când se întoarse în dormitor, Franny era în pat, în capul oaselor, ţinând în poală cartea *Don Quijote.* Jim trase pătura subţire de pe pat şi se pregăti să se aşeze, dar Franny îl opri, ridicând mâna cu palma spre el.

— Aş prefera să dormi în camera lui Bobby. Noaptea asta, zise ea. Evident, nu şi atunci când vor fi aici.

— Înţeleg, zise Jim, dar nu se mişcă.

— Sylvia doarme ca un urs care hibernează şi nu o să te audă, zise Franny, deschizându-şi cartea.

— Bine, zise Jim. Dar va trebui să discutăm mâine despre asta, cred că înţelegi.

El ridică de pe noptieră romanul pe care îl citea şi se îndreptă spre uşă.

— Da, va trebui să discutăm despre asta, nu-i aşa? zise Franny. Îmi place la nebunie când laşi să pară că ar fi alegerea mea.

Apoi îşi deschise cartea, îndreptându-şi atenţia către ceva foarte, foarte îndepărtat.

Jim închise uşa după el şi aşteptă ca ochii lui să se obişnuiască încet cu întunericul.

ZIUA A TREIA

În timp ce Lawrence intra la toaletă bărbaţilor, Charles stătea rezemat de zidul terminalului. Îşi trase valiza pe rotile, astfel încât aceasta să se sprijine de picioarele lui, şi închise ochii. Plecaseră de la locuinţa lor din Provincetown la ora trei, în cursul după-amiezii

precedente, spre aeroportul Boston Logan, pentru cursa de seară, iar zborul la clasa economic îl obosise peste măsură. Lawrence era cel mai econom dintre ei, dar, dacă Charles ar fi venit singur, el ar fi cumpărat bilete la clasa business cel puţin. Avea cincizeci şi cinci de ani. Pentru ce să economisească bani, dacă nu pentru zborurile transatlantice? Lawrence l-ar fi certat, dacă i-ar fi putut auzi gândurile.

Aceasta era o discuţie pe care ei o aveau permanent. Doar pentru că încă nu apăruse un copil în viaţa lor, asta nu însemna că acesta nu avea să apară într-o bună zi, şi atunci nu s-ar fi simţit el vinovat pentru miile de dolari irosiţi undeva deasupra unui ocean?

Nu meritau mai degrabă merele organice/şcoala particulară/lecţiile de tenis?

Meritau – Charles ar fi recunoscut întotdeauna acest lucru, chiar dacă ajunsese să creadă în ultima vreme că visul lui de a avea o familie urma să dispară în curând, iar ei doi şi-ar fi putut relua vieţile lor fericite şi egoiste. Aproape toate celelalte cupluri pe care le cunoscuseră la agenţia de adopţii aveau deja copiii lor – unul sau chiar doi – şi Charles se gândi că poate scria ceva cu cerneală invizibilă în scrisorile lor către mamele purtătoare, ceva de genul: „Sunt o persoană cu tulburări de personalitate” poate, sau: „Nu ştiu, arătăm ca nişte părinţi buni?”

În terminal era un miros puternic de dezinfectant şi parfum, o combinaţie care-i provocă lui Charles o durere de cap subită. Se întoarse spre dreapta, astfel încât stătea acum cu faţa spre valul de călători debarcaţi. Spaniolii arătau mai bine decât turiştii – pometi mai frumoşi, buze mai frumoase, păr mai frumos. Când era mai tânăr, Charles pictase multe imagini inspirate din natură, dar acum se mulţumea să facă nişte instantanee cu camera foto digitală şi să picteze după acestea. Adora acea libertate – să poată avea chipul oricui în buzunarul său.

— Hei, îl strigă Lawrence, ştergându-şi mâinile

umede de pantaloni.

— Bine ai revenit, îl întâmpină Charles. Îşi puse capul pe umărul lui Lawrence, spunând: Sunt obosit.

— Ştiu că eşti. Dar, hei, măcar nu porţi un costum de joacă pentru adulţi! zise el făcându-i semn către o femeie care ieşea din spaţiul de debarcare, pe poarta opusă toaletei.

Aceasta era foarte mică de statură, de vreun metru şi cincizeci şi ceva de centimetri, cu nişte pantaloni de trening roz din tricot pluşat şi hanorac de aceeaşi culoare, ambele destul de mutare pentru a-i scoate în relief fundul rotund şi silueta robustă.

— Costumele astea nu au fost interzise de lege acum un deceniu?

Femeia ieşi din zona traficului şi se întoarse. Aştepta pe cineva. Un bărbat înalt cu păr creţ şi castaniu se ivi din mulţime, făcând din cap către femeia în roz care aştepta. Charles se întoarse rapid cu faţa la perete.

— Ei, drăcie, zise el. E iubita lui Bobby.

— Sper că nu te referi la femeia în costum roz, zise Lawrence, întorcându-se la rândul lui, astfel că erau acum amândoi cu faţa la perete.

— Nu ne putem uita amândoi în această direcţie, îi explică Charles. La naiba!

— Charles?

Charles şi Lawrence se întoarseră în acelaşi timp, cu braţele larg deschise.

— Buuună! rostiră ei într-un glas.

Bobby şi iubita lui se apropiaseră şi acum erau la numai un metru distanţă de cei doi.

— Bună, chipeşule! îl salută Charles pe Bobby, trăgându-l mai aproape pentru a-l îmbrăţişa.

Se bătură reciproc pe spate cu afecţiune, iar după ce se desprinse din îmbrăţişare, Bobby îşi menţinu un braţ pe umărul lui Charles, de parcă ar fi vrut să facă o poză de grup.

— Cum a fost zborul vostru? Bună, Lawrence! zise Bobby cu un zâmbet larg.

Bobby era uşor bronzat, ca o persoană care îşi petrecea majoritatea zilelor afară, deşi nu era tocmai cazul lui. Lui Lawrence i se părea că Bobby era chiar prea bronzat, ca şi cum la vizita proprietăţilor imobiliare din Miami ar fi condus o maşină decapotabilă, ceea ce era însă puţin probabil. Poate că-şi petrecea fiecare sfârşit de săptămână la soare, uns din belşug cu loţiune de plajă pe faţă, braţe şi piept, ca un culturist de prin 1975. Şi asta părea la fel de puţin probabil. Lawrence nu ştia cum putea să se împace cu gândul că bronzul auriu al lui Bobby era aproape sigur fals. Regulile erau diferite în Florida.

— A fost în regulă. Dar al vostru? întrebă Charles.

Nimeni nu vorbea cu iubita lui Bobby şi nimeni nu se obosi să o prezinte. Charles ştia că se mai întâlniseră o dată sau de două ori la o cină de Crăciun sau la una dintre fastuoasele petreceri aniversare ale lui Franny şi Jim – poate la cea de-a treizecea aniversare a căsătoriei lor, cu cinci ani în urmă?

Charles îşi amintea vag că o văzuse pe această femeie stând în picioare lângă agenta literară a lui Franny şi evitând cu sârg conversaţiile în timp ce executa un studiu extrem de amănunţit al tavanului. Iubita lui Bobby era cu cel puţin zece ani mai mare decât el şi tocmai din acest motiv treningul ei părea atât de ridicol. Era aproape de aceeaşi vârstă cu Lawrence. Poate că ar fi părut tânără în ochii cuiva trecut de şaizeci de ani. Franny avea multe de spus în această privinţă, dar numai după jumătate de sticlă de vin. Până atunci preferase să rămână imparţială şi rece. Trecuseră ani de când erau împreună, dar niciunuia dintre membrii familiei Post nu părea să-i pese, preferând să afişeze o politeţe de convenienţă, tolerantă, la fel cum cineva ar putea ignora vânturile trase de un câine prietenos. Lui Charles nu-i venea să creadă că nu-şi putea aminti numele ei. Se născuse în Miami, iar părinţii ei erau

cubanezi. Se numea Carrie? În niciun caz Mary. Miranda?

— Carmen a avut atâtea emoţii! Nu am dormit deloc, zise Bobby, privind în sfârşit peste umăr şi căutând-o din ochi. Îţi aminteşti de Charles şi de Lawrence, nu-i aşa?

— Bună, le spuse ea, cu mâna întinsă.

Lawrence i-o strânse primul, apoi Charles. Carmen avea o mână fermă, care-i surprinse pe amândoi. Pielea măslinie şi netedă îi ascundea vârsta, iar coada ei de cal era destul de ciufulită după zbor – ca un jet de apă pieziş expirat de o balenă. Lui Lawrence i se părea că femeia arăta ca una dintre cele patru Spice Girls după zece ani de la desfiinţarea formaţiei, uşor ameţită de alcool.

— Desigur, zise Charles. Cum am putea uita?

*

Franny aştepta în zona de recuperare a bagajelor, frământându-şi mâinile. Când Bobby şi Carmen apărură după colţ, ea scoase un chiot şi începu să ţopăie ridicol. Una din espadrile îi zbură din picior pe pardoseala lucioasă. Ea se repezi şi o recuperă, apoi începu să alerge spre nou-veniţi – de parcă ar fi înaintat prin melasă. Bobby se aplecă, lăsându-se îmbrăţişat de mama sa.

— Oh, da, da, da! zise ea frecându-l pe spate.

Franny se simţea groaznic faţă de Bobby pentru că nu-i spusese nimic despre Jim, dar nu era genul de lucruri care să fie explicate la telefon. Acum că era în braţele ei, credea că avea să fie mult mai uşor, informaţia ajungând telepatic până la el, ca un program science-fiction de televiziune, doar cu un *zzzzzzpppp* de la un creier la celălalt. Oh, da!

— Bună, mamă! zise Bobby, făcându-i cu ochiul lui Carmen peste umărul mamei sale. Poţi să-mi dai drumul, să ştii. O să stau aici două săptămâni.

— Oh, bine, zise Franny, abia dezlipindu-se de el. Bună, Carmen! adăugă ea, sărutând-o în fugă pe obraz. Zborul a fost în regulă?

— Da, răspunse Carmen, zâmbind. Ne-am uitat la

filme. Se lăsă de pe un picior pe celălalt, dezmorţindu-şi gambele.

— Grozav! zise Franny. Nu l-aţi văzut cumva pe Charles? Ar trebui să fie şi el pe aici, pe undeva.

Privi dincolo de Carmen, spre acelaşi hol pe care veniseră cei doi. Desigur, Charlie şi Lawrence se îndreptau râzând în direcţia lor, trăgând de bagaje.

Privirea lui Franny se înceţoşă, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că el venise. Se îndepărtă puţin de Bobby şi Carmen, ca să nu o vadă plângând. Charles o zări şi el în cele din urmă şi începu să păşească mai repede până ce ajunse la ea, ridicând-o în braţe ca pe o iubită părăsită de mult şi regăsită după război.

*

Planul încurcat al lui Franny decurse normal, fără niciun impediment: Bobby, Carmen şi Lawrence se urcară în maşina închiriată de Charles, iar Charles urcă în maşina lui Franny, după care porniră la drum. Carmen ştia să conducă maşina cu schimbător de viteze manual, aşa că ea se urcă la volanul primei maşini, în timp ce Charles o conducea pe a doua. Lawrence era prea obosit ca să se plângă de ceva, iar dacă Charles se simţea în stare să meargă la cumpărături, asta era mai bine pentru toţi, nu-i aşa? Charles făcu un semn scurt cu mâna pe fereastra pasagerului în timp ce maşina condusă de el pornea la drum, iar Lawrence se trezi ostaticul a doi străini care erau ultimii oameni din lume cu care ar fi vrut să-şi petreacă vacanţa.

— Mă bucur atât de mult să te văd, Lawrence! îi zise Bobby. Nu te-am mai văzut de când v-aţi căsătorit. Când a fost asta? Acum un an? Ştiu doar că era vară.

Carmen apăsă pe acceleraţie şi maşina ţâşni înainte, strecurându-se prin traficul de la aeroport.

— Se vor împlini trei ani luna următoare, zise Lawrence, închizând ochii şi închinându-se scurt unei icoane care-l reprezenta pe Iisus şi pe care spaniolii o

montaseră pe partea dreaptă a drumului. Ştii ce se spune despre timp.

— Ce anume? întrebă Bobby, lăsând în jos parasolarul pentru a arunca o privire în oglindă.

Pentru o clipă prinse privirea lui Lawrence şi zâmbi. Bobby era mult mai dulce decât sora lui; de fapt, era mai dulce decât tot restul familiei sale. Din câte îşi dădea seama Lawrence, Bobby nu era deloc dur sau insensibil – o calitate ce rar se putea întâlni la o persoană care crescuse în Manhattan. Lawrence îşi simţi umărul relaxându-se puţin.

— Oh, ştii tu. Zboară.

Lawrence îşi încrucişă braţele şi începu să privească pe geam.

Nici cei din familia lui nu fuseseră împreună în vacanţă – sau, din câte ştia, din vremea când era copil. Chiar şi atunci, bănuia el, nu făcuseră decât una sau două excursii la vreun camping cu fum persistent, în care dormiseră cu toţii în acelaşi cort subţire, decolorat şi umed, tremurând de frig. Părea o nebunie să-ţi imaginezi că o persoană putea umple o casă (sau un cort) cu rubedenii şi să se aştepte totuşi să aibă o vacanţă plăcută. El şi Charles discutaseră deja despre asta: după Mallorca aveau să plece în altă parte, doar ei doi, pentru câteva zile – într-un loc în care puteau să scape de conversaţii banale şi de bagajele emoţionale ale altor persoane. Lawrence ar fi preferat Houston sau poate Woodstock, dar lui Charles partea de nord a New York-ului i se părea prea demodată. Puteau aştepta până ce vremea avea să se schimbe, pentru a zbura apoi la Palm Springs. Lawrence nu voia să vorbească decât despre cine avea un bebeluş, cine era însărcinată, despre tapetul pentru odaia copilului, despre nume şi cărucioare şi cum ar fi putut găsi o lesbiană amabilă de la care să cumpere lapte matern.

— Este foarte adevărat, interveni Carmen.

Îşi trase poşeta în poală şi scoase din ea o pungă

mare din plastic plină cu articole de machiaj – toate miniaturale, de parcă ar fi fost făcute pentru păpuşi. Mostre, zise ea peste umăr. Fiind atât de mici, pot să port cu mine tot ce am nevoie. Au câte 85 de grame sau chiar mai puţin. Deşurubă un capac de mărimea unui deget de bebeluş şi strânse tubul. Puse apoi bobul de cremă pe buricul degetului ei arătător. Lawrence o urmărea cum îşi întindea crema pe faţă, masându-şi viguros obrajii şi gâtul cu o singură mână în timp ce conducea cu cealaltă, şi îşi strânse şi mai bine centura de siguranţă. Familiile altor persoane erau la fel de misterioase ca nişte specii de extratereştri, având o mulţime de coduri secrete şi amintiri comune. Lawrence o privi pe Carmen repetând procesul de mai multe ori, cu diferite poţiuni. Maşina se balansă periculos, aplecându-se într-o parte atunci când ea viră prea brusc, iar Bobby icni – destul de amuzat, de altfel.

— Conduce îngrozitor, zise el, pregătit pentru represaliile iubitei sale.

Drăgălăşenia lui Bobby nu mai conta deloc – nu mai mult decât atitudinea autoritară a lui Franny, rezerva lui Jim sau precocitatea Sylviei. Adevărata problemă era faptul că Charles îl abandonase chiar înainte de a părăsi aeroportul. Cât de mult aveau să se răcească relaţiile dintre ei în două săptămâni?

— Sunt cam obosit, zise Lawrence. Cred că am să închid puţin ochii, dacă nu vă deranjează.

— Desigur, zise Bobby. Încearcă să dormi puţin.

Lawrence închise ochii. Începuse deja să transpire, iar aerul condiţionat din maşină nu părea să facă faţă. Se întrebă într-o doară dacă Bobby şi Carmen pălăvrăgeau de obicei – la fel ca majoritatea cuplurilor – despre tot felul de lucruri lipsite de importanţă, dar cei doi rămaseră tăcuţi.

*

Băcănia din Palma era dumnezeiască. Franny şi Charles se plasară strategic în capătul fiecărui rând de rafturi. Ambalajele erau sublime – chiar şi la conservele cu

sardine şi tuburile cu pastă de tomate. Faptul că se aflau într-o ţară străină făcea ca până şi cea mai mică diferenţă să li se pară artă. Charles o pictase odată pe Franny după o fotografie făcută într-un supermarket din Tokio – faţa ei lată părea extaziată. Să facă împreună cumpărături era una dintre preocupările lor favorite.

— Uite! zise Charles ridicând o cutie cu cremă de zahăr ars.

— Uite! spuse la rândul ei Franny, ridicând o pungă de chipsuri de cartofi cu aromă d*e jamón*[5]*.*

Rafturile cu şuncă erau pur şi simplu magnifice: şuncă tăiată cubuleţe, bacon, *chorizo*[6]*,* mortadella, *sobrassada*[7], salam, *ibérico*[8]*,* crenvurşti, pizza cu şuncă, cârnaţi, păstramă. Umplură un coş de cumpărături cu borcane de gem, unt de arahide, hârtie igienică şi suc – *zumo* –, precum şi salată verde, portocale, *machego*[9] şi pâine feliată.

— Cât e ceasul? întrebă Charles, în timp ce stăteau la rând lângă casa de marcat. Parcă ar fi ora trei dimineaţa.

— Biata mea răţuşcă! zise Franny, cuprinzându-l cu braţele pe după umeri.

Când se cunoscuseră, atât Franny, cât şi Charles erau tineri şi frumoşi, având destul stil încât să-i evite pe toţi ceilalţi din jur. Mijlocul ei fusese strâns într-o centură fermă, rezistentă, iar linia părului lui abia dacă se mai vedea. Puteau să ajungă la o sută de ani şi Franny tot aşa l-ar fi văzut – ca pe un James Dean ceva mai scund, cu sprâncene ciudate şi buze frumos arcuite, pur şi simplu superb. Nu mai conta că Charles era acum complet chel, având doar o urmă de păr în creştet. Pentru Franny, el avea să rămână mereu marea ei iubire, cel mai chipeş

---

5 Şuncă (sp.)

6 Cârnaţi de porc (sp.)

7 Specialitate tradiţională de cârnaţi conservaţi (sp.)

8 Şuncă crudă şi uscată (sp.)

9 Brânză spaniolă (sp.)

băiat pe care nu-l putea avea – deşi era al ei în toate felurile posibile, cu o singură excepţie, pentru totdeauna.

— Cum îţi merge? Cu Jim, vreau să spun.

— Oh, ştii şi tu! începu Franny, dar se opri, neştiind cum să termine propoziţia. Rău. Cât se poate de rău. Nu mă pot uita la el fără să-mi doresc să-i tai penisul.

— Sylvia pare să se fi obişnuit cu ideea totuşi, zise Charles, făcând un semn afirmativ din cap către femeia de la casă.

El vorbea chiar mai puţină spaniolă decât Franny, ceea ce nu însemna mare lucru.

— Dar nici nu ai văzut-o încă pe Sylvia, spuse nedumerită Franny.

— Există Facebook.

— Ai cont pe Facebook?

Charles îşi dădu ochii peste cap.

— *Şi.* Dar tu de ce nu ai? Oh, minunat! ai ratat ocazia de a-ţi face unul. Dar, desigur, eu şi Sylvia stăm tot timpul pe chat. Cred că face asta chiar în timp ce stă în faţa ta la masă, în timpul cinei. Charles adăugă în şoaptă: îmi spune toate secretele ei.

Franny îşi luă mâinile de pe umerii lui Charles şi se izbi uşor în el, ameninţând o stivă din batoane de ciocolată din spatele lui.

— Ba nu face asta, zise Franny, geloasă atât fiindcă Charles aflase despre fiica ei lucruri pe care ea nu le ştia, cât şi pe faptul că Sylvia găsise o cale să comunice cu Charles – o cale de existenţa căreia ea nici nu auzise până atunci. Sylvia nu are niciun fel de secrete. Tocmai asta e frumos la ea. E prima adolescentă de pe planetă care e fericită, pur şi simplu.

— Sigur că e fericită, zise Charles, înclinând capul. Să fii un bun prieten însemna să ştii când trebuia să-ţi ţii gura. Iar acesta e cel mai mare avantaj, la urma urmei, adăugă Charles. Indiferent ce se va întâmpla cu Jim, îi vei avea mereu pe Syl şi pe Bobby. Copiii sunt pentru

totdeauna, chiar dacă dragostea nu durează o veşnicie, nu-i aşa?

— Eu te *voi iubi* pe tine o veşnicie, zise Franny în timp ce-şi scotea încet cardul din portofel. La fel şi pe copii, presupun.

*

Bobby bătu în uşa de la intrare, chiar dacă acea casă era a lui în aceeaşi măsură în care era şi a celorlalţi. Când văzu că nu răspunde nimeni, încercă mânerul sferic şi constată că uşa era descuiată. Se întoarse spre Carmen şi Lawrence, care se aflau în spatele lui. Aceştia îl îndemnară să deschidă, încuviinţând din cap. Deschise uşa.

— Hello?

Casa era cufundată în linişte. Nu se auzea decât freamătul copacilor în bătaia vântului şi maşinile care treceau din când în când pe drum.

— Hello? mai încercă el o dată, făcând câţiva paşi în foaier.

Se auzi un tropăit de paşi undeva la etaj şi apoi scârţâitul unei uşi care se deschidea încet. Sylvia apăru în capul scărilor în patru labe.

— Mă simt rău din cauza diferenţei de fus orar, zise ea.

— Vino să ne ajuţi cu bagajele! zise Bobby cu o voce de tunet.

— Da, să trăiţi! Vin imediat, răspunse Sylvia înainte de a face stânga împrejur şi a se târî înapoi în dormitorul ei.

Uşa ei se închise cu zgomot.

*

Joan voia să înţeleagă cât de avansată era Sylvia şi venise la oră fluturând un manual asemănător cu cele pe care le folosise ea în gimnaziu, având poze cu vaci, cozi de mătură şi alte obiecte pe care să le identifici.

Cum îi spune Mariella prietenei ei că POATE veni la cină? Cum ar spune ea că VA VENI la cină?

Sylvia umplu ascultătoare câteva pagini înainte ca Joan, care citea peste umărul ei, să o oprească. Şedea destul de aproape de ea astfel încât să-i simtă colonia. Atunci când băieţii de la şcoala ei se dădeau cu colonie, mirosul i se părea, în mod evident, dezgustător, dar când era vorba de Joan, lucrurile stăteau cu totul altfel. Parfumul părea unul sofisticat, ca al unui James Bond din Mallorca. Sylvia îşi imagina cum trebuia să arate dulăpiorul din baie al lui Joan, cu fiecare raft plin de produse pentru îngrijire masculină. Numai părul lui, fără îndoială – necesita vreo şase tipuri de loţiuni ca să se mişte în felul acela. Sylvia respira cât mai uşor posibil în timp ce Joan îi verifica notiţele. Acesta îşi închidea în mod repetat pixul, apăsându-l în tăblia mesei: *deschis, închis, deschis, închis.*

— Sylvia, i se adresă el. Te descurci bine la scris.

Joan îi pronunţa numele într-un mod aparte, extins pe patru silabe, de parcă ar fi fost făcut din miere. *Şi-il-vi-a.*

— E în regulă, zise ea.

Ar fi vrut să-l audă din nou rostindu-i numele.

Joan îşi trase scaunul cu câţiva centimetri mai departe.

— Ar trebui să petrecem ceva timp numai vorbind, făcând conversaţie, înţelegi?

Purta o cămaşă polo, cu nasturii descheiaţi la gât. Afară se auzea cineva râzând, iar Sylvia se întoarse ca să privească pe fereastra sufrageriei. Bobby şi iubita lui erau în piscină. Carmen era cocoţată pe umerii lui – amândoi fiind angajaţi într-o luptă acvatică. Carmen era bătrână, trecută de patruzeci de ani. Bobby era cu zece ani mai mare decât Sylvia, aşa că el i se părea deja bătrân. Carmen era cu peste zece ani mai în vârstă decât *el,* aşa că părea ciudat. Parcă ar fi vrut să-i bea sângele, sau ceva de genul ăsta. Se cunoscuseră cu şase sau cu şapte ani în urmă, la sala de fitness unde Carmen lucra ca antrenor personal. Bobby se antrena acolo şi după un timp o adusese acasă.

Legătura lor i se păruse Sylviei extrem de vulgară – la fel de vulgară cum i se părea Carmen însăşi. Aceasta îşi contura ochii cu dermatograful în fiecare zi şi purta un gen de pantofi sport care trebuiau să-ţi facă fundul să arate mai bine – chiar dacă era antrenor personal şi avea deja un fund superb. Oricum, ea ar fi trebuit să ştie mai bine lucrul ăsta.

— *E ciudat să mergi în vacanţă cu toată familia,* zise Sylvia în spaniolă. *Foarte ciudat.*

— *Povesteşte-mi despre ei,* o îndemnă Joan. Se roti cu tot cu scaun şi privi, la rândul lui, pe fereastră. *E fratele tău?*

— *Aşa spun ei,* zise Sylvia.

Se auzeau paşi în holul casei. Şi Joan, şi Sylvia se întoarseră în direcţia aceea. Lawrence se schimbase în costumul său de baie şi ţinea în mână un pahar aburit cu apă rece. Făcu câţiva paşi spre uşa care dădea în grădină şi îi privi pe Carmen şi pe Bobby stând pe rând în mâini, cu capul în apă, la capătul cel mai puţin adânc al piscinei.

— Poate că am să trag un pui de somn, zise Lawrence şi se întoarse în camera lui.

— *Şi el cine e?* întrebă Joan.

— *Soţul celui mai bun prieten al mamei. Ei sunt homosexuali. Nu cred că el a vrut să vină aici.*

Sylvia se opri. Ar fi vrut ca Joan să râdă, dar numai din cauza şovăielii lui Lawrence. Era extrem de important.

— *Iar acum el e legat de voi pentru cât timp?* întrebă Joan.

Era, de fapt, întrebarea cea mai potrivită.

— *Pentru două săptămâni,* zise Sylvia, forţându-se atât de mult să zâmbească, încât trebui să se aplece puţin în faţă şi să pretindă că bea nişte apă din paharul ei gol.

Dacă nu interacţiona cu ceilalţi vreme de două săptămâni, îşi spuse Sylvia, totul era în regulă. Joan părea un excelent candidat pentru sex. De fapt, dacă ar fi existat un panou publicitar care să fi făcut reclamă relaţiilor

sexuale, chipul lui Joan ar fi fost cel mai potrivit pentru asta. Sylvia îşi lăsă buzele să zăbovească în jurul marginii paharului. Nu asta ar fi trebuit să facă pentru a atrage atenţia asupra buzelor ei? Mai linse o dată paharul, decise că se simţea ca o cămilă la grădina zoologică şi îl puse pe masă, sperând ca el să nu fi observat deloc mişcarea ei.

*

Era prea cald pentru plimbare în jurul prânzului, aşa că Jim aşteptă apusul soarelui. Se schimbă în hainele sale de alergat (Lycra, hanorac) şi tenişi şi plecă, fluturând uşor din mână către Sylvia, care stătea ghemuită pe o sofa din living, cu o carte pe care o ţinea la şapte centimetri de faţă. Citea acum „Villette", obişnuindu-se cu stilul surorilor Brontë. Citise anul acela toate operele lui Jane Austen – Austen era bună, dar, când le spuneai oamenilor că îţi plăcea „Mândrie şi prejudecată", ei se gândeau numai la soare şi văluri de mireasă, iar Sylvia prefera mlaştinile neguroase. Surorilor Brontë nu le era frică să lase pe cineva să moară de tuberculoză, lucru pe care Sylvia îl respecta nespus.

— Mă întorc repede, zise el.

Sylvia mormăi un răspuns.

— Spune-i mamei tale că am plecat la o plimbare.

— Unde în altă parte ai putea pleca? întrebă Sylvia, fără să-şi ridice ochii din carte.

Jim începu să urce dealul. Mallorca avea mai mult praf decât îşi imaginase, cu dealuri mai puţin unduioase şi vegetaţie mai puţină decât Toscana sau Provence, fiind mult mai stâncoasă şi mai decolorată de soare, la fel ca Grecia. Ar fi trebuit să găsească un soi de platou după vreo sută de metri în susul drumului, de unde se putea vedea marea, iar Jim era încântat de ideea unei astfel de privelişti.

Weekendurile nu constituiau o problemă – oricum, el nu s-ar fi dus la birou, aşa că să facă tot ceea ce făcea de obicei, adică activităţile obişnuite, i se părea perfect,

natural. Avea de gând să se uite la un film împreună cu Sylvia – bineînţeles, dacă şi ea ar fi fost de acord, urma să discute cu ceilalţi de la ce restaurant să comande cina şi să alerge în jurul parcului de câteva ori.

Zilele săptămânii erau adevărata provocare – dimineţile de luni, în special. Faptul că se aflau în Mallorca avea să-i uşureze situaţia. El încă se trezea la ora şapte dimineaţa, sărind din pat şi intrând direct la duş. Jim nu era nici trântor şi nici nu fugea de muncă – nefiind în niciun caz ca tinerii aceia care locuiau cu părinţii până la vârsta de treizeci de ani, pierzându-şi timpul cu jocuri video. Lui Jim îi plăcea să lucreze. Weekendul nu fusese tocmai rău, dar acum era mai rău, deşi nu la fel ca atunci când erau acasă şi când pieptul lui se înfiora chiar în momentul în care trebuia să pornească alarma, cu trupul panicându-se din cauza lipsei unui imbold.

În ultimii patruzeci de ani, fiecare zi la lucru fusese petrecută pe repede înainte, el încercând să fie cât mai inteligent cu putinţă şi cât mai bun, să deschidă cât mai multe uşi, iar acum, din senin, toate uşile i se închiseseră în nas, iar el nu avea altceva de făcut decât să stea acasă şi să aştepte telefonul să sune. Ceea ce nu se întâmpla. Conducerea spusese clar: nu era o ameninţare, era o promisiune. Din punct de vedere profesional, Jim era terminat. Atâta timp cât el voia ca ei să-şi ţină gura, avea să stea acasă şi să se uite la păsări. Aceste cuvinte fuseseră de fapt un gest de curtoazie din partea lor. Gura căscată de cealaltă parte a tăcerii era faptul că fiecare revistă din New York şi fiecare website ce publica articole de scandal ar fi fost încântate să înşiruie în amănunţime detaliile obscene. Jim ar fi respins ameninţarea dacă nu ar fi recunoscut-o ca fiind reală. Noul editor al revistei „Gallant” urma să fie un bărbat de treizeci şi cinci de ani cu mintea limpede – chiar dacă nu avusese loc nicio tragedie, mandatul lui Jim expira la o anumită dată. Nimeni nu avea nevoie de sfaturi de la tatăl lui.

Drumul era abrupt şi, chiar dacă perioada caniculară a zilei trecuse, Jim nu avea capul acoperit şi simţea dogoarea soarelui în ceafă. Dacă această casă li s-ar fi oferit spre închiriere după trei luni, Franny nu ar fi acceptat-o. Dacă Sylvia nu ar fi absolvit liceul şi dacă acea vacanţă nu ar fi reprezentat un dar pentru ea, Franny ar fi anulat-o. Jim nu ştia dacă ar fi trebuit să se simtă recunoscător, pentru că rotiţele fuseseră deja puse în mişcare, sau blocat, ca şi cum ar fi fost prins într-o capcană de urşi. Acasă existau întotdeauna alte camere liniştite, locuri în care să se ascundă. Casa lor avusese dimensiunea potrivită pe vremuri, în ea locuind doi copii şi o bonă, plus bunicii care veneau în vizită, dar acum era mult prea mare. Ei trei nu numai că aveau propriile camere, ci chiar mai multe: Jim avea biroul său şi o cameră mică, „bârlogul lui”, pe care Franny îl evita mereu, Sylvia avea camera ei plus camera lui Bobby, pe care ea o transformase într-un soi de depozit pentru nemulţumirile tinereţii ei, iar Franny avea restul: bucătăria, grădina, dormitorul şi biroul ei. Nu erau nevoiţi să se vadă dacă nu-şi doreau acest lucru şi puteau petrece zile întregi în propriile spaţii, ca figurinele de deasupra intrării grădinii zoologice din Central Park.

Consiliul Director al revistei „Gallant” decisese în unanimitate. Asta îl surprinsese cel mai mult pe Jim – el se aştepta la cenzură, de acord, dar în niciun caz la blamare totală. Fata aceea – ura să-şi amintească emoţia pe care o simţea doar la auzul numelui ei, Madison, un nume pe care el l-ar fi ridiculizat în alte împrejurări – avea douăzeci şi trei de ani, vârsta pe care o avea Franny atunci când se căsătoriseră, cu mii de ani în urmă. Douăzeci şi trei de ani era o vârstă de adult. Ea terminase facultatea şi era gata să se angajeze. Ca asistent editorial. Franny remarcase că Madison era doar cu cinci ani mai mare decât Sylvia, dar douăzeci şi trei de ani era o vârstă de adult, de femeie în toată firea. Capabilă să ia propriile decizii, chiar dacă

unele erau proaste. Atunci când Consiliul Director menţionase numele lui Madison, ei folosiseră cuvântul *fată* şi chiar *copil* – ce-i drept, o singură dată – lucru care-l făcuse pe avocatul lui Jim să obiecteze, în mod just. Cu toate astea, acolo nu era o sală de judecată şi un astfel de limbaj nu avea nicio greutate. Ei stăteau cu toţii în jurul mesei din sala de conferinţe, aşa cum făcuseră de multe ori înainte, când aveau de discutat situaţii incomode. Toţi cei zece membri ai consiliului apăruseră la şedinţă – ceea ce era neobişnuit iar Jim ştiuse din clipa în care îi văzuse intrând în sală că lucrurile nu aveau să decurgă cum voia el. Niciuna dintre cele trei femei din consiliu nu-l privise pe Jim în ochi.

Jim dădu colţul. La câţiva metri în faţă era un zid lung de piatră pe partea dinspre mare a drumului. Munţii păreau să-şi schimbe culoarea pe măsură ce continua să urce. Acum aveau o nuanţă albăstrie. El şterse puţin pietrele şi se aşeză călare pe marginea zidului, balansându-şi picioarele de o parte şi de alta a acestuia, la câţiva centimetri distanţă de sol. În faţa lui, oile păşteau liniştite cu capetele plecate, mergând de colo colo pe păşune. Purtau clopote la gât, care răsunau plăcut atunci când oile se mişcau în iarbă. El nu ştia cât de multe îi spusese Franny lui Charles despre situaţia de la revistă. Copiii nu ştiau prea multe – de fapt, Bobby nu ştia absolut *nimic* –, iar el voia ca lucrurile să rămână aşa cum erau. Conform demisiei lui Jim, el renunţase la postul său de editor în favoarea altor pasiuni, pentru a petrece mai mult timp cu familia şi pentru a călători mai mult. Cu toate că Jim făcea chiar ceea ce spusese, motivele demisiei sale erau complet false. Dacă ar fi fost după el, Jim s-ar fi întors din Mallorca, ar fi alergat într-un suflet la biroul său şi ar fi mers zilnic la lucru până ce ar fi căzut mort la locul de muncă, îngrozindu-i pe angajaţii tineri, care încercau acum să pară cu toţii cât mai maturi, cu acele lor elegante de cravată şi pantofii lăcuiţi.

Soarele nu avea să apună decât peste câteva ore, dar dispăruse undeva în spatele munţilor, iar albastrul era mai întunecat acum, de parcă o pensulă înmuiată în acuarelă ar fi trecut peste copaci şi stânci şi dealuri. Jim ar fi putut merge mai departe, dar drumul continua şi mai abrupt, iar el îşi dorea doar să fie singur un timp şi nu neapărat să facă sport. Jim stătea şi privea oile. La un moment dat, acestea rămaseră nemişcate, doar privind în depărtare, uitându-se una la alta, ori privind iarba de sub trupurile lor, de parcă ar fi plănuit totul dinainte – acest moment de linişte deplină. Era genul de lucru pe care-l puteai remarca la persoana care şedea lângă tine – ceva mărunt şi nesemnificativ, dar cu toate acestea, o parte a zilei demnă de toată atenţia. Dacă ar fi fost un alt gen de bărbat, ar fi scris probabil un poem. În schimb, Jim îşi trecu picioarele înapoi peste zid şi începu să coboare dealul. În urma lui, clopotele oilor începură să sune din nou, liniştit. Rămânea la latitudinea lui Franny, la urma urmei. Ea îşi dorise aceste două săptămâni de vacanţă, aşa spusese. În aceste două săptămâni trebuia să ia o decizie, toţi fiind împreună ca o familie adevărată. El deja începuse să bifeze în minte anumite lucruri ca fiind cele din urmă: ultima dată când avea să-şi petreacă timpul împreună cu fiica sa; ultima dată când avea să stea în casa aceea. Îi luase treizeci şi cinci de ani să construiască o familie şi nu era nevoie decât de două săptămâni pentru ca această familie să se destrame. Jim nu putea să şteargă cu buretele ceea ce făcuse. El îşi ceruse scuze – faţă de Franny şi faţă de conducerea revistei – iar acum era la latitudinea lor să decidă care avea să îi fie pedeapsa. Spera doar ca soţia lui să fie mai puţin aspră decât tribunalul neîndurător format din membrii consiliului, deşi ea (Jim ştia, era sigur de asta) avea dreptul să fie cea mai furioasă dintre toţi.

*

Nu avea importanţă că majoritatea celor din grup dispăruseră în acea dimineaţă şi că ar fi avut nevoie să se

mai refacă pentru a putea rămâne treji în timpul desertului. Franny gătise şi toţi aveau să stea împreună la masă. Ea cumpărase de la piaţă peşte şi lămâi, cuşcuş israelian, fructe pentru o tartă şi destul vin cât să facă totul să plutească. Mâinile ei miroseau a rozmarin şi a usturoi – un miros mai plăcut decât săpunul. Ea găsise rozmarinul în grădină – un tufiş întreg bine îngrijit, chiar lângă uşa bucătăriei.

Carmen era la duş, iar Bobby îşi schimba costumul de baie, dar toţi ceilalţi erau deja îmbrăcaţi şi prezenţi în sufragerie. Lui Franny îi plăcea cel mai mult acest moment: să fie singură în bucătărie după ce aproape totul era terminat, ascultându-i pe oaspeţii adunaţi în sufragerie pălăvrăgind veseli şi gălăgioşi, ştiind că aveau să fie hrăniţi în curând. Charles nu mai venise cu ei în vacanţă de când Bobby era copil, şi nu mai mult decât un weekend, iar pulsul lui Franny accelera brusc când îl auzi vorbind cu Sylvia. Erau prieteni. Cum se întâmplase asta? I se părea imposibil că Sylvia împlinise deja optsprezece ani şi că avea să-i părăsească atât de curând. *Să-i părăsească.* Aşa îi plăcea să spună. Nu *să plece la studii,* pentru că asta sugera faptul că avea să se întoarcă într-o bună zi, ci *să-i părăsească,* pentru că asta sugera un zbor cu avionul. Franny nu ar fi fost niciodată atât de crudă cu propria mamă, care insistase să vină acasă în fiecare săptămână pentru câte o cină în timpul primului ei an la Barnard, de parcă Brooklyn şi Manhattan ar fi avut vreo legătură, de parcă ea nu s-ar fi mutat deja în altă emisferă. Dacă relaţia dintre ea şi Jim se terminase definitiv, pentru Sylvia avea să fie şi mai rău. Când avea să vină acasă în vizită, unde ar fi trebuit să se ducă? La mama ei, într-o casă goală? La tatăl ei, într-un apartament de burlac, luxos şi dezolant cu toată mobila aceea nouă? Franny privea în gol, ţinând ambele mâini pe tirbuşon.

— Pot să fiu de ajutor? întrebă Carmen, care se ivi chiar în spatele lui Franny, făcând-o să tresară.

— Nu, nu, am terminat totul, o linişti Franny. Ei bine, poţi duce asta pe masă. Puse jos sticla de vin şi îi întinse un bol lui Carmen. Nu, stai puţin! o opri ea şi îi înmână un alt bol.

Franny voia ca ea să intre în încăpere cu tava care etala cel mai impresionant fel, chiar dacă toţi cei de faţă ştiau că ea gătise tot ce era pe masă.

Carmen avea părul ud, iar buclele negre îi atârnau grele pe umeri. Aşa arătase şi părul lui Franny înainte ca ea să descopere epilarea braziliană cu laser sau alte metode folosite la salon. Era primul tratament de înfrumuseţare care îi schimbase cu adevărat viaţa după ce descoperise metoda de decolorare a mustăţii, pe vremea adolescenţei.

— Îţi mulţumesc că ne-ai invitat aici, zise Carmen.

Avea pe faţă un strat gros de machiaj. Lui Franny i se părea de prost gust. La urma urmei, era doar familia de faţă şi nu era vorba decât de cină. Trebuia să se demachieze peste câteva ore. Faptul că se machiase pentru cei prezenţi, la ora aceea, sugera o nesiguranţă permanentă care o enerva la culme pe Franny, atât ca gazdă, cât şi ca mamă a lui Bobby, care ar fi vrut ce era mai bun pentru el. Desigur, Franny nu avea încredere într-o persoană a cărei muncă de o viaţă era să modeleze *altoizii* altor oameni. Nu, *Altoids* erau nişte bomboane de mentă. Deltoizii, da. Şi totuşi, era drăguţ din partea ei că făcuse un efort.

— Nu e mare lucru, zise Franny. Ne bucurăm foarte mult că aţi putut veni şi voi. Şi cum mai merg lucrurile la sala de fitness?

— E bine! E aglomerat. E chiar foarte bine. Da, da, zise Carmen, dând de mai multe ori din cap.

— Atunci, mergem? întrebă Franny, făcându-i semn către sufragerie.

Aşteptă până ce Carmen trecu în faţa ei şi îşi dădu ochii peste cap. Viaţa ar fi fost mult mai simplă, îşi spune

adesea Franny, dacă ar fi fost permis ca părinţii să selecteze partenerii de viaţă ai copiilor lor. Nu era nimic în neregulă cu Carmen – din punct de vedere fizic, cel puţin, exceptând lipsa producţiei de ovule specifică ovarelor ei de patruzeci de ani, dar acesta nu era cel mai mare defect al ei. Era îngrozitor de plictisitoare, iar această problemă nu putea fi rezolvată prin fertilizare in vitro. Şi totuşi, venise în bucătărie şi se oferise să ajute, ceea ce era mai mult decât ar fi putut spune Franny despre copiii ei.

ZIUA A PATRA

Camera unde stăteau Bobby şi Carmen se afla între camera Sylviei şi baie, cu vedere spre piscină, ceea ce însemna că exista posibilitatea ca orice zgomot mai puternic decât o şoaptă să fie auzit de toată lumea din casă. Bobby era treaz, dar nu se mişcase încă din pat. Nu-şi mişcase nici măcar degetele de la picioare. Carmen sforăia încetişor alături, iar el nu voia să o trezească.

În apartamentul lor din Miami, Carmen se trezea înainte de răsăritul soarelui. Clienţilor ei le plăcea să facă exerciţii înainte de a se îndrepta spre birouri, aşa că ea începuse să-şi programeze şedinţele de la cinci şi jumătate dimineaţa până la zece. Apoi urma pauza până la aglomeraţia de la ora mesei, având din nou clienţi de la unsprezece şi până la două după-amiaza.

Avea în jur de opt clienţi pe zi, uneori chiar mai mulţi. Toţi cei de la Total Body Power ştiau că ea obţinea rezultate şi că lucra mult mai dur decât ceilalţi instructori. Cu unii dintre clienţii ei se întâlnea de peste zece ani, încă de când terminase cursurile de kinetoterapeut şi lucra la YMCA[10]. Bobby venise la sala de fitness solicitând ajutor pentru muşchii spatelui şi ai trapezului şi aşa începuse totul. Desigur, asta se întâmplase pe când Bobby avea bani destui pe care să-i cheltuie pe un antrenor personal de

10 Young Men’s Christian Association – Asociaţia Creştină a Tinerilor

două ori pe săptămână.

Mama lui se trezise – Bobby auzea tigăile troncănind în bucătărie, în timp ce erau puse sau ridicate de pe aragaz. Probabil că distribuia clătitele ori spărgea ouăle. Sau ambele lucruri. Lui Franny îi plăcea să se dea în spectacol când era vorba de o adunare – să separe albuşul de gălbenuş folosind o singură mână sau să încălzească siropul pe aragaz. Moneda de schimb preferată a mamei sale era mâncarea. Atunci când Sylvia era mică şi Bobby era încă acasă, Franny turna aluatul pentru clătite în forme de animale care-i entuziasmau pe amândoi – chiar dacă Bobby considerase întotdeauna că ar fi fost datoria lui ca frate mai mare să pretindă că nu-i păsa de aşa ceva.

Carmen mormăi şi se întoarse pe o parte, trăgând cearşaful cu ea.

— Bună dimineaţa, zise Bobby, folosind cel mai bun timbru de crainic TV. Carmen îl înghionti în piept fără să deschidă ochii. E târziu, adăugă el.

— Cât de târziu? întrebă ea, ţinând în continuare ochii închişi.

— Trecut de opt.

— Dumnezeule!

Carmen se ridică în capul oaselor, sprijinindu-se de tăblia din fier forjat a patului. Era îmbrăcată în pijamaua ei: o pereche de boxeri decoloraţi – mai vechi decât relaţia dintre ea şi Bobby, care se apropia de şase ani, şi o cămaşă roz pal care-i atârna lălâie pe torace şi pe sânii mici, sfârcurile ferme şi întunecate întrezărindu-se prin ţesătura subţire. Dacă cineva i-ar fi întrebat pe membrii familiei Post ce trupuri i se păreau atractive lui Bobby, toţi ar fi ştiut răspunsul la această întrebare: cele de gimnaste robuste, trupurile de femei care nu ar fi putut ovula nici dacă le-ai fi dat un milion de dolari. Lui nu-i păsa. Lui Bobby îi plăcea cât de dur îşi lucra Carmen trupul. Coapsele erau cărţile ei de vizită; bicepşii ei îi făceau reclamă. Arăta puternică şi serioasă şi chiar aşa şi era.

Bobby respecta faptul că ea ştia întotdeauna ce voia – de la sine şi de la clienţii ei. Dacă i-ar fi spus să se culce la pământ şi să facă douăzeci de flotări, el ar fi făcut-o fără să comenteze. Carmen avea un al şaselea simţ când era vorba de corpul uman şi îşi dădea seama de ceea ce ar fi fost în stare să facă un om dacă l-ar fi încurajat. Era una dintre calităţile pe care Bobby le admira cel mai mult la ea.

— Când ai de gând să vorbeşti cu ei despre bani?

Bobby plănuise de luni întregi o conversaţie serioasă cu părinţii lui – de fiecare dată când îi telefona mama lui, el termina conversaţia cât putea de repede, sau întorcea discuţia spre alte subiecte, întrebând-o pe Franny ce mai făcuse, ceea ce o îndemna să vorbească cel puţin douăzeci de minute – o perioadă destul de semnificativă. El ura să ceară bani şi chiar mai mult de atât, ura motivele pentru care avea nevoie de ei. La început, simţise nevoia unei mici afaceri suplimentare, ceva care să-i aducă un profit în plus până ce adevărata piaţă a afacerilor imobiliare avea să-şi revină. El nu plănuise să rămână la sala de fitness mai mult de câteva luni. Atunci când cel mai bun reprezentant comercial al membrilor de la Total Body Power îl abordase pe Bobby în legătură cu vânzarea suplimentelor nutriţionale, acesta i se păruse un scenariu cu sută la sută şanse de reuşită. Acelea fuseseră exact cuvintele lui: „sută la sută”. Până atunci Bobby pierduse fiecare penny pe care-l economisise – plus un milion de alţi penny pe care nu-i avusese de la bun început.

— Curând. Trebuie doar să găsesc momentul potrivit. Tu nu-i cunoşti, îi zise Bobby. Totul trebuie să fie la momentul potrivit.

Se rezemă cu spatele de perete.

— Bine. Doar aminteşte-ţi ce ai spus – că vei vorbi cu ei, aşa că nu trebuie decât să deschizi gura, bine? Carmen coborî din pat şi se întinse. Cred că ar trebui să mergem la plajă, nu-i aşa? Sau trebuie să te gândeşti şi la asta?

— Bine, bine, o să mergem, zise Bobby, cu toate că

ideea de a mai rămâne singur în pat i se părea brusc nemaipomenit de atrăgătoare.

Îşi azvârli picioarele peste marginea patului şi atinse cu tălpile pardoseala rece din piatră. Charles şi Lawrence erau în bucătărie – Bobby le auzea vocile, precum şi râsul mamei sale. Avea o mulţime de timp în care să stea prin preajma lor şi să-i asculte spunând aceleaşi poveşti iar şi iar – Sylvia râzând, cu siguranţă, în sinea ei. Bobby ştia că părerea unanimă era că Sylvia fusese copilul apărut accidental, cea născută prea târziu, dar el nu se putea abţine să simtă că fusese invers, că el se născuse de fapt prea devreme, înainte ca părinţii lui să-şi planifice o familie. Trebuia să-şi dea seama de foarte multe lucruri – oricum, ei nu aveau să recunoască nimic. Membrii familiei Post erau maeştri în a se amăgi singuri. Toţi.

— Mda, să mergem!

*

Gemma le promisese Wi-fi (parola: MALLORCA!) dar nu menţionase detaliile: accesarea internetului prin

Wi-fi era mai lentă decât prin dial-up şi funcţiona doar atunci când laptopul sau telefonul în cauză erau ţinute deasupra chiuvetei din bucătărie. Lawrence nu-şi luase propriu-zis o vacanţă, dar, din moment ce lucra de acasă, care era diferenţa? Spania era la fel ca New York, care era la fel ca Provincetown, fără a ţine seama de fusurile orare. Lui Charles îi plăcea să se distreze pe seama lui Lawrence, spunând că acesta avea slujba cel mai puţin spectaculoasă în domeniul de activitate cel mai spectaculos – contabiliza cheltuielile pentru filme, urmărind bugetul acestora, salariile şi deducerile personale. Chiriile pentru rulote, lumini, batoanele fără gluten, cu humus şi germeni de fasole. Lucra pentru o producţie care se filma la Toronto, o comedie cu un vârcolac, a cărei acţiune avea loc de Crăciun şi care se numea *Santa Claws.* O mulţime de bani fuseseră cheltuiţi pentru blana falsă şi fulgii de săpun care erau folosiţi în

loc de ninsoare.

— Ups, îmi pare rău, Lawrence, zise Franny, lovindu-l cu fundul în şold în timp ce se aplecase ca să se uite în cuptor pentru a verifica o tartă. E foarte strâmt aici!

— Nu, nu, eu îmi cer scuze. Stau în drum, zise el, fluturându-şi exasperat mâna liberă. Trebuie doar să trimit desfăşurătorul acesta şi am terminat.

Lawrence ţinea computerul în sus, îndreptat spre tavan, mişcându-l uşor dintr-o parte în alta, până ce auzi semnalul sonor care îl asigura că e-mailul fusese trimis. Urmă un zgomot care anunţa primirea unor alte e-mailuri, dar el nici măcar nu se uită pe acestea, ci doar coborî laptopul înapoi pe dulap şi-l închise. Sunt numai al vostru, le zise el.

Erau doar ei trei în bucătărie – Sylvia era încă în pat, Bobby şi prietena lui plecaseră la plajă, amândoi îmbrăcaţi în nişte haine confecţionate din ţesături de ultimă generaţie, de parcă s-ar fi pregătit să alerge la triatlon, iar Jim era în piscină, făcând câteva ture de bazin – după cum puteau vedea pe ferestrele bucătăriei.

Charles stătea în capătul mesei, ţinând cu eleganţă o ceaşcă de cafea cu ambele mâini, de parcă s-ar fi aşteptat ca regina Spaniei să intre în orice moment pe uşă. Lui Lawrence îi plăceau atât de multe lucruri la soţul lui: felul în care arăta pe faţa şi pe creştetul lui urma de păr alb-cenuşiu, toate firele fiind de aceeaşi lungime şi fermitate; expresia chipului său atunci când se uita la un lucru pe care voia să-l păstreze în minte, un lucru pe care voia să-l picteze. Dar lui Lawrence nu-i plăcea deloc faptul că se simţea invizibil ori de câte ori Franny Post era prezentă în aceeaşi încăpere.

— Dragă, îţi aminteşti de femeia aceea care era măritată cu George? Cum o chema? Mary? întrebă Franny, înţepând cu un deget suprafaţa bombată a tartei sale, care avea să rămână pe bufet toată ziua, fiecare tăindu-şi din ea câte o felie ori de câte ori ar fi avut chef.

Franny se pricepea să producă masive cantităţi de preparate pe care nimeni nu le observa de obicei – brioşele dense şi ciocolatii, care erau la fel de bune la ora patru după-amiaza ca şi la micul dejun, sau fructele tăiate cuburi într-un bol mare, aşezat pe raftul din mijloc al frigiderului. Ei îi plăcea o casă plină de persoane care ciuguleau mereu câte ceva, gândindu-se că stomacurile satisfăcute însemnau oaspeţi mulţumiţi.

— Rich Mary? Cea care şchiopăta?

Charles nu-şi lua ochii de la Franny, în timp ce Lawrence se plimba de colo colo – din capătul cel mai îndepărtat al mesei până la locul de lângă el. Lawrence îşi deschise din nou computerul pentru a-şi verifica e-mail-urile, sperând ca vârcolacii aceia stupizi să-l lase în pace câteva ore. Erau o grămadă de e-mailuri zilnice – cu mostre din Chelsea, de la un magazin de unde îi plăcea lui să-şi cumpere cearşafurile; J. Crew; o serie de benzi desenate cu subiect politic, trimise de mama sa; un e-mail de la Biblioteca Publică din New York şi unul de la Move. On.org.

Lawrence le şterse repede pe toate. Apoi descoperi că ultimul e-mail fusese trimis de asistenta socială de la agenţia de adopţii. Brusc, Lawrence rămase fără aer. Charles şi Franny vorbeau în continuare, dar el nu-i mai auzea. Citi o dată e-mailul, apoi încă o dată. Cuvintele jucau pe ecran în faţa lui. *Ştiu că sunteţi în vacanţă, dar e vorba de un băieţel. Vă rog să mă sunaţi urgent.* Încercă să intervină în conversaţie, astfel încât să-l poată smulge pe soţul lui cât mai repede din ghearele lui Franny. Nu-i păsa cât de mult costa să sune la New York sau ce oră era acolo. Trebuia să vorbească la telefon.

— Rich Mary! Ar trebui să o vezi acum! Faţa ei este ca suprafaţa unui balon. Înainte avea nişte unghiuri, dar acum e toată – aici Franny se opri şi scoase un plescăit – *netedă.* Şi nici măcar nu mai sunt căsătoriţi. Cred că a folosit toţi banii de divorţ ca să găsească pe cineva care să-

i pună un aspirator pe faţă.

Franny închise cuptorul foarte satisfăcută.

— Ce oameni! zise Charles, clătinând din cap şi râzând.

Lawrence ştia că atât Franny, cât şi Charles îşi injectau în frunte tot felul de substanţe ca să facă ridurile să dispară. Ei frecventaseră acelaşi medic dermatolog.

Vanitatea era o problemă doar când era vorba de altcineva. Lawrence se întrebă în ce consta intervenţia: bisturie, poate, sau anestezie generală.

— Iubitule, zise Lawrence, ridicându-se, pot să-ţi vorbesc o secundă?

Înainte ca Charles să răspundă, Jim intră valvârtej în bucătărie pe uşa din spate. Părul lui era lipit de o parte a capului – la fel ca al păpuşii Ken. Se aplecă obosit pe genunchi, având un prosop înfăşurat în jurul umerilor uzi.

— Cum e apa? întrebă Charles.

Franny îşi încrucişă braţele şi se rezemă cu spatele de frigider.

— Bună! zise Jim.

Îşi aplecă într-o parte capul, încercând să-şi scoată apa dintr-o ureche înfundată.

— Cum mai e viaţa la „Gallant”?

Lawrence pusese întrebarea din obişnuinţă, intenţionând să fie politicos, dar de fapt voia să iasă cât mai repede din încăpere. Însă imediat ce cuvintele îi ieşiră pe gură îşi aminti. Lawrence simţi mâna lui Charles încleştându-se pe genunchiul lui şi strângându-l prea tare ca să fie vorba de un gest drăgăstos.

— Vreau să spun, cum e să stai acasă?

Lawrence realiză că începea să roşească. Tot ce ştia el era că Jim fusese „pus pe liber”; Charles refuzase să-i spună mai mult.

— Ei bine, zise Jim, îndreptându-şi umerii. Privi spre Franny – care nu făcuse nicio mişcare şi nici nu zâmbea. E o schimbare, asta cu siguranţă.

Îşi îngustă ochii, privind într-un punct de pe tavan. Lawrence îi urmări direcţia privirii, dar nu văzu decât o mică fisură în tencuiala albă.

— Cred că am să mă duc să fac un duş.

Lawrence, Charles şi Franny rămaseră pe locurile lor, nemişcaţi – ca nişte actori dintr-o piesă înainte de a se aprinde luminile – până ce auziră uşa de la baie închizându-se.

Charles se ridicase deja de pe scaun şi traversa încăperea înainte ca Lawrence să poată spune ceva. Lawrence privi cum soţul lui o îmbrăţişă pe Franny. Braţele ei îl cuprinseră pe Charles. Mâinile i se întâlniră la spatele lui – una din ele apucând încheietura celeilalte, aşa cum băieţii de clasa a şasea îşi înnodau braţele în jurul partenerelor de dans.

Umerii masivi ai lui Franny începură să tremure, deşi plânsul ei era mut. Lawrence ar fi vrut să-i poată vedea faţa lui Charles, dar aceasta era îndreptată în altă direcţie.

— Îmi pare sincer rău, zise Lawrence. Nu ştiu ce s-a întâmplat.

Asta însemna că el nu ştia ce se întâmplase la revistă şi nici ce se întâmplase cu trei minute în urmă. Nici Franny şi nici Charles nu făcură vreun semn care să-i dea de înţeles că-l auziseră.

Bucătăria mirosea a mâncare caldă şi tandreţe. Lawrence îşi împleti degetele în poală şi aşteptă să treacă acel moment, ceea ce se şi întâmplă. Franny clătină din cap şi îşi şterse obrajii uzi cu palmele. Charles o sărută pe frunte, apoi se întoarse pe scaunul lui. Nimeni nu ar fi plâns dacă ar fi ales să-şi petreacă vacanţa la Palm Springs, timp de două săptămâni nefăcând altceva decât sex şi citind cărţi. Lawrence spuse o mică rugăciune pentru vacanţa pe care şi-ar fi dorit-o, apoi această iluzie – *puf!* – se spulberă pe loc. Îşi dorea ca Franny să se oprească din plâns şi apoi avea nevoie de atenţia totală a soţului său – înainte ca altcineva să sune la agenţie şi să

ceară copilul, înainte ca portiţa rămasă deschisă să se închidă şi copilul lor să nu mai fie al lor, înainte ca ei să ajungă bătrâni şi anchilozaţi şi singuri pentru totdeauna, doar ei doi şi picturile lui Charles în care apăreau copiii altor oameni. El aştepta răbdător, numărându-şi inspiraţiile până ce ajunse la zece, apoi o luă de la capăt.

*

Sylvia se trezi cu gura deschisă şi uscată. Băuse patru pahare de vin la cină, iar din cauza schimbării de fus orar i se părea că gleznele ei purtau pietre de moară. Se rostogoli pe burtă şi întinse mâna după ceas: propriul ceas, cunoscut drept deşteptător, cunoscut drept iPhone, era setat pe „modul avion”, lipsindu-se de toate distragerile şi convenienţele uzuale, iar ea considera separarea de acest obiect enervantă, ca şi cum s-ar fi trezit şi ar fi constatat că-i lipsea un deget. Un deget bun. Era un aspect la care nu se gândise atunci când părinţii ei îi spuseseră de excursia în Spania. Desigur, internetul era tot acolo, făcându-şi de cap la orice oră, şi putea obţine acces la internet oricând cu laptopul ei. Dacă senzaţia acută de pierdere nu ar fi fost atât de copleşitoare, Sylviei i-ar fi plăcut probabil să pună o oarecare distanţă între ea şi restul lumii. Problema era că nu ştiai niciodată ce spuneau oamenii despre tine atunci când erai plecat. Era o problemă chiar mai mare decât să fii în apropierea lor atunci când vorbeau despre tine şi-i puteai auzi. Fotografiile erau făcute la o petrecere – una dintre primele „ultime petreceri” ale anului. Fusese ultima petrecere din parc, acolo unde poliţiştii nu verificau niciodată, ultima petrecere în casa goală a cuiva, apoi ultima petrecere la casa goală a *altcuiva.* Petrecerea în cauză avusese loc într-un apartament de la etajul şase al clădirii Apthorp, o construcţie uriaşă de pe strada 79, aflată la numai cinci străzi de locuinţa familiei Post. Sylvia nu voise iniţial să meargă, dar o făcuse în cele din urmă, pentru că îi simpatiza pe *unii* dintre cei care absolviseră liceul odată cu

ea, chiar dacă nu erau prea mulţi. Când fotografiile apărură pe Facebook a doua zi, înfăţişând-o cu pielea lucioasă de transpiraţie, având ochii tulburi de la atâtea pahare de plastic pline cu bere ieftină şi cu limba în gura unui tip, iar apoi în gura altuia şi a altuia, nişte băieţi cu care nici măcar nu-şi amintea să fi vorbit – ea îşi jură că nu avea să mai meargă la nicio petrecere în viaţa ei. Ori să apară pe internet.

Plecarea în Spania părea din ce în ce mai tentantă.

— La naiba! spuse ea când văzu cât era ceasul.

Avea trei minute să se îmbrace şi să coboare înainte de sosirea lui Joan. Sylvia îşi trase pe ea o pereche de blugi şi un tricou negru din mormanul de pe podea. Se apropie de oglindă şi îşi studie porii. La şcoală erau fete care petreceau ore întregi în toaleta fetelor ca să se machieze şi se pricepeau la asta, de parcă fiecare dintre ele ar fi predat propriul tutorial pe YouTube, dar Sylvia nu ştia cum să se machieze şi nici nu îşi dorea să înveţe. Era aproape imposibil să schimbi ceva la tine învăţând la o şcoală pe care o frecventai de la cinci ani – cu fiecare mic pas pe care-l făceai îndepărtându-te de fosta carapace, cineva tot s-ar fi găsit să spună: „Hei! Asta nu eşti tu! Eşti falsă!” Sylvia trăia cu frica acestei falsităţi. Să meargă la colegiu avea să fie un lucru grozav din mai multe motive – în primul rând, pentru că Sylvia plănuia să fie o persoană cu totul diferită încă din momentul în care ar fi ajuns acolo, înainte de a-şi face patul şi de a-şi lipi afişe stupide pe pereţi. Această nouă persoană avea să ştie cum să se machieze, până şi cum să-şi contureze ochii cu creion dermatograf. Deschise gura mare şi se uită cu atenţie în gât, gândindu-se – nu pentru prima dată – că era complet şi definitiv lipsită de speranţă şi că avea, cu siguranţă, să moară virgină, o virgină tristă şi singură care se îmbătase accidental şi îşi făcuse de cap cu toţi băieţii singuri de la petrecere, în ultimul an de liceu, ca o târfă, dar fără beneficiul suplimentar al unui act sexual. Începu să caute

în gentuţa din plastic în care îşi ţinea articolele de make-up până ce găsi un tub Chapstick cu aromă de căpşune şi îşi întinse balsamul pe buze.

Avea să se străduiască mai mult în ziua următoare.

*

Nerăbdător, Lawrence îl trase pe Charles în dormitorul lor.

— Ce faci, micul şi ciudatul meu copilaş?

Charles era amuzat, cu toate că abia se desprinsese din îmbrăţişarea patetică a lui Franny.

În loc să-i răspundă, Lawrence deschise laptopul şi îl roti în direcţia lui Charles.

— Dă-mi telefonul! zise Charles. Ce oră e în New York?

Era aproape cinci după-amiaza în New York, iar ei reuşiră să o prindă pe asistenta socială înainte ca aceasta i să plece de la birou. Deborah le citi detaliile de pe un formular: copilul cântărea două kilograme şi jumătate şi avea patruzeci şi trei de centimetri, iar mama lui era afro-americană. Tatăl era portorican, dar dispăruse din peisaj. Mama purtătoare alesese scrisoarea lor, dintre cele îndosariate la agenţie. Numele copilului, pe care, desigur, puteau să-l schimbe după bunul plac, era Alphonse.

— Sunteţi interesaţi?

Deborah aştepta răspunsul lor.

Charles şi Lawrence ţineau telefonul între feţele lor, amândoi aplecaţi deasupra, astfel încât trupurile lor formau un soi de turnuleţ. Se priviră cu ochii mari de uimire. Lawrence vorbi primul.

— Da, zise el. Da, suntem interesaţi.

Deborah le explică ce avea să se întâmple în continuare – ei mai auziseră procedura şi înainte, dar, aşa cum se întâmpla cu orice lucru important, din minutul în care acesta devenise realitate, ei uitaseră toate detaliile. Mama purtătoare putea alege câte familii voia, iar agenţia avea să le contacteze în numele acesteia. Odată ce acele

familii spuneau da, agenţia trebuia să se întoarcă la ea cu o listă. Mama purtătoare avea să aleagă apoi câştigătorii. Alegerea nu mai depindea de ei.

— Noi suntem în Spania, zise Lawrence. Ar trebui să venim acasă? Să ne întoarcem chiar acum?

El aruncă o privire în jur, calculând cât timp i-ar fi luat să împacheteze şi să ajungă cu maşina la aeroport.

— Rămâneţi în vacanţă! zise Deborah. Chiar dacă mama vă alege pe voi, o să mai treacă vreo două săptămâni până ce-l veţi putea lua acasă pe Alphonse. Dacă puteţi rămâne, rămâneţi. O să vă contactez imediat ce aflu ceva, probabil săptămâna următoare. Femeia închise telefonul, lăsându-i pe Charles şi Lawrence în picioare, preţiosul obiect fiind acum mut între ei doi.

— Vrei să mergem acasă? întrebă Charles.

Să zboare înapoi la New York şi să cumpere furioşi pătuţ, scaune înalte şi balansoare, pentru ca apoi să nu fie aleşi – ar fi fost chiar mai rău decât să rămână acolo unde erau, Lawrence ştia acest lucru. Era mai bine ca Mallorca să fie o distragere pentru ei. Mai bine să-i lase pe cei din familia Post să-l facă să se gândească la orice altceva şi nu la Alphonse, la drăgălaşul de Alphonse, un bebeluş dintr-un spital din New York City, un băiat ce avea nevoie de taţii lui. Să rămână era mai bine decât să se grăbească înapoi acasă şi să nu fie aleşi. Lawrence nu voia să se entuziasmeze prea tare şi să îşi facă speranţe deşarte. Ar fi vrut să afle dacă mama purtătoare alesese toate cuplurile gay şi care erau rivalii lor. Voia să vadă fotografii cu familii zâmbitoare şi apoi să stranguleze competiţia.

— Putem rămâne, zise Lawrence. Hai să rămânem!

*

Joan aştepta la uşă. Avea nevoie de multă încredere în sine ca să aştepte acolo, ştiind că cineva avea să vină într-un sfârşit să-i deschidă. Sylvia era sigură că Joan nu-şi făcuse niciodată în viaţa lui griji pentru nimic. Probabil că nu avea să mai sune la uşă încă zece minute, mulţumit să

inspire aerul acela curat, să urmărească grupurile de bicicliști care treceau bâzâind pe lângă casă, hainele din spandex ale acestora formând o pată compactă de culoare. El ar fi scris probabil o poezie despre toate astea în mintea lui, doar așa, într-o doară, fără să-l deranjeze că totul avea să dispară o clipă mai târziu. Joan zâmbi când ea deschise ușa și continuă să zâmbească și în timp ce străbătea foaierul întunecat. Sylvia își privi reflexia în oglinda uriașă de pe peretele din spatele lui Joan, apoi îl urmă în sufrageria scăldată în lumină. Dacă Joan avea o prietenă – ceea ce, evident, era adevărat – aceasta știa, cu siguranță, cum să-și contureze ochii cu dermatograful. Aceasta știa perfect cum să facă sex oral. Știa probabil să facă orice.

— *Tienes novia*?[11] întrebă Sylvia cu jumătate de gură. De fapt, mama voia să știe. I-am spus că am să te întreb. Ea e cam indiscretă, ce-i drept. Cum se spune la „indiscretă”? Știi tu, o persoană care își bagă mereu nasul în treburile altora.

Joan se așează picior peste picior. În New York numai băieții gay stăteau picior peste picior. Cei heterosexuali obișnuiau (mai ales în metrou) să se așeze cu genunchii cât mai depărtați unul de celălalt, ca și cum ceea ce aveau între picioare era atât de mare, încât nu aveau de ales. Sylvia respecta faptul că micul Joan încerca să demonstreze că era heterosexual.

— Nu tocmai. Atunci când stau în Barcelona.

Joan ridică din umeri. Era ușor pentru el să-și găsească iubite, desigur. *Claro.*

Se auziră un foșnet și niște râsete, apoi Charles și Lawrence apărură pe rând în bucătărie – unul din ei fugărindu-l pe celălalt. Charles ajunse primul în bucătărie și se opri brusc când îl văzu pe Joan.

— *Hola!* zise el.

— *Hola!* îi răspunse tânărul.

— *Hola,* Sylvia! zise din nou Charles, cu fața numai

11 Ai iubită? (sp.)

un zâmbet.

Îşi trecu o mână peste frunte, de parcă ar fi vrut să-şi înlăture de pe faţă nişte bucle care-i intrau în ochi.

— Oh, Dumnezeule, lăsaţi-ne în pace, bine? zise Sylvia, iar cei doi izbucniră din nou în râs, ca doi îndrăgostiţi la un bal de absolvire.

Charles şi Lawrence străbătură iute bucătăria şi ieşiră pe uşa din spate ca să se bucure din plin de soare. Charles ţinea cărţile, iar Lawrence prosoapele. Undeva în grămada aceea erau o cremă de protecţie şi o pălărie care să ocrotească scalpul lui Charles de eventuale arsuri solare.

Sylvia îi privi cum se aşezau confortabil la soare, simţind invidie, dar în acelaşi timp gândindu-se că dragostea, în cea mai bună formă a ei, era ceva pentru adulţii comozi, ceva ce ea se aştepta să găsească abia după decenii de viaţă.

— Să vorbim despre viitor, îi spuse ea lui Joan, care privea undeva în gol, fără să clipească, contemplându-şi probabil minunata existenţă.

*

Deşi Franny era bucătăreasa familiei, Bobby şi Jim aveau aptitudini speciale când venea vorba de grătar. Chiar dacă pe Franny o deranja să dea târcoale cleştelui de întors carnea, considerând o adevărată discriminare faptul că bărbaţilor din familia ei le plăcea să înfigă tot felul de ustensile în foc – aşa cum le plăcea tuturor bărbaţilor încă din comuna primitivă –, ea nu avea de gând să renunţe la poziţia ei. Mai exact, nu-i plăcuse niciodată să aibă faţa plină de fum şi era chiar fericită să lase pe altul să ia partea leului – de dragul schimbării. Lui Jim îi plăcea să se asigure că grătarul era destul de încins, să adauge ziare şi cărbuni şi ocazional să înteţească focul stropind cărbunii cu lichid inflamabil. Lui Bobby îi plăcea să prepare grătarul – mirosul iniţial de carne arsă, felul în care se întărea bucata de carne în jurul degetului său când

era aproape gata. Charles şi Lawrence nu erau interesaţi de această activitate şi stăteau împreună cu fetele în celălalt capăt al piscinei. Sylvia, care era în apă, făcea rostogoliri. Cumpăraseră nişte bucăţi de carne slabă pentru friptură (la tejgheaua măcelarului, Franny îşi plimbase o mână pe diafragmă – un gest care părea să fi funcţionat), iar Jim le ţinuse la marinat într-un amestec uleios o după-amiază întreagă. Grătarul era nou – lucru care-l făcu pe Jim să mormăie nemulţumit. Aroma cea mai grozavă se obţinea după ani întregi de utilizare, ca şi în cazul tigăilor din fontă. Frecă grătarul cu o perie metalică dură pe care o găsise, încercând să producă un soi de fricţiune care să adauge un plus de savoare cărnii. Vremea începuse să se răcească – având precizia unui ceasornic. Un vânt dinspre vest îşi făcea drum printre munţi în fiecare seară, forţându-i pe toţi – cu excepţia celor mai încăpăţânaţi copii – să iasă din piscine şi să se îmbrace.

Casa era exact pe gustul lui Franny: frumoasă şi în mijlocul pustietăţii. Era genul de capriciu încântător – ei ar fi mers într-un ţinut exotic, undeva, sau într-un stat nemărginit precum Wyoming, dar, fără îndoială, casa închiriată de Franny avea să fie mereu destul de departe de orice – lucru care i-ar fi făcut să se simtă exact ca acasă, excepţie făcând doar decorul. Jim mai frecă o dată grătarul cu peria. Era destul de încins acum – căldura făcea ca printre gratii să se ridice aburi unduioşi.

— E gata, zise Jim. Ar trebui să stea cam trei sau patru minute pe fiecare parte. Nu vrem să ardem carnea prea tare.

Bobby apăru lângă Jim. Acesta desprinse prima bucată de carne crudă de pe platou şi o aşeză cu grijă pe grătar, unde aceasta aterizâ sfârâind.

— E bine, zise Jim. Trebuie să se usuce.

Era ca şi cum ar fi vorbit cu o cameră invizibilă aflată de cealaltă parte a grătarului – asta dacă cineva ar fi făcut un documentar cu discuţia dintre tată şi fiu. Jim nu se

pricepea la asta, ştia bine acest lucru. Voia să-l întrebe pe Bobby despre Carmen şi ce naiba făcea el în Florida – groapa aceea dezgustătoare. Voia să-i spună lui Bobby ce făcuse, cât de tulbure se întrevedea viitorul şi cât de prost se simţea că-i abandonase pe toţi. În schimb, Jim se trezi că nu putea vorbi cu fiul său decât despre cină. Bobby alinie pe grătar toate celelalte bucăţi de carne, apoi se retrase lângă tatăl său. Erau cam de aceeaşi înălţime, cu toate că Bobby părea mai adus de spate. Bobby era mai lat în umeri şi avea bicepşii mai mari, dar nu renunţase niciodată la postura aceea de păpuşă făcută din cârpe.

— Ceva proprietăţi interesante pe piaţă? întrebă Jim.

Îşi încrucişă braţele la piept fără a-şi lua ochii de la bucăţile de carne.

— Desigur, oh, da! zise Bobby.

Fusese agent imobiliar ani de zile în Miami Beach, ocupându-se mai ales cu închirierea şi, ocazional, cu cumpărarea proprietăţilor din zona în care locuiau el şi Carmen.

Ei nu locuiseră împreună de la bun început, dar trecuseră ani buni din ceea ce părea acum o situaţie domestică satisfăcătoare – dormitorul avea jaluzele opace şi în living se învârtea un ventilator de tavan. În plus, erau doar la câteva străzi de ocean. Franny îşi dorea foarte mult ca Bobby să aibă un copil – el avea aproape treizeci de ani şi îşi petrecuse o mare parte din viaţă în compania unei femei care nu mai avea de mult vârsta maternităţii. Când erau singuri noaptea, după jumătate de sticlă de vin, despre asta voia să vorbească Franny de cele mai multe ori, întrebându-se cum de apucase Bobby pe drumul acela şi dacă nu era cumva vina ei. Jim nu era sigur dacă băiatul era sau nu pregătit pentru aşa ceva. Poate că avea să fie – după încă nişte ani – dar nu încă. În sinea lui, Jim bănuia că binecuvântatul eveniment avea să se petreacă din senin, când o fată oarecare avea să-l anunţe după un timp de la consumarea faptului de apariţia unui bebeluş cu

trăsăturile familiei Post – facturile lui sau ei fiind îndesate bine în buzunărelul din spate al adorabilei salopete de bebeluş.

— Am un apartament încântător cu două dormitoare la intersecţia dintre Collins şi strada 44, vizavi de Fontainebleau. Travertin, sticlă, tot ce vrei. Baie nou-nouţă – are una din acele toalete japoneze de ultimă generaţie cu jeturi de apă şi căldură. E un apartament drăguţ. Şi ar mai fi două case în celălalt capăt al oraşului, în centrul de afaceri. Nişte construcţii pe cinste.

— Şi preţurile? Urcă din nou?

Jim împunse una dintre bucăţile de carne cu capătul cleştelui său.

Bobby ridică din umeri.

— Nu prea mult. Ştii, e destul de greu. Nu e peste tot ca în Manhattan. De exemplu, casa voastră valorează acum – cât? De şase ori mai mult faţă de cât aţi plătit voi când aţi cumpărat-o? De cinci ori mai mult? E uimitor. În Florida nu e deloc aşa.

— Poţi să te muţi înapoi oricând, ştii? Vrei să vinzi casa noastră?

Jim începu să râdă la această idee; nu era serios. Cine ar fi vândut un apartament vechi din piatră de pe Upper West Side? Chiar dacă era prea mare? Chiar dacă dădeau divorţ? Jim credea că aveau să treacă peste asta, el era optimist, iar dacă aveau să o scoată la capăt şi să-şi rezolve divergenţele, aveau să o facă în propria casă. Cu picioarele înainte – aşa le plăcea lor să spună. De fiecare dată când zugrăveau un tavan sau reparau cablurile putrede de la subsol, existente încă din 1895 – cu picioarele înainte, numai aşa aveau să plece din casă. Acum Jim nu mai ştia ce să spună. Franny pomenise de vânzarea casei de zeci de ori – uneori uriaşe chiar în gura mare, iar el începuse să-şi caute ceva de închiriat în împrejurimi, dar nu, ei nu aveau să-şi vândă casă, nu puteau să facă asta. Jim se simţea nesigur pe picioare.

— Uau, asta ar fi o ocazie incredibilă, tată!

Bobby îl privi printre buclele care-i cădeau în ochi.

Lui Jim nu-i plăcea deloc să-l vadă pe Bobby cu părul lung – îl făcea să pară prea fin, prea tânăr, ca un nenorocit de căprior. La fel ca Franny la douăzeci de ani, doar că

Iară acel spirit vulcanic care îl făcuse să se îndrăgostească de ea.

— Oh, eu nu am… Să te muţi înapoi, da. Asta ar fi frumos. Nu cred că suntem totuşi pregătiţi să înmânăm cuiva cheile casei, amice.

Jim spera ca tonul lui să fi fost indiferent.

— Sigur, nu, bineînţeles! Bobby îşi ridică părul din ochi şi întinse mâna după cleşte. Te superi dacă le întorc eu?

— Nicidecum, zise Jim făcând un pas în spate, şi apoi încă unul – până ce simţi ceva ascuţit pe ceafă. Se întoarse şi constată cu surprindere că ajunsese între copacii care mărgineau partea îngrijită a curţii, înainte de panta care cobora abrupt şi care ajungea în cele din urmă la un oraş ce părea străvechi şi în care taţi şi fii de origine spaniolă îngrijiseră veacuri la rând măslinii din vale şi crescuseră împreună oi, muncind cot la cot, ca două părţi ale aceluiaşi trup.

*

Bobby se retrăsese repede după cină, spunând că avea o migrenă, iar Jim, Sylvia şi Charles se aşezaseră pe canapeaua din living ca să vadă pentru a nu ştiu câta oară „Şarada”, film pe care Gemma îl avea întâmplător pe DVD. Era unul dintre filmele favorite ale Sylviei. Cary Grant era aproape ca tatăl ei, cu sau fără gropiţa din bărbie – având pantaloni cu talie înaltă şi un fel de a vorbi care era atât provocator, cât şi ironic. Era ceea ce fetelor proaste din clasa ei le plăcea să categorisească drept „misogin”, iar ea le-ar fi contrazis mai demult, dar acum nu mai era sigură, poate că aveau dreptate. Sylvia şedea la mijloc, cu capul în poala lui Charles şi cu picioarele ridicate la piept, astfel

încât să nu atingă coapsele tatălui ei. Era un moment aparte, când Sylvia se gândea că îi lipsea probabil viaţa de acasă, dar ei existau chiar şi atunci când ea era atât de departe de casă. Walter Matthaw o urmărea pe Andrey Hepburn, faţa lui de Droopy Dog fiind cea mai tristă imagine. Sylvia închise ochii şi ascultă numai restul filmului, rămânând trează doar din cauza exclamaţiilor şi chicotelilor companionilor ei.

*

Partea plăcută a unei astfel de vacanţe în care mergeai cu atâţia oameni era că nu trebuia să stai tot timpul împreună cu ceilalţi – asta era ceea ce îşi imaginase Franny. Făcea curat în bucătărie şi în zona piscinei – Carmen părea să fi fost crescută de oameni în carne şi oase, aranjând lucrurile şi ajutând la spălatul vaselor, dar Franny nu putea spune acelaşi lucru despre copiii ei.

Piscina era un dezastru: farfurii abandonate, cu resturi de friptură pline de grăsime, rămăseseră împrăştiate peste tot – numai bune să atragă coioţii, câinii dingo sau oricare alte specii de câini sălbatici de prin preajma locului ieşiţi din ascunzătorile lor.

— Lasă-mă să te ajut! zise Lawrence, închizând uşa de la bucătărie în urma lui.

Erau în pulovere acum. În New York ar fi fost uzi leoarcă de transpiraţie; betonul din trotuare şi clădiri acţiona ca un conductor de căldură, ţinându-i pe toţi lucioşi de sudoare din iunie până la sfârşitul lui septembrie. Era o noapte încântătoare în Pigpen – neagră, dar senină. Odată ce soarele plecase la culcare, singurele lumini care se mai zăreau în întuneric erau cele din casa de peste drum şi de pe versanţii munţilor. Priveliştea îi amintea lui Lawrence de Los Angeles, doar că Mallorca avea de patru ori mai puţine case şi oxigen din plin.

— Oh, mulţumesc! îi spuse Franny. Copiii mei sunt nişte animale.

— Şi ai mei la fel, zise Lawrence imaginându-se deja

în viitor, cu braţele strângând deja un trup mic înfăşurat în bumbac. Simţi un fior pe şira spinării. Vreau să spun, ar trebui să vezi atelierul lui Charles.

— Oh, ştiu! zise Franny. Toate resturile acelea de pad thai lipite de farfuriile din carton. E răspunsul lui la excesul expresionist de după 1980, cred. Franny se aşează pe unul din şezlonguri şi ridică un morman de şerveţele, reviste şi coji de portocale – resturile Sylviei. Ea pleacă la colegiu. Ivy League. Ai crede că ştie să arunce nişte resturi la coşul de gunoi.

Lawrence întinse mâna după resturi, apoi o duse la piept. Stătea între Franny şi casă. Dacă Sylvia şi băieţii s-ar fi ridicat, ca să mai mănânce ceva, i-ar fi văzut doar silueta în întuneric.

— Ascultă! zise el. Îmi pare sincer rău pentru mai devreme. Pentru ceea ce l-am întrebat pe Jim despre revistă. Sincer, nu ştiu ce s-a întâmplat, dar sunt sigur că regret foarte mult că am deschis gura.

Franny se lăsă pe spate, trăgându-şi picioarele sub ea. Îşi întinse braţele deasupra capului, apoi le lăsă în jos şi îşi acoperi cu ele ochii. Scoase un oftat. Franny se simţise mai bătrână ca niciodată în aceste ultime şase luni. Era adevărat, desigur – asta era întotdeauna adevărat – că nu avea cum să fie mai bătrână decât în acel moment, dar Franny încetase să se mai simtă tânără, făcând riduri şi zbârcindu-se în timp record. Îşi putea simţi coloana tensionată. Nervul ei sciatic începea să emită impulsuri dureroase spre extremităţile şoldurilor ei.

— Îmi pare rău, zise Lawrence, nefiind prea sigur dacă îşi cerea scuze pentru faptul că îi stricase dispoziţia lui Franny sau pentru ceea ce se întâmplase cu Jim la revistă – ori pentru ambele.

— E în regulă, zise Franny, ţinându-şi în continuare ochii acoperiţi cu braţele. Mă mir că Charles nu ţi-a spus nimic.

Lawrence se aşează pe şezlongul de lângă Franny şi

aşteptă câteva clipe.

— A făcut sex cu o studentă. Îşi mişcă mâinile şi le flutură în jur ca un magician, ca şi cum ar fi zis „Abracadabra!” Ştiu, asta e. Jim a făcut sex cu o studentă. O fată de la redacţia revistei, puţin mai mare decât Sylvia. O fată de douăzeci şi trei de ani. Tatăl ei face parte din Consiliul Director şi cred că ea i-a spus totul, aşa că iată-ne aici.

— Oh, Franny! zise Lawrence, dar ea îşi îndreptase deja umerii şi clătina din cap.

El îşi imaginase mai multe scenarii pentru asta. De ce plecase Jim pe neaşteptate de la „Gallant” şi ce anume provocase tensiune în familia Post? Cancer de prostată, demenţă precoce, o convertire inexplicabilă la Martorii lui Iehova, dar în niciun caz aşa ceva. Relaţia dintre Jim şi Franny i se păruse mereu solidă şi fericită, capabilă încă să-i facă să se hârjonească în bucătărie sau să-i dezamăgească uneori.

— Nu, e în regulă. Adică nu e în regulă, pentru că am fost căsătoriţi treizeci şi cinci de ani şi nu e în regulă ca el să facă sex cu o puştoaică de douăzeci de ani. De douăzeci şi trei de ani, vreau să spun. De parcă ar fi vreo diferenţă. Nu ştiu. Îţi mulţumesc. Sylvia a aflat ceva, dar Bobby nu ştie absolut nimic despre asta, sunt sigură, aşa că încerc să las lucrurile aşa cât de mult timp va fi posibil. Poate o veşnicie. Era ciudat că Charles nu-i spusese nimic. Lawrence îşi simţi obrajii fierbinţi de ruşine – pentru el, nu pentru Franny. Cum putuse Charles să nu-i spună aşa ceva? Lawrence îşi imaginăimediat cât de mult i-ar fi putut supăra pe Jim şi pe Franny în următoarele două săptămâni fără ca măcar să-şi dea seama cu ce greşea, toate gafele pe care le-ar fi putut face. Lawrence puse mâna pe umărul lui Franny.

— Îmi pare sincer rău, Fran. Nu o să le spun nimic copiilor, desigur. Şi sunt sigur că Charles ar fi încântat să-l omoare pentru tine – e de ajuns să spui un cuvânt.

Asta o făcu să zâmbească.

— Da, aşa cred. Se ridică. Cel puţin, unul din noi are un soţ bun. Haide, să terminăm de făcut curat înainte să se facă dimineaţă şi tembelii ăştia să distrugă din nou totul. Nu e cel mai rău lucru din lume să nu ai copii, să ştii. Reuşesc să-ţi facă viaţa un dezastru.

Şi, cu aceste cuvinte, Franny îl sărută pe Lawrence pe obraz, aproape tandră, şi intră din nou în casă. Lawrence se întoarse şi o urmări pe fereastră întorcându-se spre robinetul de la chiuvetă şi turnând din plin detergent peste mormanul jignitor de vase. Lawrence ţinea încă un morman de deşeuri în poală, inclusiv o revistă rămasă de la zborul cu avionul, plină de „Ponturi despre sex care îl vor scoate din minţi" şi „Ce trebuie să ştii NEAPĂRAT atunci când mergi în centrul comercial". Nu-i venea să creadă că Jim şi Franny o lăsau pe Sylvia să cumpere asemenea porcării – i se părea la fel de grav ca a lectura făţiş un articol din *Hustler*. Citi în fugă articolul despre sexul oral, care era de fapt un soi de listă completată cu sugestiile cititorilor. Fetele heterosexuale trebuiau doar să urmărească unul sau două filme porno cu homosexuali pentru a învăţa tot ce voiau să ştie, îşi spuse Lawrence. Poate că avea să-i spună Sylviei părerea lui în una din zilele acelea. Lawrence observă cu coada ochiului o mişcare şi ridică privirea spre etaj. Carmen se uita ţintă la el de la fereastra deschisă a dormitorului ei. Privirile lor se întâlniră, iar Carmen îşi duse un deget la ureche, ca şi cum ar fi vrut să spună: „Nu am auzit nimic", apoi stinse lumina, trase draperiile şi dispăru.

ZIUA A CINCEA

Franny şi Sylvia se aflau în maşină cu Joan, iar Charles, Jim şi Lawrence erau în altă maşină, la mică distanţă în urma lor. Fusese ideea lui Franny să meargă în pelerinaj la casa lui Robert Graves din Deià, cu toate că Franny pretindea că nu ştia nimic despre Robert Graves în

afară de versiunea din 1976 a filmului de televiziune „Eu, Claudius împărat”, despre care Jim spunea că făcuse din ea o păgână. Asta se întâmplase chiar înainte să urce în maşinile lor şi să parcurgă un drum de patruzeci de minute spre nord. Sylvia se simţea entuziasmată să iasă din casă, dar ar fi preferat să meargă la plajă, în pofida faptului că ura nisipul. Se simţea ca şi cum ar fi mers într-o excursie cu şcoala însoţită de mama ei, o plăcere pe care nu o mai experimentase din şcoala primară, când Franny se oferea voluntar să-i însoţească pe copii la Grădina Zoologică sau la Muzeul de Istorie Naturală, pentru a se debarasa apoi de îndatoririle sale, cuprinsă de amoc şi mergând clătinându-se în faţa pinguinilor, la fel ca restul copiilor. Avea totuşi o consolare: Joan era cu ele în maşină. Franny îl convinsese să conducă, pentru că el era singurul care ştia unde trebuia să meargă fără să distrugă schimbătorul de viteze din cutia aceea mică a maşinii închiriate, dar şi pentru că ei îi plăcea să călătorească pe locul de lângă şofer şi să fie purtată printre insule de tineri chipeşi de douăzeci de ani. Dacă Jim putea să-şi materializeze fanteziile cu o fată de douăzeci de ani, atunci şi ea putea să facă asta.

— Îmi pare rău că am distrus întâlnirea pe care o aveai astăzi cu Joan, Syl, zise Franny, întorcându-se spre fiica ei – care stătea pe bancheta din spate – şi făcându-i cu ochiul.

Joan îi verifică reacţia privind prin oglinda retrovizoare. Ochii lui erau mai vigilenţi ca ai unui şarpe.

— Hai să încercăm să ne comportăm ca nişte adulţi, nu vrei? zise Sylvia. Îmi cer scuze pentru mama, care te hărţuieşte sexual, Joan. *No le prestes atención*.[12]

Îşi încrucişă braţele la piept, sigură de fapt că mama ei avea să fie suficient de deranjată ca să rămână tăcută tot restul călătoriei. Franny se întoarse să privească pe fereastră, fredonând ceva ca pentru sine – o melodie care

12 Nu-i da atenţie, (sp.)

nu avea nimic în comun cu aceea de la radioul ieftin al maşinii, o piesă a lui Céline Dion, care se auzea când mai tare, când mai încet din cauza drumurilor accidentate de munte care se întindeau înaintea lor. Coborî pe jumătate geamul maşinii, iar aerul îi răvăşi părul scurt şi negru, care-i acoperi faţa.

Sylvia se lăsă pe spătarul banchetei, ghemuindu-se în colţul acesteia. Maşina era de mărimea unui pedicab[13] şi cam la fel de sigură. Cabina se clătina dintr-o parte în alta în timp ce urcau un deal, iar Sylvia închise ochii, fericită că, în caz că ar fi fost să moară pe drumurile de munte din

Mallorca, cel puţin avusese ultimul cuvânt într-o discuţie cu mama ei. Nu era corect să fie furioasă pe ea, dar Sylvia era oricum furioasă. Evident, tatăl ei o irita şi mai mult, pentru că el era cel vinovat, dar Sylvia fusese prezentă în viaţa lor de cuplu destulă vreme ca să-şi dea seama că nu era atât de simplu – nimic nu era simplu, mai ales când era vorba de o relaţie de două ori mai îndelungată decât vârsta ei. Stând aşa, pe bancheta din spate a maşinii, cu ochii strâns închişi, New York-ul părea mult mai departe decât era – nu că i-ar fi lipsit. Cu siguranţă, aveau loc petreceri, *iu-huu,* probabil în casa goală a cuiva, cu sticle de băutură şi limonadă, toate turnate într-o cuvă uriaşă plină cu un lichid ciudat cu vagă aromă de citrice, dar ea nu avea să mai meargă niciodată la o astfel de petrecere. Cineva ar fi putut crede că o greşeală stupidă nu însemna mare lucru după o viaţă în care fusese atât de cuminte, dar acel cineva se putea înşela.

Mai erau patru foşti colegi de liceu care mergeau la Brown, dar cu doi dintre aceştia ea nu avea de gând să mai vorbească vreodată – un angajament evident şi trecut sub tăcere, care se baza pe faptul că nu schimbaseră cu ea mai mult de trei cuvinte în toţi anii de liceu. Ceilalţi doi erau adevărata problemă: Katie Saperstein şi Gabe Thrush.

13 Taxi bicicletă

Dacă Sylvia ar fi putut alege doi oameni pe care să-i excomunice pentru tot restul vieţii ei, dacă ar fi avut un buton pe care să apese pentru a-i face să dispară de pe planetă, aceştia ar fi fost Katie Saperstein şi Gabe Thrush. Ambii împreună şi separat. Sylvia şi Katie fuseseră bune prietene – îşi făceau împreună măşti cosmetice, rămâneau peste noapte una la cealaltă, făceau schimb de poze cu vedete de cinema pe jumătate dezbrăcate. Katie era mai urâtă decât Sylvia; nu era o cruzime să spună asta – avea părul vopsit în culori stridente şi un nas care arăta mereu de parcă posesoarea lui tocmai intrase într-o uşă de sticlă. Odată, când Katie era frustrată din cauza faptului că bretonul ei creştea atât de greu, îl tăiase scurt pe frunte, creând, în esenţă, un mic corn. Amândouă purtau haine oribile (tocmai asta era intenţia lor) de la Armata Salvării, blugi lălâi şi tricouri ridicole care făceau reclamă la locuri în care nu fuseseră niciodată. Fuseseră apropiate încă din clasa a zecea. Aproape zilnic mâncau împreună prânzul pe nişte trepte de după colţul şcolii – Sylvia ignorând abundenţa de maioneză din prânzul lui Katie, iar Katie tachinând-o pe Sylvia în legătura cu refuzul acesteia de a mânca bacon. Era o prietenie plăcută, una care ar fi putut supravieţui saltului peste abis direct în viaţa de student. Îşi făcuseră planuri să împartă aceeaşi cameră, dar asta înainte ca Gabe să strice totul. Aşa se petrecuseră lucrurile, fu nevoită Sylvia să recunoască. Chiar dacă prefera de o mie de ori să o învinuiască pe Katie, căţeaua cu faţă de boxer, de fapt Gabe era cel care îi făcuse rău. Ei nu fuseseră împreună, desigur. Niciunul nu spusese nimic, cu excepţia idioţilor care scorniseră că erau logodiţi, că mergeau acasă şi făceau sex în timpul pauzelor dintre cursuri pentru că părinţii lor nu erau acasă şi menajera nu i-ar fi dat de gol. Majoritatea preferau să bârfească pe seama lor, prea timizi să le spună în faţă şi prea fricoşi ca să obţină ceea ce voiau. Gabe îşi făcuse un obicei din a veni acasă la familia Post în fiecare săptămână. El şi câţiva

prieteni sunau la uşă, uneori în timpul după-amiezii, acea perioadă magică în care Franny trebuia să lucreze în biroul ei, Jim muncea încă la revistă şi în care nimeni nu punea multe întrebări. Sylvia considera că era culmea cât de puţin ştia propria mamă despre viaţa ei, când slujba sa presupunea tocmai acest lucru – a da atenţie la detalii. Franny ştia totul despre prepararea sosului mele conform unei reţete rămase de la o bunică mexicană, pe care o învăţase în Oaxaca în 1987, dar habar nu avea că Gabe Thrush venea cu regularitate la ei acasă ca să lingă toracele fiicei ei.

Ei doi nu făcuseră sex, evident. Sylvia nu şi-l putea imagina pe Gabe dându-i *mai puţină* atenţie, dar, dacă ar fi făcut sex, probabil că asta s-ar fi întâmplat. El încercase odată – aşa credea ea, dar nu ştia sigur. Mai mult se rostogoliseră în patul ei – ea cu bluza descheiată sau fără bluză, rugându-se ca nimeni să nu intre pe uşă. Sylvia considera acea idilă cea mai mare realizare din viaţa ei de adolescentă, pentru că Gabe arăta bine (spre deosebire de mutanţii pe care-i sărutase de plictiseală în tabăra de vară) şi era popular, iar atunci când îi dădea telefon aveau nişte conversaţii chiar amuzante. Problema era că Gabe Thrush avea relaţii asemănătoare cu jumătate dintre colegele lor, inclusiv – descoperise ea – cu Katie Saperstein.

Spre deosebire de Sylvia, Katie nu era deloc nesigură în legătură cu terminarea unei relaţii. Venise la şcoală într-o luni cu o vânătaie uriaşă pe gât şi cu Gabe Thrush la braţ. Sylvia îi privise cum intrau împreună pe uşile duble, afişând o satisfacţie postcoitală evidentă şi se simţise la fel de mică precum nasul lui Katie. Asta era în aprilie, chiar înainte de a afla cu toţii cine şi unde intrase la facultate. Din moment ce Sylvia nu mai vorbea cu Katie şi Gabe, fusese nevoită să audă veştile bune de la doamna Rosenblum-Higgins, consiliera lor total ineficientă – nu era de-a dreptul *minunat* să meargă la Brown cu prietenii ei? Erau prietenii ei, nu-i aşa? În acel weekend se dusese

Sylvia la petrecere şi se îmbătase atât de rău – weekendul acela în care fuseseră făcute pozele, weekendul în care Facebookul explodase şi în care ei îi trecuse prin minte să toarne pe cineva din Mafie doar ca să intre în programul de protecţie a martorilor.

Maşina se mai balansă o dată, de parcă ar fi ameninţat că intra în grevă, iar Joan întoarse brusc pentru a urca un alt deal abrupt. Drumul nu avea parapet şi nici balustradă, nimic care să-i împiedice să se prăbuşească în hău dacă Joan ar fi trebuit să vireze pe neaşteptate.

— Cât de departe suntem, Joan? întrebă Sylvia.

Decorul pe care-l puteau admira pe geamul maşinii arăta la fel – soare şi cer senin, cu case de culoarea vaselor tradiţionale din lut. Trecură pe lângă o pajişte cu copaci contorsionaţi şi cioturoşi. Crengile lor atârnau grele, încărcate cu lămâi enorme.

— Mai avem doar câţiva kilometri până la Deià. Aproape am ajuns.

Joan era îmbrăcat lejer, cu un tricou simplu din bumbac, dar se parfumase şi în acea zi cu colonia lui. Sylvia o simţea de pe bancheta din spate.

Şi-l imagină pe Gabe Thrush încercând să se decidă ce colonie să cumpere, stând în mijlocul unui palier aglomerat, la Macy's, în timp ce sute de tinere vânzătoare înfocate pulverizau colonie în direcţia lui. Dacă vreunul dintre cei doi încerca să se apropie de ea în acele prime zile de singurătate de la colegiu, avea să le dea foc în somn. Ei nu o meritau. Niciun băiat de la liceu nu o merita. Ea era mult mai bună, Sylvia ştia asta – mai mare, mai pregătită şi gata să-şi lepede pielea cea veche, precum un şarpe.

— Bine, zise ea, aşezându-se cât mai senzual pe bancheta din spate. Sunt sigură că mama trebuie să urineze.

*

Casa se afla chiar lângă Deià, pe drumul care ieşea

din oraş. Era muzeu de numai şase ani, dar, ca multe alte case de scriitori care sunt deschise publicului, fuseseră făcute mari eforturi pentru ca locuinţa să arate la fel ca pe vremea lui Graves.

La drept vorbind, piesele ultramoderne fuseseră îndepărtate şi înlocuite cu replicile lor din trecut, aşa încât casa părea un soi de distorsiune temporală, accentuată doar de ţăcănitul butoanelor maşinii de scris în loc de tastatura laptopului. Jim rămase impresionat de simplitatea casei, care era la fel ca majoritatea celor din zonă – o clădire decolorată din piatră, cu portaluri arcuite de cărămidă şi pardoseli răcoroase. Bărbaţii reuşiseră să îi întreacă pe mallorcan şi pe fete şi vizitau deja împrejurimile micului muzeu. O femeie prietenoasă îi conduse în jurul celor două jumătăţi ale parcelei întinse pe care se ridica muzeul, prezentându-le grădina impresionantă a lui Graves. Parfumul greu al florilor de iasomie plutea deasupra cârciumăreselor viu colorate şi a arbuştilor opulenţi de bougainvillea. Charles se considera un ecologist convins şi se aplecă să atingă cu grijă petalele pastelate ale violetelor şi ale florilor de cosmos.

— Aş ucide să am o grădină ca asta.

La casa lor de vară din Provincetown nu aveau decât jardiniere cu flori la ferestre. În oraş, apartamentul lor avea vedere spre râul Houston, dar patioul era umbrit şi răcoros în cea mai mare parte a zilei, fiind amplasat în spatele unor clădiri mai înalte.

Lawrence puse o mână pe umărul lui.

— Ne-am putea muta oricând din oraş. Am putea cumpăra o casă mai mare în Cape Cod. Mai puţine dune de nisip, mai mult noroi.

Şi-l putea imagina cu uşurinţă pe Alphonse păşind printre răsaduri, încercând să rupă o roşie cu mânuţele lui dolofane de bebeluş. Un astfel de părinte îşi dorea Lawrence să fie încurajator şi aventuros. Să-l lase pe copil să se joace în ţărână, să-l lase să exploreze.

— Te rog, zise Jim. Mult noroc dacă încerci să-l scoţi din casa aceea.

Pentru o clipă, Lawrence se întrebă dacă aluzia lui Jim avea vreo legătură cu copilul, dar nu, sigur că nu era posibil. Se uită la Charles, uşurat că secretul lor nu fusese încă descoperit. Aşa se simţeau probabil cuplurile care nu erau gay în primele săptămâni delicate de sarcină, după ce ovulul şi spermatozoizii se contopiseră, dar când sarcina era atât de vulnerabilă încât nu erau siguri cum avea să evolueze.

La intrarea principală se auzi larmă şi un râs strident. Franny se ivi, înaintând grăbită pe aleea uşor ascendentă, în direcţia lor.

— Nu vreţi să ne mutăm cu toţii aici? întrebă ea. Pentru că nu cred că voi putea să îndur din nou drumul acesta cu maşina. Îl sărută pe Charles pe amândoi obrajii – de parcă nu l-ar mai fi văzut de câteva săptămâni. Bietul

Joan a trebuit să ne suporte văitându-ne şi rugându-ne tot drumul.

Se întoarse şi le făcu cu ochiul lui Joan şi Sylviei, amândoi aflaţi acum la mică distanţă în spatele ei.

— Aţi vrea să faceţi un tur al casei? întrebă cu amabilitate ghida, dorind probabil să-i determine să se mişte mai repede din loc.

Franny îşi ţuguie buzele şi încuviinţă entuziasmată din cap, ca şi cum Robert Graves ar fi fost scriitorul ei favorit, iar ei nu-i venea să creadă ce noroc căzuse pe capul ei să se afle pe acel teritoriu sacru. Era unul din lucrurile care o exasperau pe Sylvia la mama ei – expresia aceea de femeie obsedată atunci când voia să facă pe cineva să creadă că un anumit lucru era foarte special pentru ea şi că îi acorda cea mai mare atenţie. Femeia îi conduse pe adulţi prin încăperile casei, Joan şi Sylvia urmându-i la o oarecare distanţă. Când cei doi rămaseră la o distanţă considerabilă de părinţii ei, care nu i-ar mai fi putut auzi, Sylvia zise:

— Îmi cer scuze pentru comportamentul mamei.

— Nu e o femeie rea, zise Joan. Şi mama mea e puţin cam… hm, cam la fel.

Joan îşi roti mâna în dreptul urechii – semnul universal pentru nebunie.

Sylvia nu şi-l putea imagina pe Joan având o mamă nebună – de fapt nu şi-l putea imagina având o mamă. Sau un tată. Ori că avea vreodată nevoie la baie. Sau că-şi sufla nasul. El se trase într-o parte, făcându-i loc să urmeze grupul în casă, iar Sylvia îi inspiră cu nesaţ colonia, care, amestecată cu parfumul de iasomie din grădină, o făcu să simtă un nod în gât. Joan era prea mult – ca o fântână cu apă cristalină în mijlocul Saharei, un armăsar de cursă lungă, câştigător al trofeului „Tripla Coroană”. Era prea mult pentru ea. Sylvia se îndreptă grăbită spre Charles şi îl luă de mână, împingându-l uşor cu cotul pe Lawrence ca să-şi facă loc între ei.

Priviră livingul mobilat sumar, bucătăria cu minunatul ei cuptor AGA, cămara plină de cutii englezeşti din tablă, trupurile lor îngrămădindu-se între secţiunile delimitate cu sfoară.

Urcară nerăbdători scările spre etaj şi admirară nişte dependinţe care fuseseră probabil abandonate de prea mult timp pentru a mai putea fi folosite la prepararea unui ceai. Se minunară la vederea micului pat în care Robert Graves dormise pe rând cu două soţii şi o amantă.

— Nu poate fi acelaşi pat, zise Charles. Nicio femeie nu ar accepta aşa ceva.

— Aici nu suntem în Manhattan, dragul meu, zise Franny. Nu cred că există un magazin cu saltele la colţul străzii. Ea se întoarse, căutând-o din ochi pe ghidă, dar femeia îi lăsase să viziteze singuri restul casei. Probabil că nu vom şti niciodată. Tu ce crezi, Joan? întrebă Franny, stabilind contactul vizual cu tânărul profesor. Ai mai fost aici înainte?

— Într-o excursie cu şcoala, da, zise el, încuviinţând

din cap. Am învăţat atunci unul dintre poemele lui: „Picătura de rouă şi diamantul”.

— Şi îl mai ţii minte? întrebă Franny, împreunându-şi mâinile şi făcându-i semn lui Joan să vină spre ea.

El păşi peste pragul uşii, trecu pe lângă Jim, Charles şi Lawrence şi se opri chiar în mijlocul încăperii, cu trupul trăgând după el frânghia de siguranţă.

— Haide, zise Franny, spune-o. Eu ador poezia.

Sylvia se făcu mică undeva mai în spate, uitându-se ţintă la un punct de pe podea.

— „Ea străluceşte ca un diamant, dar tu / Străluceşti ca un bob de rouă dimineaţa”… Asta e prima parte, cred. Cum se spune… strofa? Joan închise ochii pentru o clipă, repetând cuvintele în minte. Da, adăugă el, aşa sună poezia.

Franny întinse o mână şi-l apucă de partea de sus a braţului.

— Doamne, băiete! îi dădu drumul şi începu să-şi facă repede vânt. Mai simte cineva cât de cald s-a făcut aici?

Ridică privirea spre Jim şi avu o viziune scurtă a acelei fete stupide. I se părea că obrajii îi luau foc. Luă mâna de pe braţul lui Joan.

Lawrence chicoti, iar Charles îi aruncă o privire.

— Ce e? întrebă Lawrence. A fost grozav.

Sylvia era bucuroasă că se afla lângă uşă, aşa că ieşi fără să mai stea pe gânduri şi coborî într-un suflet scările, urmată îndeaproape de tatăl ei.

*

Pierduseră prezentarea video – o proiecţie de douăzeci de minute într-o sală la fel de curată şi de goală precum o casă de întâlnire a Quakerilor, aşa că Jim şi Sylvia merseră acolo, grăbindu-se să intre chiar după începerea filmului, alăturându-se unui alt grup de turişti. Franny nu i-ar fi urmat pentru nimic în lume, de frică să nu se plictisească de moarte, iar Charles ar fi preferat să-şi plimbe mâinile pe tufele de rozmarin şi să-şi imagineze

viaţa pe un vârf de munte stâncos, în loc să stea minute bune într-o cameră întunecată, aşa că erau în siguranţă pentru moment. Sylvia şedea lângă tatăl ei, dar destul de departe de acesta, astfel încât şoldurile lor să nu se atingă deloc pe băncile simple din lemn. Comentariul filmuleţului („Eu, Robert Graves") părea realizat postum, iar Jim şi Sylvia izbucniră în râs de câteva ori. Robert Graves se contura ca un maniac egoist, comic şi excentric, ai cărui copii călăreau măgăruşi pe plajă şi a cărui amantă capricioasă se aruncase pe fereastră şi supravieţuise.

— E mai amuzant ca Reality TV, Syl, îi şopti Jim, iar ea încuviinţă din cap, total de acord.

Era cu adevărat o reclamă care te îndemna să laşi oraşul în urmă, să găseşti o bucată de teren perfectă şi să rămâi acolo, indiferent cât de departe. Jim şi Franny nu se gândiseră niciodată să părăsească New York-ul – nu serios, cel puţin. Ea ar fi putut călători pentru anumite perioade atunci când ar fi primit câte o sarcină, dar slujba lui Jim nu ar fi existat în altă parte. El se întreba dacă Franny nu-l învinuia pe el pentru faptul că o lega definitiv de Manhattan. Dar asta părea puţin probabil – la fel ca amintirea lui Madison Vance. Aceasta începuse lucrul vara trecută, imediat după ce terminase anul patru la Universitatea Columbia. Redacţia „Gallant" avea un program temeinic pentru interni – zeci de tineri absolvenţi executând tot felul de activităţi auxiliare fără a fi plătiţi. Ei multiplicau documente, alergau înainte şi înapoi la dulapul cu articole de papetărie, sortând tot felul de materiale şi cărţi, luând notiţe detaliate (Jim nu înţelegea niciodată de ce) la şedinţe. Celor mai promiţători interni li se dădeau din când în când diverse sarcini: să verifice informaţii, să facă muncă de cercetare, să citească ziarele de scandal. În toamnă, ea fusese promovată în funcţia de asistent editor – o slujbă adevărată, cu beneficii şi un 401 (k) [14]. Madison avea părul lung şi îl purta liber, revărsat pe umeri. După ce

14 Plan de pensie privată

intra în biroul lui – şi asta cu mult înainte de a se întâmpla totul –, Jim găsea fire de păr blond, ca nişte filamente de aur, lipite de mobila sa.

Era de-a dreptul jenant cât de uşor şi de repede se întâmplase totul – cât de puţin se străduise.

— Grozav, nu? întrebă Sylvia.

— Mda, zise Jim, cu privirea concentrată din nou asupra ecranului.

În loc să urmărească imagini cu Robert Graves la lucru, Robert Graves cu familia lui, Jim revăzu cu ochii minţii trupul gol al lui Madison Vance. Fusese surprins prima dată când îşi strecurase mâna sub fusta ei şi îi simţise pielea fină, proaspăt epilată a pubisului, la fel de netedă şi catifelată ca o faţă de pernă de la hotel. Era genul de lucru pe care Franny nu l-ar fi făcut niciodată, din principiu – ea avea o adevărată tufa acolo jos, întotdeauna, şi era foarte mândră de ea, de parcă ar fi fost un fel de vedetă Playboy din anii 1970. Madison era exact opusul, o reprezentantă a generaţiei care crescuse cu filmele porno difuzate pe internet. Gemuse atunci când Jim îşi plimbase palma deasupra clitorisului ei. Când era el de vârsta ei, abia dacă ştia ce era un clitoris. Regreta foarte mult ce se întâmplase, dar erau momente care refuzau pur şi simplu să-i iasă din minte. Jim îşi iubea soţia, îşi iubea soţia, îşi iubea soţia. Dar fusese ceva unic – după atâţia ani – să-şi plimbe mâna pe pielea altei femei, neştiind cum avea să răspundă trupul acesteia sau ce avea să se schimbe la ea după atingerea lui. Jim transpira abundent acum, în ciuda aerului condiţionat din încăpere. Filmul era lung, iar el era mulţumit. Să-şi privească fiica în faţă ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi făcut în clipele acelea.

*

Lui Carmen nu-i plăcea să piardă exerciţiile fizice programate. Pentru clienţii ei, să meargă la sala de fitness de două ori pe săptămână era minimul absolut. Asta însemna întreţinere. Pierdeai tonusul muscular din ce în ce

mai mult atunci când erai plecat. Să-şi ia două săptămâni de vacanţă însemna practic a-şi dori cu orice preţ să se întoarcă la genuflexiuni greoaie şi gâfâit excesiv. Se gândise să-şi lase clienţii pe mâna unui înlocuitor, în lipsa ei, dar Carmen nu avea încredere în niciunul dintre ceilalţi profesionişti de la Total Body Power, care ar fi putut să-i fure definitiv clienţii. Jodi era cea mai bună după ea – o adevărată criminală – şi ea îi dăduse târcoale săptămâni întregi după ce văzuse numele lui Carmen tăiat de pe tabelul cu programări. Luna iulie în Miami nu era o glumă. Chiar dacă nu era sezon pentru locuitorii Floridei, sala de fitness se umplea cu turişti care primiseră abonamente de la hotelurile în care erau cazaţi şi ale căror trupuri aveau nevoie de ajutor mai mult ca orice. Carmen făcea un soi de antrenament în circuit lângă piscină. Flotări, *burpee*-uri, sărituri din ghemuit, sărituri cu coarda invizibilă. Bobby înota indiferent în piscină şi din când în când striga cuvinte de încurajare.

— Aşa te vreau! Explodează, dă tot ce poţi!

Bobby încă învăţa argoul.

Se cunoscuseră la Total Body Power cu aproape şase ani în urmă, atunci când Bobby terminase de două luni colegiul, ducându-şi traiul tot cu cardul de credit al familiei Post. Îşi luase un abonament premium la sală – douăsprezece şedinţe cu instructor personal, de două ori pe săptămână, timp de şase săptămâni. Îi spusese lui Carmen că voia să abordeze cu seriozitate aceste antrenamente, pentru a fi în cea mai bună formă. Bobby nu fusese niciodată sportiv şi nu avea nicio bună coordonare mână-ochi. Trupul prelung al lui Bobby fusese un soi de zucchini ofilit, având aceeaşi grosime de sus până jos. Carmen ştia ce era de făcut. Îl pusese la regim zilnic de pudră proteică şi îi dădea să ridice tot mai multe greutăţi în fiecare săptămână: exerciţii la banca de forţă, haltere, *kettle-bell*[15] pentru elongaţii. Bobby făcea tracţiuni şi

15 Ganteră tradiţională rusească în formă de ghiulea din fier

flotări şi sărituri.

Ea ştia toate aparatele şi le regla pentru exerciţii din ce în ce mai dificile.

La sfârşitul celor şase săptămâni, braţele lui Bobby aproape că se dublaseră ca grosime, iar abdomenul său – care fusese întotdeauna aproape concav – începea să semene cu şase pacheţele. Carmen era o adevărată artistă a trupului, formându-l din nimic. Nu ajunseseră în pat decât la sfârşit, în ultima săptămână, mai exact. Lui Bobby îi părea rău că şedinţele se apropiau de sfârşit şi ştia că tatăl lui nu ar fi fost de acord să mai cheltuiască încă o mie de dolari cu sala de fitness. O invitase pe Carmen să bea ceva cu el, fără să ştie dacă ea obişnuia să-şi otrăvească trupul în felul acela sau în oricare altul. Ea acceptase, aşa că se întâlniseră la barul hotelului Del Mar. Bobby alesese unul dintre barurile mai puţin sofisticate din zonă în mod intenţionat, neştiind cum arăta Carmen în afara sălii de fitness, când nu mai purta hainele de gimnastică şi nedorind să se simtă stânjenită, dar nu era nevoie să-şi facă griji.

Ea apăru cu cinci minute mai târziu de ora stabilită, purtând pantofi Lucite cu tocuri înalte şi o rochie albă care abia îi acoperea fundul rotund şi ferm.

— Taci din gură, zise Carmen şi îşi începu salturile din ghemuit.

Îşi roti trupul astfel încât ajunse cu spatele la piscină. Peste câteva luni avea să împlinească patruzeci şi unu de ani. Toţi cei de la sala de fitness spuneau că patruzeci de ani însemna o nouă vârstă de douăzeci şi cinci şi aveau dreptate. Ea se gândea să participe la un maraton sau la un triatlon ori poate la amândouă. Diferenţa stătea în grupurile de muşchi şi tonifiere. Pentru a fugi aveai nevoie de tendoane solide şi de cvadricepşi, care erau buni şi la ciclism, dar, odată ce intrai în apă, totul era centrat pe spate şi inimă. Carmen îşi vedea corpul în apă, având o cască de înot pe cap. Se imagină spintecând suprafaţa apei

cu fiecare respiraţie, absorbind exact atâta energie cât trebuia pentru următoarea mişcare ritmică. Ar fi ajuns printre primii – dintre cei de vârsta ei –, dacă nu chiar prima, de asta era sigură. Mulţi dintre clienţii ei de la sala de fitness aveau patruzeci de ani, cu trupurile deformate din cauza sarcinilor sau a comodităţii. Carmen nu avea de gând să ajungă aşa: pasivă şi moale. Ea era puternică.

Bobby se ridică pe marginea piscinei şi se întinse, picurând de apă, pe şezlongul cel mai apropiat de Carmen. Soarele era chiar deasupra capetelor lor, dar pe el nu-l deranja. Cei din familia lui parcă erau vampiri sau victime ale cancerului, înfricoşaţi de moarte de ceva mai multă vitamina D, dar lui Bobby îi plăcea să prindă puţină culoare.

— Ei, zise Carmen, întinzându-şi gamba şi aplecându-se peste ea de la mijloc, cu degetele de la picioare întinse spre cer, ce se întâmplă cu părinţii tăi?

— Ce vrei să spui?

— Ştii tu ce vreau să spun. Carmen îşi aduse la loc piciorul stâng şi îl extinse pe cel drept. E multă tensiune între ei?

Bobby se rostogoli, aşezându-se pe burtă.

— Ei sunt mereu aşa.

— Pe naiba. Spune-i asta fundului meu.

— Oh, îmi pare rău, vorbeam despre fundul tău? Pentru că sunt mult mai interesat de o astfel de conversaţie. Bobby îşi ridică puţin capul, înălţând din sprâncene.

Carmen făcu un pas spre el şi se aşeză pe acelaşi şezlong. Trupurile lor păreau prea mari pentru şezlongul acela îngust.

— Vorbesc serios acum. Părinţii tăi sunt bine? Ei par aşa, nu ştiu, extrem de sensibili.

— Sunt în regulă. Mereu sunt aşa. Nu ştiu. E un fel de tranziţie, înţelegi? Tatăl meu a ieşit la pensie. Îţi poţi imagina cum e să ieşi la pensie? E ca şi cum ai spune: „În

regulă, dragă lume, în mod oficial sunt prea bătrân ca să mai fiu de vreun folos. Puteţi să mă puneţi pe un bloc de gheaţă, mi-e indiferent”.

— Despre ce vorbeşti?

— Ştii tu, aşa cum fac eschimoşii. Oricum, sunt sigur că acesta e motivul.

Bobby se întoarse pe o parte ca să-i facă mai mult loc, iar Carmen se întinse în spaţiul acela, lipindu-şi trupul uscat şi fierbinte de al lui, care era ud.

— Atunci de ce a ieşit la pensie, dacă tu crezi că nu vrea să se simtă ca un eschimos?

Bobby îşi puse mâinile umede în jurul taliei ei şi o trase mai aproape de el. Ea mirosea foarte vag a transpiraţie – lucru care lui i se păruse mereu sexy.

— Nu am idee, zise Bobby, dar aş prefera să discut despre altceva. Ca de exemplu – ce-ar fi să te scot din pantalonii ăştia?

Îşi strecură o mână udă sub elasticul şortului ei Lycra.

Carmen se feri, prefăcându-se dezgustată de ideea lui. Ea se ridică, scuturându-se parcă de nişte paraziţi imaginari, după care începu să-şi scoată încet tot ce avea pe ea.

— Ar trebui să mergem mai des în vacanţă, zise şi sări în piscină.

Bobby era tare înainte de a o urma. Îşi scoase rapid costumul de baie şi se aruncă după ea, împroşcând cu multă apă în jur.

*

După ce Joan fu lăsat acasă şi restul grupului – adus de departe, toţi se pregătiră pentru o cină în Palmă. Joan le recomandase un restaurant cu tapas, iar Franny luase notiţe bogate în legătură cu ce să comande. Asta era aria ei de pricepere, cea mai mare bucurie în viaţă – să se gândească ce să pună în gură şi când anume. Ieşea din discuţie să meargă la cină înainte de ora nouă, dar Bobby

murea de foame, iar Sylvia, de plictiseală, aşa că Franny adună toată trupa, îi îmbarcă pe toţi în maşini şi le dădu indicaţii cum să ajungă în oraş. Planul era să viziteze împrejurimile oraşului înainte de cină şi se părea că el coincidea cu dorinţele tuturor. Parcară maşinile pe o stradă îngustă de lângă catedrală, un morman masiv din piatră cenuşie aflat chiar în zona plajei. După câteva zile în Pigpen, în Palma se simţeau deja acasă – oraşul era plin de viaţă, străzile forfoteau de cupluri, familii şi câini, toţi se plimbau încet şi serveau băuturi la micile mese din faţa cafenelelor. Bobby şi Carmen mergeau înaintea tuturor, ţinându-se de mână.

— Priveşte! îi arătă Franny lui Jim, care ridică din umeri. Poate că e dragoste adevărată, la urma urmei.

— Ea e în regulă, spuse Jim. Nu mă deranjează deloc.

Franny se uită urât la el.

— Nu ştii să minţi.

Ei îi plăcuse lucrul ăsta la el pe tot parcursul căsniciei lor, dar acum, când rostise cu voce tare aceste cuvinte, lui Franny îi trecu prin minte că era de fapt un defect. Străzile pavate cu piatră erau în pantă, urcând şi coborând dealul. Trecură pe lângă un mic magazin care vindea perle de Mallorca, iar Franny se aplecă să intre pe uşa joasă. Charley şi Lawrence o urmară fideli. Ea cumpără două şiraguri – ambele albastre, cu perle satisfăcător de mari – şi agăţă unul la gâtul ei, iar pe celălalt la gâtul Sylviei.

— Mamă, zise Sylvia, plimbându-şi degetele pe noul ei colier, cred că stomacul meu e pe cale să se mănânce singur. Ca şi cum stomacul e pe cale să creadă că organismul meu încearcă să-l ucidă, iar el va ataca restul organelor mele la fel ca un parazit. Iar apoi voi fi moartă într-o oră.

— Să-ţi fie de bine, zise Franny şi o luă pe Sylvia de braţ. Să-i urmăm pe cei doi porumbei.

— Oh, te rog! zise Sylvia.

Se uită peste umăr, ca să se asigure că nu era nimeni destul de aproape ca să le audă.

Străzile – exclusiv pietonale – erau ticsite cu oameni eleganţi de toate vârstele: domni energici în pofida părului alb, în pulovere subţiri şi mocasini, adolescenţi exuberanţi care-şi lingeau gâturile unii altora. Reuşiră să ajungă pe strada următoare şi îl găsiră pe Bobby stând singur în faţa unui magazin de haine.

— Ai scăpat de ea? întrebă Sylvia.

— E înăuntru, le explică el. Muzica răzbătea din magazin atât de asurzitor, încât erau nevoiţi să vorbească foarte tare ca să fie auziţi. Eu nu am rezistat, adăugă el.

Manechinele din vitrină purtau rochii asimetrice, imprimate cu trei modele diferite – haine pe care Frankenstein în persoană părea să le fi cusut.

— Boarfe, zise Sylvia. Astea sunt haine pentru stripteuze oarbe.

— Ei îi plac, Sylvia, bine? zise Bobby încrucişându-şi braţele la piept.

— Ştii, am să intru să văd ce face, zise Franny. Nu e distractiv deloc să faci singur cumpărături.

Charles şi Lawrence se apropiau încet în spatele lor, iar Sylvia îi urmări cum intrau şi ieşeau dintr-un magazin cu ochelari de soare, dintr-unul cu pantofi şi dintr-o bombonerie. Făceau totul împreună. Ea se întrebă dacă părinţii ei fuseseră vreodată aşa – măcar înainte de naşterea lui Bobby. I se părea puţin probabil.

— Unde e tata?

— Nu ştiu, zise Bobby. Nu mi-a spus nimic.

— Te simţi bine?

— Ce vrei să spui? Sigur că mă simt bine.

Părul lui Bobby crescuse foarte lung, iar buclele negre îi atârnau peste sprâncene.

— Dumnezeule, nu contează.

Sylvia se uită în gaura neagră a magazinului de haine care tocmai îi înghiţise mama.

Magazinul era plin de rastele cu haine de duzină confecţionate probabil la o fabrică clandestină. Franny mergea printre ele, atingând marfa în timp ce păşea, dezamăgită de materialele proaste, lucioase şi elastice. O descoperi în cele din urmă pe Carmen în spate, lângă cabinele de probă, cu un teanc de haine pe braţ.

— Pot să-ţi fiu de folos? întrebă Franny, întinzându-şi braţele spre ea. Lasă-mă să ţin eu astea pentru tine în timp ce te mai uiţi.

Carmen ridică din umeri şi depuse încărcătura în braţele întinse ale lui Franny.

— Tu şi Bobby v-aţi distrat astăzi? Ne-aţi lipsit la casa lui Graves. A fost ceva deosebit, să ştii. Cred că fiecare scriitor îşi imaginează în secret că locuinţa lui va deveni muzeu. Sau că va avea o plăcuţă comemorativă, cel puţin, la intrare. Atât de multe plăcuţe!

Carmen surâse şi continuă să caute printr-un vraf de topuri cu paiete agăţate de un rastel.

— Oh, ştii, muzeele nu mă pasionează atât de mult.

— Da, dar nu e tocmai un muzeu. E doar o casă. Unde a locuit un scriitor. Deci înseamnă mai mult să-ţi bagi nasul peste tot şi nu să admiri artă.

— Nu citesc prea mult.

Franny zâmbi cu buzele strânse – care deveniră o linie dreaptă. Aceasta era o femeie matură, îşi aminti ea, o femeie care se întreţinea singură şi lua propriile decizii. Nu făcea parte din familia ei. Nu era problema ei.

— Mm-hmmm, bâigui ea.

— Oh, şi totuşi tocmai am citit o carte în avion, o carte foarte bună, zise Carmen, iar mâna ei se opri pe umeraşul unei rochii incredibil de urâte.

Inima lui Franny tresăltă – chiar în momentul când încerca să o convingă să-şi tempereze aşteptările. Se numeşte „Mâncarea ta, trupul tău”. Cred că ţi-ar plăcea şi ţie, de fapt.

— Oh, da? făcu Franny.

Putea fi sociologie, îşi spuse ea, sau antropologie, un studiu de norme culturale prin intermediul preparatelor naturale, o investigaţie a stereotipurilor prin prisma felurilor de mâncare pe care ni le-au lăsat înaintaşii. Lui Franny îi plăceau enorm cărţile despre mâncare – poate ăsta era momentul pe care ea îl aşteptase, momentul în care Carmen avea să deschidă gură să-i dovedească faptul că ea îi acordase mereu atenţia cuvenită.

— Este despre felurile de diete care funcţionează mai bine în cazul corpului tău – eu, de exemplu, sunt scundă şi musculoasă, ceea ce înseamnă că trebuie să nu consum carbohidraţi complecşi. Bunica mea cubaneză m-ar omorî dacă ar mai fi în viaţă: fără orez şi fasole! Carmen deschise ochii mari. E chiar interesant, adăugă ea.

— Asta sună foarte util, zise Franny. Eşti gata să probezi câteva haine?

Carmen ridică din umeri.

— Desigur. Apucă o rochie din vraful pe care-l ţinea Franny în braţe. Era făcută din plastic transparent, ca un corset confecţionat din policlorură de vinii. Nu crezi că e foarte drăguţă?

— Mm-hmmm, bâigui Franny, incapabilă să spună mai mult.

*

Barul cu tapas recomandat de Joan se afla în încâlceala de străduţe din zona Plaça Major şi avea, de asemenea, un Burger King şi o pizzerie, ambele fiind ticsite cu adolescenţi spanioli.

O mulţime se revărsa pe uşile restaurantului, ceea ce o făcu pe Sylvia să se îndoaie de la mijloc, ca o jucărie rămasă fără baterii. Hotărâtă, Franny îşi făcu drum cu dificultate prin barul ticsit, până la plasatoarea localului, şi în scurt timp se aşezară cu toţii la o masă. Joan telefonase în numele lor pentru a face o rezervare. După cum îi menţionase lui Franny, părinţii lui îi cunoşteau pe proprietari. Era o insulă mică, la urma urmei.

— Ce băiat drăguţ! zise Franny de mai multe ori – nimănui în special. Drăguţ, drăguţ de tot, adăugă ea.

— Mda, zise Bobby. Mare păcat că numele lui e Joan, continuă el, pronunţându-l ca în America, rimând cu *groan*[16]*,* un nume de femeie.

Mama lui îl pocni peste braţ.

— Gio-*aaan.* Iar tu te faci îngrozitor de musculos, zise ea.

Nu era un compliment.

Bobby şi Charles începură să comande arătând cu degetul – un platou încărcat de ardei copţi acoperiţi cu fulgi mari de sare, felii de pâine prăjită unse cu pastă de cod, frigărui de caracatiţă. Farfuriile apărură, distribuirea lor în jurul mesei fiind însoţită de murmure de plăcere. Franny se uită la meniu şi comandă mai mult – *albóndigas,* chifteluţe din carne în sos de roşii; *pătatas bravas,* cartofi fierţi şi apoi prăjiţi, şpriţuiţi cu maioneză deasupra; *pa amb oii,* răspunsul celor din Mallorca la bruschetele italieneşti.

— Nu sunt rele deloc, zise Sylvia cu gura pe jumătate plină.

— Dă-mi chiftelele! zise Bobby întinzând mâna spre ea de pe cealaltă parte a mesei.

— *Más rioja!*[17] spuse Charles, ridicând paharul către centrul mesei, fără a ciocni cu nimeni, pentru că toată lumea era prea ocupată cu mâncarea.

Franny şi Jim stăteau alături în cel mai îndepărtat capăt al mesei, spătarele scaunelor lor fiind lipite de perete. Charles şi Lawrence se ridicară pentru a se duce să vadă apetitivele tapas expuse în vitrinele de sticlă dispuse de-a lungul barului, iar copiii erau ocupaţi cu mâncarea pe care încă o aveau în faţă. Un platou cu friptură sfârâitoare ateriză pe masă, iar Bobby îşi înfipse furculiţa într-o bucată enormă, pe care o îndreptă spre

16 Geamăt

17 Mai mult vin de Rioja!

gură ca un om al peşterilor.

— Ei? întrebă Franny.

Jim îşi rezemă braţul de scaunul ei, iar Franny nu obiectă – doar ca să vadă cum evoluau lucrurile.

— Cred că este un adevărat succes.

Chipul lui Jim era la numai câţiva centimetri distanţă – mai aproape acum decât în multe alte ocazii, aşa cum nu mai fusese de luni bune. El nu se mai bărbierise de două zile şi arăta acum ca în tinereţe – blond, ciufulit şi fermecător. Franny fusese prinsă cu garda jos, aşa că îşi trase brusc scaunul mai în faţă, lăsându-i braţul să alunece de pe spătar. Jim îşi reveni repede şi îşi puse mâinile pe masă, împletindu-şi degetele.

— Cel puţin, aşa cred, adăugă el.

— Copiii sunt bine, zise Franny. Cu toate că nu ştiu ce să spun despre fata asta.

Carmen mâncase doar ardeii copţi, de care se plânsese că aveau prea mult ulei.

— I-ai văzut pudrele proteice? întrebă el.

— Ce-s astea?

Jim schiţă un zâmbet şi coborî vocea.

— Ea are pungi pline cu fel de fel de prafuri, pe care şi le presară în tot ce mănâncă. În apă, în iaurt. Cred că ar putea fi Fata Soylent[18].

Franny izbucni în râs, fără să se mai poată abţine şi se apropie cu câţiva centimetri de pieptul lui Jim.

— Opreşte-te! îi zise ea. Încă nu sunt pregătită să râd cu tine.

Îşi aminti de fată – mai tânără decât Bobby, băieţelul ei drag. Maxilarul ei se crispă atât de repede, încât avu impresia că avea să crape.

Jim ridică mâinile ca şi cum s-ar fi predat, aşa că îşi reluară amândoi poziţia din capătul cel mai îndepărtat al mesei. Charles şi Lawrence se întorceau spre locurile lor –

---

18 Băutură care asigură necesarul de elemente nutritive pentru organism

fiecare dintre ei cărând câte două platouri cu mici apetitive minunat ornate.

— Puneţi-le aici! zise Franny, bătând cu palma spaţiul gol al mesei din faţa ei. Mor de foame.

ZIUA A ŞASEA

Jim îşi savura cafeaua lângă piscină. Afară era deja cald, iar pinii înalţi şi subţiri păreau încremeniţi pe fundalul munţilor aflaţi de cealaltă parte a localităţii. Trecuse aproape o săptămână, iar el încă se mai învârtea în jurul lui Franny, tot cu sufletul la gură, făcând în continuare tot ce spunea ea. Dacă ea ar fi vrut ca Jim să doarmă pe jos, ar fi făcut-o. Dacă îi spunea să închidă lumina atunci când era obosită, el îi îndeplinea dorinţa. Erau căsătoriţi de treizeci şi cinci de ani şi trei luni.

Primele divorţuri aveau loc rapid – un an sau doi în cazul unei căsătorii prost plănuite, şi gata. Cel de-al doilea val se producea un deceniu mai târziu, când copiii erau mici şi problematici. În legătură cu acest tip de divorţuri îşi făceau griji psihologii copiilor şi mamele prietenilor de joacă, ele făcând cel mai mult rău. Mai era şi un al treilea val – cel pe care Jim nu-l văzuse venind: criza infidelităţii în cazul soţilor ai căror copii crescuseră şi plecaseră de acasă.

Cupluri precum el şi Franny se despărţeau în fiecare zi în Upper West Side, cupluri cu copii adulţi şi câteva decenii de căsnicie. Totul era legat de aşteptările fiecăruia de la viaţă şi de criza vârstei de mijloc, cu toate tensiunile ei emoţionale. Nimeni nu mai voia să creadă că vârsta de mijloc era patruzeci de ani, astfel că bărbaţii care cumpărau maşini sport şi seduceau femei tinere erau cei de şaizeci de ani. Cel puţin aşa ar fi considerat Franny. Limpede ca lumina zilei – un simplu caz. Dar, desigur, nimic nu era simplu atunci când infidelitatea în cauză fusese comisă de propriul soţ.

Uşa din spatele casei se închise cu zgomot. Jim privi

peste umăr şi rămase surprins să o vadă pe Carmen îndreptându-se spre el. Era îmbrăcată în echipament sportiv, pe care părea să-l poarte atât în loc de pijama, cât şi în loc de blugi – de fapt, în loc de orice ar fi purtat cineva pe lângă casă. Carmen părea întotdeauna gata să se întindă pe jos şi să facă cincizeci de abdomene, lucru pe care Jim îl bănuia a fi cel mai important pentru ea.

— Bună dimineaţa, zise ea, punând paharul ei înalt, plin cu lichid verde, alături de cana lui de cafea, pe suprafaţa de beton. Te superi dacă stau şi eu aici?

— Sigur că nu, răspunse Jim.

Încercă să-şi amintească vreun moment în care mai fuseseră singuri până acum, dar nu reuşi. Era posibil ca ei să fi fost lăsaţi singuri într-o încăpere atunci când Bobby se dusese odată până la baie, dar până şi asta era puţin probabil. Îi făcu semn către şezlongul de lângă el, iar Carmen se aşeză, împletindu-şi degetele şi întinzându-şi palmele. Încheieturile ei trosniră strident.

— Îmi pare rău, zise ea. E un obicei prost.

Îţi sorbiră amândoi băuturile, privind îndelung munţii, care căpătaseră o nuanţă albăstrie de la cerul fără pic de nori de deasupra.

— Ştii, zise Carmen, îmi pare rău pentru ce se petrece între tine şi Franny.

Acoperi cu palma gura paharului ei. Jim se întreba dacă lichidul avea gust de rumeguş sau de chimicale – o mie de vitamine din cereale măcinate la un loc.

— Trebuie să vă fie greu amândurora.

Jim îşi trecu repede mâna prin păr, stânjenit, apoi repetă gestul. Îşi strânse buzele, nesigur de ceea ce ar fi trebuit să spună.

— Hm, bâigui el în cele din urmă. Îmi pare rău, dar Franny ţi-a spus ceva?

— Nu a fost nevoie să-mi spună, zise Carmen, plecându-şi privirea. Cu părinţii mei s-a întâmplat acelaşi lucru. Bobby nu ştie nimic, dar eu pot să-mi dau seama.

Nu-ţi face griji, nu o să-i spun nimic.

— Aha! zise Jim, încă nedumerit. Mulţumesc.

— Nicio problemă, zise ea, iar cuvintele îi ieşiră mai uşor de pe buze acum. Vreau să spun că eu eram la liceu când s-a întâmplat asta – eram puţin mai mică decât Sylvia şi mi-a fost foarte greu. Părinţii mei au trecut prin momente grele atunci, dar nu au vrut ca noi să ştim, însă, desigur, noi am aflat. Eu şi fraţii mei eram la mijloc, chiar dacă ei au crezut că noi habar nu aveam de nimic.

— Îmi pare rău să aud asta.

Cafeaua lui se răcise. Jim întoarse capul spre casă, sperând să mai apară cineva, dar nu se vedea niciun semn de viaţă în direcţia aceea.

— Dacă vrei să vorbeşti cu cineva despre asta, poţi să vorbeşti cu mine, adăugă Carmen. Puse o mână pe umărul lui Jim şi continuă: Rămâne între noi.

— Mulţumesc, răspunse Jim. Nu era sigur pentru ce îi mulţumea sau ce aflase ea, mai exact. Ştia doar că voia să fie salvat de un mic avion în picaj. Cei din avion nu trebuiau nici măcar să se oprească – ar fi fost de ajuns să-i arunce o frânghie. S-ar fi agăţat de ea fără probleme.

*

Nu mai rămăsese nimic de mâncare în casă. Franny uitase cât de multă mâncare puteau consuma copiii ei – şi toţi ceilalţi, desigur, întotdeauna fiind nevoită să apeleze la micile bucăţele de pâine pe care ea le punea deoparte pentru *panzanella*[19] din ziua următoare.

— Cine vrea să vină cu mine la băcănie să facem cumpărături? Mă voi ocupa de prânz. Cine e cu mine? întrebă ea în gura mare.

Charles şi Lawrence plecaseră să exploreze o plajă din apropiere, iar Carmen şi Bobby ieşiseră să alerge în sus şi în jos pe munte. Jim citea în living. Numai Sylvia era destul de aproape ca să poată auzi – chiar în faţa uşii deschise a frigiderului.

---

19 Salată toscană cu roşii şi pâine

— Doamne, da. Te rog.

Franny nu mai condusese o maşină cu schimbător manual de viteze de zeci de ani, dar acele mişcări reflexe nu dispăreau niciodată din amintire. Jim se oferi să-i ţină un curs rapid de trei minute, uşor alarmat la gândul că Franny intenţiona să meargă pe drumuri necunoscute, dar ea insistă că ştia foarte bine ce făcea. Sylvia îşi făcu semnul crucii înainte de a intra în maşină.

— Sper doar să mă aduci vie înapoi, şi asta înainte de lecţia cu Joan.

— De parcă te-aş omorî fără să-ţi mai dau vreo şansă să-l mai vezi, zise Franny, întorcând cheia în contact.

Puse piciorul stâng pe ambreiaj şi pe cel drept pe acceleraţie, dar mişcarea nu era la fel de fluidă ca pe vremuri, după atâţia ani în care nu mai exersase deloc, aşa că maşina ţâşni înainte. Faţa lui Franny se coloră în violet, iar Sylvia ţipă. Jim încă stătea lângă maşină, strângându-şi coatele. Bărbaţii de la „Gallant” conduceau întotdeauna cu schimbător manual şi îşi învăţau şi copiii să conducă. Era o aptitudine importantă în viaţă, la fel ca mânuirea cuţitului sau învăţarea unei limbi străine.

Franny îi făcu un semn din mână lui Jim şi dădu încet înapoi, simţindu-şi splina undeva în gât.

— E în regulă, zise ea, mai mult pentru sine decât pentru fiica ei. Ştiu eu ce fac. Relaxaţi-vă!

Conform însemnărilor Gemmei, exista un supermarket cam la treizeci de minute distanţă, mai aproape de centrul insulei, mult mai mare şi mai aprovizionat decât cel din Palma, de la care făcuseră cumpărături Franny şi Charles. Franny se simţi mai bine odată ce ajunseră pe autostradă – fuseseră câteva mici opriri la semafoarele de la intersecţiile din Pigpen, dar nu-i păsa, doar nu dădea un test.

Odată ce maşina prinse viteză, îşi simţi picioarele relaxându-se şi intrând într-un ritm normal – unul jos, celălalt sus. Sylvia apăsa de zor butoanele radioului, care

difuza doar muzică de dans şi hituri pop americane ale anilor ’70. Franny urlă la Sylvia să înceteze când aceasta nimeri un post de radio ce difuza Elton John.

— E ca un tărâm uitat de vreme, zise Sylvia.

— Ca un tărâm care a uitat vremea, vrei să spui. Aşa ar trebui să fie fiecare zi – Elton John la radio şi cea mai bună şuncă din lume în farfurie. Şi familia alături.

— Grozavă concluzie, mamă.

Sylvia îşi dădu ochii peste cap şi începu să se uite pe geam.

Autostrada cobora în pantă când ajunseră la periferia oraşului Palma. Franny reduse viteza atunci când intrară pe o şosea cu o singură bandă semnalizată cu semafoare – ceea ce însemna că Franny avea mai mult oportunităţi de a face maşina să „bombăne”, să înece motorul şi apoi să o readucă la viaţă. Stăteau la culoarea roşie a semaforului – la numai câţiva kilometri de supermarketul la care trebuiau să ajungă, când Franny observă în dreapta lor un complex enorm – Centrul Internaţional de Tenis Nando Filani. Fără să mai stea pe gânduri, făcu un viraj.

— Sunt sigură că nu acela e supermarketul la care trebuie să ajungem, zise Sylvia.

— Oh, mai taci! Mergem într-o aventură.

Franny intră încet cu maşina pe poarta deschisă a centrului şi opri în parcare.

Nando Filani era tot ce avea Mallorca mai preţios şi singura speranţă a provinciei la Grand Slam sau la o medalie de aur. Având douăzeci şi cinci de ani şi un aer arogant, el se descurca pe terenul de tenis la fel ca Ağası ori Sampras, câştigând o popularitate enormă în urma loviturilor sale de serviciu şi învingându-şi cu uşurinţă adversarii. Avusese ceva probleme în timpul turneului – dinţii cuiva fuseseră scoşi, deşi Nando jura că fusese un accident din cauza unei mingi de tenis plasate greşit – iar şcoala lui de tenis era felul lui de a plăti despăgubiri pentru acest incident.

Jucătorii de tenis, la urma urmei, trebuiau să fie ambasadori ai binelui: şorturi albe şi donaţii generoase. Era un sport pentru oameni civilizaţi, nu doar pentru sportivi. Franny jucase puţin în timpul liceului, deşi nu fusese niciodată prea bună la acest sport, dar era singurul pe care toţi cei patru membri ai familiei Post suportau să-l urmărească, ceea ce însemna de fapt că era singurul sport despre care puteau discuta între ei.

Sylviei puţin îi păsa de tenis, desigur, dar câteodată apărea câte un jucător destul de chipeş care să-i atragă atenţia.

Se auzeau zgomote înfundate şi icnete – mingi lovite de rachete şi viitoare vedete ale tenisului în acţiune. Franny coborî grăbită din maşină şi se duse la un gard din apropierea clădirilor principale. Prin gard ea putea vedea vreo zece terenuri de tenis – multe dintre ele pline de copii.

Franny murmură nişte cuvinte de apreciere la vederea unui serviciu executat excelent de o micuţă brunetă, apoi se întoarse şi traversă grăbită parcarea, ducându-se în celălalt capăt al gardului. Sylvia se aplecă peste scaunul şoferului şi o strigă pe geam:

— Mamă!

Franny se prinse de gardul care acoperea o altă serie de terenuri – acestea însă mai puţin populate de copii.

— Mamă!

Franny se întoarse confuză, de parcă Sylvia ar fi trezit-o dintr-un vis.

— Ce e?

— Ce facem aici?

Sylvia coborî lent din maşină şi îşi târî picioarele până lângă mama ei. Era şi mai cald la poalele muntelui, iar soarele le bătea direct în creştet. E prea cald, se plânse ea.

— Îl căutăm pe Nando, desigur! Era prins între Wimbledon (pe care Nando îl câştigase cu un an în urmă,

deşi în acest an participa la Cupa Serbiei) şi US Open (pe care nu îl câştigase niciodată, fiind mult mai bun atât pe zgură, cât şi pe iarbă), aşa că era posibil să fi fost acasă, antrenându-se. Vino, vreau să intrăm înăuntru.

Sylvia se rezemă fără vlagă de umărul mamei ei. De la unsprezece ani fusese mai înaltă decât Franny.

— Doar dacă îmi promiţi ceva: dacă – cine ştie din ce motiv ciudat – Nando Filani stă cumva chiar în spatele acelei uşi, tu nu vei vorbi cu el, iar noi ne vom putea întoarce ca să mergem direct la supermarket.

Franny ridică o mână la inimă.

— Jur.

Amândouă ştiau că minţea.

Biroul de informaţii era curat şi modern, cu un orar mare pe un perete şi o tânără drăguţă stând în spatele unui pupitru. Franny o apucă pe Sylvia de cot şi înaintară.

— *Hola!*[20] zise ea.

— *Hola! Qué tal?*[21] îi răspunse femeia.

— *Habla inglés?*[22] Fiica mea şi cu mine suntem fanele lui Filani şi ne întrebam dacă putem lua lecţii aici. Ne putem înscrie undeva? Suntem în Mallorca de vreo zece zile şi am fi foarte fericite să jucăm tenis acolo unde a jucat el. Probabil că vă mândriţi cu el.

Franny dădu de câteva ori din cap pentru a întări susţinerea ideii de mândrie naţională, încreţindu-şi fruntea pentru toate mamele din Mallorca.

— Lecţii pentru două persoane? Femeia ridică două degete. Dos?

— Oh, nu! zise Franny. Eu nu am mai jucat din adolescenţă.

— Unu? Femeia ridică un singur deget. Lecţii pentru o singură persoană?

Sylvia îşi contorsionă trupul într-un covrig.

---

20 Ziua bună!

21 Ziua bună! Ce faceţi?

22 Vorbiţi engleză?

— Mamă! o opri ea. Respect faptul că încerci să faci ceva aici, dar nu înţeleg prea bine despre ce este vorba şi sunt foarte sigură că nu am niciun interes. Şi nici adidaşi.

Îi făcu semn spre şlapii pe care-i avea în picioare şi îşi clătină degetele uşor prăfuite.

— Aveţi o listă cu instructori? Franny îşi puse coatele pe pupitru. Sau alt material informativ? Despre acest centru?

Femeia împinse spre ea o broşură pe tejgheaua pupitrului. Franny o ridică şi citi câteva rânduri, prefăcându-se că ştia spaniolă, până ce observă că pe dosul broşurii erau informaţii în engleză. Ochii ei trecură peste paragrafele scurte şi peste fotografiile lucioase ale lui Nando Filani, care acopereau aproape toată pagina. Într-o fotografie mare, Nando ţinea braţul pe după umerii unui bărbat mai în vârstă. Amândoi purtau şepci de baseball şi mijeau ochii din cauza soarelui, dar Franny reuşi să-l recunoască pe celălalt bărbat.

— Îmi cer scuz*e, perdón,* acesta nu e Antoni Vert?

Femeia încuviinţă din cap.

— *Şi.*

— Încă mai locuieşte în Mallorca?

— *Şi.* Femeia făcu semn spre nord. La trei kilometri de aici.

— Mamă, cine e bărbatul acela?

Franny începu să-şi facă vânt cu broşura.

— Dă cumva lecţii? Aici? Este vreo şansă?

Femeia ridică din umeri.

— *Şi.* Sunt mai scumpe, dar dă lecţii. Îşi întoarse scaunul către ecranul computerului şi apăsă câteva butoane. A anulat o şedinţă care era programată mâine după-amiază. La patru v-ar conveni?

Sylvia o urmări pe mama ei scotocind grăbită prin geantă şi înjurând cu voce scăzută de câteva ori până ce găsi portofelul.

— Da, zise Franny, fără să o privească pe Sylvia sau

pe recepţioneră, ci numai poza din broşură. Da, îmi convine.

După ce semnă în registru, se întoarse şi ieşi calmă pe uşă, lăsând-o pe Sylvia lângă pupitru, cu gura căscată.

— Nu te grăbeai? strigă ea de afară.

Sylvia făcu o grimasă spre femeia din spatele pupitrului şi alergă înapoi la maşină, fără să înţeleagă nimic din scena la care tocmai asistase, dar bucuroasă că avea cu ce să o tachineze pe mama ei în deceniile următoare.

*

Franny refuză să spună prea multe despre Antoni Vert. Menţionă că era un jucător de tenis de pe vremea ei – ultima speranţă de excepţie a Spaniei înainte de ascensiunea agresivă a lui Nando, dar Joan fu mult mai generos cu explicaţiile.

El şi Sylvia lucrau – teoretic – lângă piscină, dar în realitate doar mâncau un castron uriaş de struguri şi un castron la fel de uriaş de guacamole, pregătite de Franny, în ciuda faptului că Sylvia o tachinase că gătise mâncare mexicană în Spania, de parcă toate ţările în care se vorbea limba spaniolă erau la fel. Joan stătea cu picioarele încrucişate şi avea ochelarii de soare ridicaţi pe cap. Sylvia îşi ţinea picioarele în apa din piscină.

— A fost faimos, zise Joan. Toate femeile îl adorau. Mama mea îl iubea, de exemplu. Toţi îl iubeau. Nu era la fel de bun ca Filani, dar era mai chipeş. La începutul anilor ’80. Avea părul foarte lung.

— Aha! Sylvia îşi mişca picioarele înainte şi înapoi în apă. Ce interesant, vreau să spun. Mama mea aproape că a făcut un atac de cord, dar ăla nu a fost nimic pe lângă cel pe care-l va avea dacă va încerca să joace tenis cu adevărat.

Apa din piscină plescăia stropindu-i picioarele – gest care, spera ea, putea să-i etaleze dezinvoltura, ca în reclamele la costume de baie din „Sports Illustrated”, şi nu

să dea impresia că urinase printre coapse.

Joan râse, apoi îşi aruncă în gură un bob de strugure.

— Dar tu, Sylvia? Nu ai niciun iubit acasă, în New York?

Sylvia afundă un chips în guacamole, apoi îl depuse cu delicateţe pe limbă. Era greu să fie seducătoare atunci când vorbeau despre viaţa ei actuală. Clătină din cap mestecând.

— Băieţii din New York sunt naşpa. Sau, cel puţin, cei de la şcoala mea. Tu spui cuvântul ăsta, „naşpa”? Care e cuvântul în spaniolă?

Înghiţi în sec.

— *Me tienen hasta los huevos.* Înseamnă „mă calcă pe nervi”. Aceeaşi idee.

— Da, zise ea. *Me tienen hasta los huevos.*

Un mic avion înainta pe cer, lăsând în urmă o dâră de fum alb – un mesaj scris în alb. Sylvia privea cum linia albă secţiona cerul albastru şi senin. Semăna cu o ecuaţie: x + y = z. Avocado plus ceapă plus coriandru egal guacamole. Piele plus soare egal arsuri. Tatăl ei plus mama ei egal ea. Fusese o primăvară ciudată acasă. Franny era Franny, ca întotdeauna, figura centrală din propriul sistem solar, prăjina în jurul căreia restul lumii trebuia să danseze şi să se învârtă. Jim era cel care se purta ciudat. Nu avea niciun sens faptul că se pensionase brusc. „Gallant” era oxigenul lui, distracţia lui esenţială, era totul pentru el. Sylvia se plimba prin casă şi-l găsea şezând într-o altă cameră sau în grădină, privind în gol. În loc să-l întrerupă, aşa cum ar fi făcut în mod normal, îl evita. El arăta atât de cufundat în gânduri, încât să-l deranjeze i se părea la fel de periculos ca a trezi un somnambul. Asta înainte să afle. Cu cât el stătea mai mult acasă, cu atât putea auzi mai multe conversaţii prin pereţii şi podelele vechi de o sută de ani. La început auzise doar bucăţi, câteva cuvinte rostite mai răspicat decât restul, şi apoi totul dintr-odată, când mama ei decisese că era prea greu să pretindă că toate erau bune

şi frumoase.

Franny îi spusese cam aşa: tatăl ei se culcase cu cineva şi asta era o Problemă pe care ei încercau să o rezolve – de parcă toată povestea ar fi putut fi rezolvată cu un calculator uriaş. Sylvia nu ştia cine era femeia, dar ştia că era tânără. Desigur, ele erau mereu tinere. Jim nu fusese prezent la acea conversaţie – aşa era mai bine pentru toţi. Părinţii devin ciudaţi când te maturizezi, asta era evident.

Nu ai putea lua de bun faptul că familiile tuturor funcţionează exact la fel ca a ta – cu uşile de la baie deschizându-se sau închizându-se, cu prea mult zahăr în sosul de roşii, cu sunete discordante, dar şi cu cântece de leagăn eficiente înainte de culcare. Sylvia petrecuse ultimele câteva luni urmărind cum îl ignora mama pe tatăl ei – excepţie făcând doar momentele în care Franny îl certa, iar tatăl ei nu era omul care să suporte aşa ceva. Sylvia stătea pe scaunul ei la masa din bucătărie şi îi vedea cum se certau în tăcere. Ea se întrebă dacă fuseseră mereu aşa – sau poate că acum se maturizase şi îşi dădea seama de răceala dintre ei. Uneori, în cărţi, dădea peste menţiunea „dormitorul ei” şi „dormitorul lui”. La fel şi în filmele vechi; la TEM vedea numai femei care se trezeau singure în cămăşile lor de noapte – şi îşi spunea că poate nu era o idee atât de rea. Oricum, ce erau părinţii? Doar doi oameni care crezuseră pe vremuri că erau cei mai deştepţi din lume. Erau o specie care-şi făcea iluzii, cu creiere la fel de mici ca ale dinozaurilor. Sylvia nu credea că avea să-şi dorească vreodată să se mărite sau să aibă copii. Dar nu trebuia să se mai gândească la stratul de ozon şi la tsunami – cum rămânea cu cina? Era prea mult.

— Să mergem înăuntru! zise ea. Soarele acesta mi se pare foarte deprimant.

Îşi scoase un picior din piscină, apoi şi pe celălalt, privind urmele întunecate lăsate de tălpile ei pe beton.

Joan ridică holurile cu fructe şi o urmă în sufragerie.

*

Era vremea siestei. Fuseseră cu toţii încântaţi să se conformeze obiceiului şi acum se retrăseseră în colţurile lor izolate imediat după prânz, cu pleoapele deja grele. Carmen dormea pe spate, în timp ce Bobby stătea ghemuit ca un melc marin lângă ea, cu gura deschisă. Jim adormise pe sofaua din living, cu o carte pe piept. Sylvia dormea pe burtă, cu faţa întoarsă într-o parte, ca un înotător. Lawrence dormea ca un copil, cu pătura trasă până la gât. Doar Charles şi Franny erau treji, amândoi în baia principală, Franny în cadă, iar Charles, aşezat pe capacul închis al vasului de toaletă.

Gemma avea cele mai bune produse, desigur: şampoane şi balsamuri, scruburi pentru exfoliere, săpunuri cu crenguţe de lavandă franţuzească încorporate, geluri de duş, spumă de baie, tot felul de bureţi, piatră ponce, soluţii de curăţare. Franny plănuia să stea în cadă o oră întreagă, chiar dacă asta însemna să folosească toată apa caldă din Pigpen. Cada nu era foarte lungă, dar nici Franny nu era înaltă, astfel încât abia îi atingea capătul stând cu picioarele întinse.

— Aşadar? zise Charles, răsfoind una dintre revistele vulgare primite de Sylvia în avion. Cum stau lucrurile?

Franny avea ochii acoperiţi cu un prosop.

— Ai văzut şi tu.

— Vreau să spun, când sunteţi doar voi doi.

El întoarse pagina la o serie de fotografii cu femei în rochii de seară cu paiete.

— E aşa cum era şi înainte, zise Franny, apoi tăcu o vreme. E aiurea de tot. E ca şi cum aş vrea să-i trag un pumn în ochi tot atât de mult cât aş vrea să-l aud cerându-şi iertare. Nici nu mai ţin minte de câte ori m-am gândit serios să-l omor în timp ce dormea.

— Deci nu eşti furioasă pe el?

Pagina următoare a revistei era plină cu imagini ale obiectelor existente în poşeta unei actriţe, împrăştiate şi

identificate bucată cu bucată. Gumă de mestecat, o pilă de unghii, articole de machiaj, o oglindă, o pereche de pantofi de rezervă, căşti, un Blackberry.

„Ce naiba citeşte când se plictiseşte?” se întrebă în sinea lui.

Franny exploră scurgerea căzii cu degetul mare de la picior.

— Sunt mai mult decât furioasă. Sincer, nu am ştiut că exista o asemenea posibilitate – ca el să facă ceva atât de oribil, încât cuvântul „furie” să nu poată acoperi deloc gravitatea stării în care mă aflu. Să facem cu adevărat asta? Să vindem casa? Sylvia va deveni oare instabilă emoţional şi frustrată pentru că părinţii ei vor divorţa imediat ce ea va pleca la colegiu? Trânti în apă prosopul pe care-l ţinuse pe ochi şi acesta plescăi sonor. Ce ai face tu dacă Lawrence te-ar înşela? Ai divorţa? Întoarse capul spre Charles, privindu-l pătrunzător.

Prieteniile erau lucruri înşelătoare, mai ales una atât de îndelungată ca a lor. Nuditatea nu era nimic mai mult decât o colecţie de semne şi cicatrice obţinute cu greu. Dragostea era un dar, fără complicaţiile create de sex sau legăminte, dar sinceritatea aştepta mereu acolo, era prezentă, gata să răstoarne barca stabilă. Charles închise revista.

— Eu l-am înşelat o dată. Cu o persoană, asta vreau să spun. De mai multe ori.

Franny se ridică în şezut şi se roti – deloc graţioasă – în cadă, cu faţa spre Charles. Sânii ei erau jumătate deasupra apei, jumătate dedesubt, colăceii de grăsime de pe trup formau pliuri sub apă. Charles voia să o întrebe dacă îi putea face o poză ca să o picteze mai târziu – ea ar fi spus da, întotdeauna spunea da – dar realiză că nu era momentul potrivit.

— Ce-ai spus?

Charles se lăsă pe spate, rezemându-se de rezervorul toaletei.

Era o mică fereastră pătrată pe peretele îngust al băii, iar Charles îşi aruncă ochii pe ea, privind munţii, care păreau să se unduiască prin sticla veche.

— S-a întâmplat la început. Au trecut aproape zece ani de atunci. Deja locuiam împreună, dar relaţia noastră nu era atât de serioasă. Nu era serioasă pentru mine, aş spune. Lawrence – binecuvântată fie inimioara lui – a crezut întotdeauna că vom fi împreună pe vecie. El este genul de om care vrea să se aşeze la casa lui, înţelegi tu, cu slujba lui adevărată şi părinţii săi înţelegători. El şi-a dorit întotdeauna să se căsătorească – chiar şi înainte de a deveni legal. Orice documente am fi putut obţine, el le-a dorit. Asta s-a întâmplat când colaboram cu Johnson Strunk Gallery, ştii tu, de pe Twenty-fourth[23]. Iar Selena Strunk a avut mereu în preajma ei cei mai drăguţi băieţi – manipulanţi, puşti care păreau scoşi direct din sala de fitness sau din filmele porno, toţi cu trupuri sculptate şi absolut adorabili, cu bărbi abia crescute, pe care tocmai învăţaseră să le întreţină. Nu ştiu de ce mă plăceau – eu aveam deja, cât, patruzeci şi cinci de ani? Dar câţiva dintre ei voiau să devină pictori, presupun. Oricum, unul dintre ei, Jason, începuse să-şi piardă timpul pe la galerie când ştia că eram eu acolo. Era un puşti foarte drăguţ, aşa că l-am scos în oraş la o cafea. Când ne-am aşezat, mi-a prins penisul în mână pe sub masă. Lawrence e atât de pudic – el mai degrabă ar muri decât să admită că *are* un penis în public. Deci am fost, înţelegi tu, surprins. S-a întâmplat doar de câteva ori, în următoarele luni, la studioul meu.

Franny scoase o exclamaţie.

— Involuntar, se justifică ea, apoi îşi acoperi gura cu prosopul şi îi făcu semn să continue.

— Lawrence era atât de tânăr! Nici nu credeam că el avea să fie acela. Nici măcar nu ştiam dacă să cred sau nu în relaţia noastră. Aşa că m-am culcat cu cine s-a nimerit. Mi-a părut foarte rău după aceea, desigur, şi totul s-a

23 Strada 24

terminat repede, dar nu i-am spus niciodată. Asta-i tot.

— Asta-i tot? Atât poţi să spui? Şi nu ai de gând să-i mărturiseşti soţului tău că ai făcut sex cu altcineva? Ce naiba, Charlie?

Franny îşi încrucişă braţele deasupra pieptului – gest care nu ar fi putut avea efectul scontat din cauza nudităţii ei alunecând puţin sub apă, dar ridicându-se din nou în poziţia iniţială.

— Nu, zise Charles. Şi nu îţi spun asta pentru că aş considera un fleac ceea ce ţi-a făcut Jim. Nu a fost deloc un fleac, a fost ceva josnic. Îţi spun asta pentru că m-ai întrebat. Sincer, aş prefera să nu ştiu nimic. Şi dacă m-ar înşela, iar eu aş afla, probabil că l-aş ierta.

Franny îşi dădu ochii peste cap.

— Evident, l-ai ierta după toate astea.

Apa din cadă se răcise, iar Franny dădu drumul din nou la apă caldă. Camera se umplu din nou cu aburi.

— Chiar dacă nu aş fi greşit eu, Fran, acesta e adevărul. Căsnicia e ceva dificil. Relaţiile sunt dificile. Tu ştii că sunt de partea ta, oricare ar fi aceea, dar acesta e adevărul. Toţi am făcut anumite lucruri.

— Prostii. Da, toţi am făcut anumite lucruri. De exemplu, eu am pus pe mine paisprezece kilograme. Şi el a făcut ceva: şi-a introdus penisul într-o fată de douăzeci şi trei de ani. Nu ţi se pare că una dintre aceste două fapte e mult mai gravă?

Franny se ridică din cadă, cu apa şiroindu-i pe trup, şi apucă un prosop. Rămase neclintită în timp ce apa clipocea în jurul gambelor ei.

— Sunt de partea ta, scumpo, repetă Charles.

Se apropie de cadă şi îi întinse o mână pe care Franny o acceptă, păşind demnă peste marginea căzii, precum Elizabeth Taylor interpretând-o pe Cleopatra, cu bărbia mai sus de nivelul umerilor şi cu părul ei negru şi ud lipit de gât.

— Ei bine, zise el odată ce ea debarcă în siguranţă pe

uscat. Secretele nu sunt plăcute pentru nimeni. Să nu uiţi acest lucru.

Ea îl sărută pe obraz şi merse tiptil până în dormitor, ascultând sforăielile care se auzeau din celelalte camere.

ZIUA A ŞAPTEA

Să aştepţi un copil era ca şi cum ai fi aşteptat un atac de cord – la un moment dat trebuia să te predai, pur şi simplu, şi să faci alte planuri, fără a şti dacă puteai să contramandezi ceva. Charles şi Lawrence făcuseră o excursie în Japonia în urmă cu un an, dar amânaseră plecarea la Paris când se părea – fără vreun motiv, doar pentru că aşa presimţise Lawrence – că aveau să fie aleşi. Petrecuseră o mulţime de vacanţe singuri acasă – anxietatea lor fiind prea toxică pentru a permite micile conversaţii. Obstacolele pe care trebuiau să le treacă potenţialii părinţi adoptivi erau câtă frunză şi iarbă: să scrie scrisori, să realizeze website-uri, să facă fotografii de familie cât mai atrăgătoare, în care să nu apară niciun pahar de vin. Obiectivul era ca familia ta să pară stabilă şi plăcută, pentru ca mama purtătoare să-şi poată imagina încrezătoare că bebeluşul ei va avea o viaţă mai bună în braţele tale. Bărbaţii gay erau opţiuni atrăgătoare, constată cu surprindere Charles, în parte pentru că nu ar fi existat o competiţie reală de genul: cine ar fi fost mama adevărată a copilului? Totuşi, ei nu fuseseră de fapt aleşi până acum, iar de data asta aşteptarea li se părea ceva supranatural – ca şi cum cineva le-ar fi spus că era posibil să câştige la loterie, dar că trebuia să mai aibă răbdare o săptămână pentru a vedea dacă numerele se potriveau într-adevăr.

Acesta fusese planul lui Lawrence de la bun început, iar după ce se căsătoriseră, nimic nu-l mai oprise să-l pună în aplicare. Pe de altă parte, Charles nu îşi imaginase niciodată cum ar fi fost să aibă un copil. Îi avea pe Bobby şi pe Sylvia, la urma urmei, iar alţi prieteni de-ai lui aveau tot

felul de pici pentru care cumpăra haine scumpe – exclusiv cu curăţare uscată – şi alte cadouri nepotrivite. Probabil că acesta era unul dintre beneficiile faptului că era homosexual: să fii capabil să adori nişte copii pe care să-i înapoiezi apoi părinţilor lor. Lawrence nu vedea lucrurile la fel. Unii dintre prietenii lor merseseră pe la avocaţi, care aveau onorarii mult mai costisitoare, dar în acelaşi timp erau mult mai discreţi. Lawrence spusese că aveau să încerce şi ei aşa, dacă o colaborare cu agenţia nu ar fi dat rezultate. Participaseră la întâlniri informative la Hockney, Price-Warner – cuplurile gay erau bine-venite oriunde. Stăteau în săli de aşteptare viu colorate – unde era la fel de linişte ca în saloanele de la oncologie –, încercând să nu stabilească vreun contact vizual cu alte cupluri pline de speranţă aflate în aceeaşi încăpere. Charles era surprins că mocheta din sala de aşteptare nu era plină de găuri arse de la miile de priviri fixe în podea. Nu existau baloane şi nici zâmbete optimiste în sălile de aşteptare, ci numai în broşurile lucioase.

Acum, tot ce puteau să facă era să-şi găsească fiecare câte o ocupaţie. Lawrence îşi dorea un Cub Rubik sau nişte andrele de împletit, chiar dacă nu ştia să folosească niciuna, nici alta. Mallorca le era de ajuns. Era o zi caniculară, iar Bobby, Carmen şi Franny păreau destul de fericiţi să se bălăcească în piscină. Jim citea un roman la umbră. Lawrence nu mai putea sta încă o zi fără să facă nimic, iar muzeul Miro era în apropiere, la poalele muntelui, un drum de cincisprezece minute cu maşina, aşa că o luară cu ei pe Sylvia şi plecară.

*

Muzeul nu era remarcabil – doar câteva încăperi mari şi răcoroase, plus tablourile pline de viaţă şi schiţele lui Miró expuse pe pereţi. Una dintre săli găzduia o expoziţie a altor pictori spanioli, iar ei trecură repede pe lângă exponate, oprindu-se din loc în loc. Lui Lawrence îi plăcu o lucrare a lui Miró – ulei şi cărbune pe pânză, mare şi bej,

cu o pată roşie chiar în centru – care arăta ca un gigantic sân umflat. Charles se delectă pe îndelete în ultima încăpere a muzeului, în timp ce Lawrence şi Sylvia îl aşteptau în curte.

Mai jos de oraş, marea era enormă şi albastră. Ziua mirosea a vară şi a iasomie. Sylvia îşi puse o mână pe umărul lui Charles şi cealaltă pe umărul lui Lawrence, spunând:

— Mie îmi ajunge.

Mai sus pe deal, după un colţ, erau studiourile lui Miró. Păşiră pe aleea de prundiş şi aruncară câte o privire în camerele lui – aranjate de parcă pictorul ar fi trebuit să ajungă acasă dintr-un moment într-altul. Mai multe pânze erau susţinute de şevalete, iar pe mesele lui stăteau desfăcute tuburi de vopsea pe jumătate folosite şi fără capac. Lui Charles îi plăcea nespus să viziteze studiourile altor pictori. În New York, pictorii mai tineri se mutau tot mai departe, în Brooklyn, în Bushwick şi în colţurile cartierului Greenpoint, care aproape că se unea cu Queens. Studioul lui era alb, curat şi ordonat, cu excepţia pardoselilor, care erau pătate după atâtea scurgeri accidentale de vopsea. În Provincetown, lucra pe o verandă acoperită sau într-o cameră mică şi luminoasă care fusese pe vremuri o mansardă. Avusese oare Miro copii? Charles răsfoi mica broşură pe care o primiseră la intrare, dar nu se menţiona aşa ceva. Mulţi pictori aveau copii, dar aveau şi soţii sau parteneri, cineva pentru care să stea acasă. De ce nu vorbiseră despre asta? Lawrence îşi putea lua liber un timp, desigur, câteva luni, dar nu ar fi trebuit să se întoarcă din nou la lucru? Cine urma să aibă grijă de copil atunci? Charles îşi dorea ca asistenta socială să le fi trimis o fotografie, ceva, dar ei nu făcuseră asta – aşa cum le explicaseră de fapt la întâlniri, la fel ca atunci când oamenii aveau un copil biologic. Poţi vedea copilul abia atunci când îţi este pus în braţe. Lawrence înclină capul şi făcu un tur în cealaltă parte a studioului – atât de

respectuos faţă de spaţiul sacru al acestui bărbat. Charles iubea acest lucru la soţul lui, dorinţa lui de a vedea ceea ce alţi oameni nu puteau să vadă, faptul că arta era atât căutare, cât şi magie, o afacere, dar şi un mod de comunicare, în acelaşi timp. Nu fusese uşor să-l convingă pe Lawrence să vină – două săptămâni întregi în compania familiei Post nu însemnau vacanţă pentru oricine. Charles întinse mâna şi îl mângâie pe Lawrence pe cap. Nu avuseseră niciodată astfel de momente în New York, când Lawrence alerga mereu la birou. Când stăteau în Provincetown, Charles mergea până la brutărie să cumpere micul dejun pentru amândoi sau lucra în studioul său în timp ce Lawrence dormea. I se părea un lux – ei doi plimbându-se printr-un muzeu într-o zi a săptămânii.

Sylvia ieşi din nou pe aleea de prundiş din faţa muzeului, lăsându-i singuri. Poate că le-ar fi fost mai uşor să-şi imagineze dacă bebeluşul – Alphonse, numele lui era Alphonse – ar fi fost o fetiţă.

— Bună, zise Lawrence, ocolind perimetrul şi apropiindu-se de Charles.

Îşi încrucişă braţele peste piept şi îşi plecă puţin capul, astfel încât să se sprijine de umărul lui Charles. Nu era confortabil deloc – Lawrence era cu opt centimetri mai înalt – dar îi făcea bine pentru moment.

— Mă gândeam doar cât de frumos va fi să mergem acasă, zise Charles.

— Cine eşti şi ce ai făcut cu soţul meu? întrebă Lawrence râzând.

— Cum? întrebă Charles, pişcându-l de şold şi făcându-l să se îndepărteze de el. Te porţi de parcă te-aş fi ignorat în tot acest timp.

Lawrence oftă.

— M-ai ignorat, desigur.

Charles se uită repede afară, verificând-o pe Sylvia, care se întinsese cu faţa în jos pe o bancă, ignorându-i pe ceilalţi turişti care fotografiau de zor peisajul.

— Scumpule, nu-i adevărat.

— *Scumpule,* e foarte adevărat.

Lawrence era de neclintit. Îşi încrucişă din nou braţele.

— Lawr, te rog. Cum puteam să te ignor? Am fost mereu împreună cu alţi şase oameni. Ce puteam să fac? Să mă prefac că nu-i aud şi nu-i văd?

— Nu, zise Lawrence păşind încet. Se apropie din nou de Charles. Un cuplu german intră în încăpere, tropăind pe pardoseală, iar ei începură să vorbească în şoaptă. Nu-ţi cer să fii nepoliticos. Îţi cer doar să te comporţi mai puţin ca un copoi, mereu la câţiva centimetri de fundul lui Franny, mereu în spatele ei.

— Fundul tău e singurul în spatele căruia aş vrea să fiu.

— Nu încerca să fii drăguţ cu mine acum! Sunt furios pe tine.

Charles se gândise adesea că, dacă ar fi avut motivaţia sau banii necesari pentru a putea fi conceput un copil biologic – un băiat sau o fată provenind din sperma lui Lawrence – el nu s-ar fi simţit atât de contrariat. Cum să nu iubească pe cineva care avea un astfel de chip?

— Îmi pare rău, zise Charles. Îmi pare rău. Ştiu că sunt neatent când mă aflu în preajma ei. Tu eşti mult mai important pentru mine, îţi jur.

Nu era prima dată când aveau această discuţie, dar întotdeauna îl surprindea pe Charles. Din fericire, el ştia foarte bine ce avea nevoie să audă Lawrence. Dacă îl credea sau nu era altă poveste. Uneori îl credea, alteori nu. Depindea atât de mult de dispoziţia lui Lawrence, de ora din zi, de cum decursese cea mai recentă partidă de sex – dacă fusese memorabilă sau doar acceptabilă. Lawrence închise ochii. Auzise tot ce simţea nevoia să audă.

— În regulă. Cred că suntem amândoi tensionaţi, înţelegi? Asta e, nu crezi? Nu simţi, pur şi simplu? Se

înfioră, iar Charles se înfioră şi el, de parcă un vânt îngheţat şi-ar fi făcut drum prin studio.

— Desigur, zise Charles.

*

Franny nu-şi împachetase haine pentru exerciţii fizice, dar, din fericire, purta acelaşi număr ca şi Carmen la pantofi, aşa că împrumută de la ea o pereche de adidaşi, iar Carmen era atât de fericită să o poată ajuta în această privinţă, încât părea că era în stare să leviteze. Fran purta pantaloni strânşi pe corp şi un tricou în care îi plăcea să doarmă, chiar dacă acesta avea mici găuri pe linia gâtului. Părul ei era prea scurt pentru a-l prinde într-o coadă de cal, dar nu voia să-i acopere faţa (Franny se imagina mişcându-se la fel de rapid ca surorile Williams, ţâşnind dintr-un colţ al terenului de tenis în celălalt), aşa că îşi mai adusese cu ea şi banda neagră elastică pe care şi-o punea pe cap atunci când se spăla pe faţă. Antoni Vert stătea după pupitru, chiar în spatele recepţionerei. La fel ca în fotografie, purta o şapcă de baseball trasă în jos pe frunte. O pereche de ochelari de soare reflectorizanţi îi atârnau în jurul gâtului pe o bandă de neopren. Chipul lui, deşi i se păruse mai lat după ce îl văzuse atât de des pe ecranul televizorului, încă i se părea lui Franny la fel ca al unui actor hispanic – gropiţa din bărbie, părul negru. Zâmbi şi se apropie grăbită de pupitru.

— Bună, domnule Vert, Antoni, e o mare plăcere să te cunosc! zise Franny, întinzând mâna dreaptă spre el, în timp ce cu stânga îşi ţinea adidaşii împrumutaţi de la Carmen.

Antoni se răsuci de mijloc şi îi făcu semn spre ceasul de perete.

— Ai întârziat.

— Oh, chiar aşa? Franny clătină din cap cu o expresie dezolată. Îmi pare *atât* de rău! Mă tem că încă ne mai familiarizăm cu drumurile accidentate de pe insulă.

Franny găsise această scuză ştiind foarte bine că

Mallorca avea cele mai clare marcaje pe autostrăzi dintre toate locurile în care fusese ea până atunci, indicatoare gigantice cu tot felul de săgeţi şi o mulţime de spaţiu. Regalul „ne părea să-i fi salvat însă cauza, de parcă ar fi dat vina pe un şofer invizibil pentru întârzierea ei.

— Începem acum, zise el. Ai nevoie de o rachetă, nu?

— Oh, aşa e! zise Franny.

Gemma avea un dulap plin cu echipament sportiv, desigur. Fusese o persoană foarte activă şi sănătoasă. Existau probabil şi schiuri de cross undeva în casă – doar în caz că pământul s-ar fi oprit din rotaţia în jurul propriei axe şi munţii ar fi fost brusc acoperiţi cu un strat fin de zăpadă albă.

— E în maşină! îi făcu semn cu adidaşii lui Antoni şi apoi se năpusti afară, în parcare. Mă întorc imediat!

Franny îşi lega şireturile în timp ce Antoni aştepta, iritat în mod evident de întârzierea ei. Ce mai conta că lecţia costa trei sute de euro? Franny alese să renunţe la calcule. Era o experienţă nepreţuită pe care şi-o făcea cadou singură – un cadou care nu putea fi cumpărat oricând şi oriunde. Îşi făcu un nod dublu, încercând să-şi aducă aminte când purtase ultima dată adidaşi. Probabil că prin 1995, când ea încerca să-şi recapete silueta după naşterea Sylviei, făcând exerciţii *Buns of Steel* în living.

— Sunt gata.

— Vino! zise Antoni.

Deschise uşa şi aşteptă ca Franny să treacă prima. Ea trebuia să se apropie destul de mult de trupul lui ca să poată trece, aşa că merse pe lângă el păşind lateral, ca un mic crab fericit.

Terenurile de tenis păreau şi mai aglomerate odată ce se afla de cealaltă parte a gardului. La televizor arătau mereu enorme, cu acele trupuri tinere şi suple alergând de colo colo, dar, în realitate, un teren de tenis nu era foarte mare. De fapt, terenurile erau atât de aproape unul de altul, încât Franny îşi făcea griji că ar fi putut lovi mingile

altor jucători, sau chiar mai rău de atât, feţele altor jucători.

Din fericire, Antoni continuă să meargă până ce ajunseră la ultimul teren din rând – care avea câteva saltele de la cei mai apropiaţi vecini, un băiat de vreo doisprezece ani şi antrenorul acestuia.

— Deci, ştii cum să joci?

Antoni vorbea încet şi rar, cu un accent pronunţat.

— Eu urmăresc toate meciurile, minţi ea. Chiar şi atunci când e vorba de turneele mici. Franny încercă să numească unul, dar nu reuşi. Stăpânesc foarte bine regulile, îl asigură ea.

— Şi când ai jucat tenis ultima dată?

Antoni băgă mâna în buzunar şi scoase o minge de tenis. Franny şi-ar fi dorit ca Charles să fi venit cu ea şi să fie destul de aproape ca să facă o glumă. Era ciudat să aibă această experienţă singură, când în mod clar (foarte clar) avea să devină o poveste despre care urma să scrie, o poveste pe care avea să o codifice într-un moment pe pagină. Acolo, prietenul ei cel mai bun ar fi făcut o glumă spirituală şi uşor indecentă – *chiar acolo.* Doar că Charles nu era prezent. Franny îi putea povesti totul după aceea – el avea să spună gluma atunci, iar după aceea era doar o chestiune de editare.

— Oh! zise Franny. Cu secole în urmă? Acum un deceniu?

Una dintre femeile din detestabilul club de lectură pe care-l frecventa juca tenis în fiecare săptămână în Central Park, la fel de îndemânatică şi de sprintenă ca o gâsculiţă. Ea şi Franny jucaseră o partidă într-o dimineaţă. Femeia o bombardase, minge după minge, chicotind după fiecare lovitură şi prefăcându-se că-i părea rău. Vânătăile îi trecuseră abia după câteva săptămâni.

— Eu nu sunt sportivă. Sunt scriitoare. Ştii, nu s-au scris foarte multe cărţi bune despre tenis. Te-ai gândit vreodată să-ţi scrii biografia? Am o mulţime de prieteni –

scriitori-fantomă – care au scris cărţi despre sport. Ar trebui să stăm de vorbă, dacă eşti interesat.

— În regulă, o să începem uşor, spuse Antoni ignorând-o. Merse până în capătul terenului, de cealaltă parte a fileului. Eşti gata?

Înainte ca Franny să-şi dea seama, Antoni servise deja. Ea urmări mingea aterizând la un metru în faţa ei şi începu să râdă.

— Îmi cer scuze, zise ea. Voiai să-ţi înapoiez mingea asta? Mi se pare atât de distractiv să joc cu tine tenis cu adevărat.

— Acesta nu e joc. E antrenament. Încălzire.

El lovi o altă minge, iar Franny constată cu surprindere că picioarele i se mişcau, iar racheta se îndrepta spre minge.

Ripostă – racheta ei lovi cu putere mingea peste fileu, iar Franny fu atât de încântată de propria îndemânare sportivă, încât începu să ţopăie fericită, ignorând faptul că Antoni avea, desigur, să lovească iar mingea. El o lovi, iar mingea alunecă pe lângă ea, continuându-şi drumul sprinţar până la gard.

— Scuze, scuze! zise Franny. Sunt gata acum. Scuze! Nu mi-am imaginat că se va întâmpla asta. Sunt gata.

Îşi aplecă trunchiul într-o poziţie pe jumătate ghemuit, la fel ca jucătorii de tenis de la televizor, legănându-şi şoldurile dintr-o parte în alta.

Antoni încuviinţă din cap, cu ochii ascunşi în spatele lentilelor reflectorizante ale ochelarilor de soare. Se arcui pe spate, aruncând o minge înaltă în aer. Franny îl urmărise jucând atâţia ani încât îi ştia mişcările trupului. Nu era un tic OCD[24], aşa cum aveau unii jucători tineri (toată lumea ştia că Nando Filani îşi întorcea capul într-o parte şi tuşea, un gest pe care McEnroe îl asociase mereu cu un examen de prostată). Trupul lui Antoni se mişca

24 Obsessive-Compulsive Disorder Tulburare Obsesiv-Compulsivă

deliberat într-un anumit fel, umerii lui fiind la fel de laţi ca ai unui înotător. Aruncă încă o minge în aer şi o lovi uşor, la fel de delicat ca o mamă cu copilul ei.

Franny se balansa dintr-o parte în alta, aşteptând să vadă unde avea să aterizeze mingea, apoi alergă şi ajunse cu marginea rachetei chiar sub minge – la timp ca să o trimită înapoi peste fileu.

Pasară uşor mingea de la unul la altul de câteva ori înainte ca Franny să rateze o lovitură. Ea gâfâia fericită, de-a dreptul exaltată.

— Nu e rău, zise Antoni.

Franny îşi şterse fruntea cu vârfurile degetelor.

— Arată-mi un serviciu! Merse pe partea ei de teren, aşezându-se deliberat în spatele ei. Îşi lăsă ochelarii de soare pe nas şi îşi încrucişă braţele, spunând: Arunci mingea şi serveşti.

Franny bătu mingea de câteva ori şi constată cu uimire că o simţea uşoară în mână, familiară. Fusese o vreme când acest lucru fusese o funcţie normală pentru ea, iar acum îşi forţa toţi atomii din corp pentru a-şi aminti acele zile când stătea afară, în Brooklyn, şi toate fetele din echipa liceului ei râdeau pe înfundate sau ţipau. Aruncă mingea în aer şi ridică racheta deasupra capului. Franny auzi un trosnet şi apoi se clătină pe picioare, făcu câţiva paşi înainte, iar după aceea nu mai ştiu nimic decât că se zgâia la chipul înceţoşat al lui Antoni Vert întinsă pe spate în mijlocul terenului de tenis. În sfârşit, el părea la fel de încântat să o vadă cum fusese şi ea când îl văzuse.

*

Bobby şi Carmen erau la piscină, făcându-şi exerciţiile, şi în mod normal asta l-ar fi determinat pe Lawrence să facă stânga-mprejur, să se întoarcă în dormitor şi să citească vreo două ore, dar ziua era prea frumoasă ca să rămână în casă. Îşi puse pălăria şi ochelarii de soare şi ieşi din casă, ţinând sub braţ o carte.

— Hei, îl salută Bobby din capătul cel mai îndepărtat

al piscinei. El călca apa în cel mai atletic mod posibil, ridicându-se şi coborând ca un arc, capetele ude ale buclelor sale atârnând grele şi întunecate.

— Hei! zise şi Carmen în timp ce executa o flotare. Ea se lăsă puţin în jos, se opri, apoi se apropie şi mai mult de pământ înainte de a-şi îndrepta perfect braţele şi de a se ridica din nou în poziţia „scândură”.

Lawrence era impresionat.

— Chiar te pricepi la asta, zise el, apoi îşi azvârli şlapii din picioare şi se întinse pe un şezlong.

— Mulţumesc! zise Carmen, fără a se opri. Pot să-ţi arăt, dacă vrei.

Lawrence strânse tubul cu cremă de protecţie solară, depuse în palmă o cantitate suficientă şi începu să se ungă pe braţe, picioare, obraji şi pe nas cu un strat subţire de cremă. Era o marfă scumpă – albă precum creta şi impermeabilă.

Bobby îl privea curios.

— Ce-i asta? Zinc?

— Ce anume? Asta? întrebă Lawrence, întorcând tubul. E făcută din mai multe chestii cu denumiri pe care nici nu le pot pronunţa.

— Nu vrei niciodată să te bronzezi? întrebă Bobby, înotând spre marginea piscinei. Uneori mă duc la plajă uns numai cu ulei bronzant şi adorm. E grozav. Te trezeşti şi constaţi că eşti bronzat complet. Ca o statuie.

— Pare o metodă excelentă dacă vrei să te alegi cu un cancer de piele.

— Mda, e posibil, cred.

Bobby execută câteva mişcări de înot cu picioarele, împroşcând apa în jur.

Lawrence încerca să-şi imagineze că avea un copil pe care-l vedea crescând şi devenind un adult care folosea ulei bronzant. Nu era la fel de grav ca fumatul cocainei, dar ar fi indicat nişte diferenţe majore de ideologie.

Bobby se mai scufundă o dată, apoi îşi luă avânt şi se

ridică pe marginea piscinei.

— Mă duc la duş, oameni buni. Ne vedem în curând.

Carmen mormăi ceva, iar Lawrence încuviinţă din cap.

Preţ de câteva minute, niciunul nu scoase o vorbă – Carmen executându-şi mai departe flotările, iar Lawrence nefăcând nimic, doar zgâindu-se în gol şi privind feţele colţuroase ce păreau să se iţească de pe versanţii munţilor – un efect frecvent atunci când se întrezăreau printre norii ce pluteau în jurul lor. Un bărbat cu o barbă enormă, o pisică încolăcită în formă de gogoaşă, o mască Samoan şi un bebeluş adormit.

— De când sunteţi împreună? se trezi Lawrence întrebând.

Nu avea chef să citească romanul pe care şi-l adusese afară. Era viitorul film la care lucra – o adaptare de epocă. Britania în secolul al XIX-lea.

O mulţime de scene de petrecere, cu cheltuieli enorme, o mulţime de cai. Acestea erau întotdeauna cele mai problematice. Fiecare pagină se transforma în dolari – Lawrence citi cât costau crinolinele din dantelă vintage, precum şi umbreluţele de soare din import.

Nici vârcolacii nu erau prea convenabili, dar pachetele de păr fals erau mai ieftine decât nişte câini adevăraţi pentru o scenă de vânătoare. Filmele lui favorite erau cele mai simple, în care toţi actorii îşi purtau propriile haine, se pieptănau singuri – sau deloc – şi pentru care închiria o casă la ţară timp de o săptămână, dormind unii peste alţii ca o mână de pisoi abia veniţi pe lume. Putea face calculele pentru un astfel de film şi în somn.

— Eu şi Bobby? Carmen stătea cu picioarele depărtate într-un şpagat lateral perfect, cu trupul puţin aplecat în faţă. De aproape şapte ani.

— Uau, chiar? întrebă Lawrence. El era încă la facultate?

Carmen râse.

— Ştiu. Era încă un copil. Avea doar un set de tacâmuri. O furculiţă, un cuţit şi o lingură. Şi un sertar plin cu tacâmuri din plastic – păstrate de la diverse livrări la domiciliu. Era ca şi cum aş fi ieşit cu un puşti de liceu. Jur. Carmen îşi întoarse trunchiul deasupra unui picior, apoi întinse palmele până la vârful piciorului. Nenorocitele astea de tendoane, se plânse ea.

— Nu vreau să par nepoliticos, dar câţi ani aveai când v-aţi cunoscut? Şi între mine şi Charles este o diferenţă mare de vârstă, iar lumea mă întreabă mereu câţi ani am. Nu vreau să te jignesc.

Lawrence nici măcar nu ştia dacă intenţiona să o jignească sau nu, dar era curios. Îl enerva la culme când i se punea aceeaşi întrebare – tinerii o formulau într-un fel care sugera că Charlie li se părea prea bătrân, iar bărbaţii mai vârstnici o formulau ca şi cum l-ar fi considerat pe Lawrence doar o jucărie sexuală, disponibilă la orice oră pentru năzbâtii, în orice orificiu. Nu era deloc aşa cum credeau ceilalţi. Lawrence nu se gândea niciodată la diferenţa de zece ani dintre ei, excepţie făcând ocaziile în care jucau Trivial Pursuit, iar Charles ştia pe loc ce actori jucaseră şi în ce seriale de televiziune, sau cine fusese vicepreşedinte şi al cui. În viaţa lor practică de zi cu zi, diferenţa de vârstă conta la fel de mult cu a şti care dintre ei terminase hârtia igienică şi trebuia să-şi amintească să cumpere un sul nou – ceea ce însemna că, dacă ar fi avut vreo importanţă, acesta ar fi durat doar o secundă, apoi totul ar fi fost uitat. Îşi făcuseră griji pentru vârsta lui Charles gândindu-se la mamele purtătoare, iar acum că reuşiseră să treacă de prima rundă, Lawrence spera că acest lucru nu avea să le stea în cale. Ei puteau schimba apartamente sau cartiere, o sumedenie de lucruri, dar nu puteau schimba acest fapt.

— Ei bine, acum am patruzeci de ani, deci atunci aveam vreo treizeci şi patru. Poate treizeci şi trei. Nu-mi amintesc în ce lună a venit Bobby la sală.

— Şi relaţia a devenit serioasă imediat?

— Aşa cred.

Carmen apropie picioarele. Ridică mâna şi trase de elasticul care-i lega coada, lăsându-şi părul liber. Şuviţele îi atârnau ciudat – ude şi ondulate – în jurul umerilor, păstrând nişte unghiuri amuzante acolo unde banda elastică îl ţinuse strâns.

Încercăm să păstrăm o relaţie normală, dar respectându-ne reciproc, înţelegi?

Lawrence nu înţelegea. Clătină din cap.

— Vreau să pun că suntem exclusivi, dar primii cinci ani au fost mai mult de genul „vom vedea”. Cu toate astea, acum avem o relaţie solidă.

— M-am prins.

Suna stupid. Păreau vorbele unui bărbat care mai avea câteva iubite de rezervă. Lawrence avea o duzină de prieteni care se potriveau acestui profil – bărbaţi care refuzau orice angajament, pentru că… ce rost avea?

Dar prietenii lui erau mai în vârstă şi doar câţiva dintre ei erau interesaţi să aibă copii. Viaţa ar fi fost mult mai interesantă dacă cineva ar fi putut pune toate întrebările care îl frământau, aşteptând răspunsuri sincere. Lawrence zâmbi cu buzele strânse.

Carmen se ridică încordându-şi muşchii. Era încă lumină, dar acele pinilor începuseră să-şi schimbe culoarea din argintiu în negru, ceea ce însemna că soarele spunea tuturor „noapte bună”.

— Dar voi? Când v-aţi hotărât să vă căsătoriţi? Vreau să spun, când aţi ştiut că sunteţi pregătiţi?

— Când am putut să o facem.

Lawrence ar mai fi făcut o mie de nunţi cu Charles. Ei dădeau câte o petrecere de fiecare dată când era aprobată o lege. Întâlnirea cu părinţii lor la City Hall fusese urmată de o petrecere fantastică la un restaurant din Soho unde Charles decorase pereţii cu picturile lui şi unde erau mereu unul lângă altul, zâmbind în acelaşi timp

– Lawrence şi Charles, chiar şi Franny. Lawrence nu ştiuse acest lucru când era tânăr şi avea fantezii legate de Nunta de Vis – cu o sută de ani în urmă, când furase toate păpuşile Ken ale surorii sale şi le pusese unele peste altele pe patul lui supraetajat, undeva foarte sus, unde nimeni nu avea cum să le vadă. Lawrence nu ştia atunci – şi nu avea să ştie zeci de ani după aceea – că o căsătorie însemna să-ţi pecetluieşti soarta legându-te de atâţia alţi oameni – socri, prieteni intimi sau copii plângăcioşi care urmau să devină adulţi şi care aveau să aştepte, la rândul lor, daruri de nuntă.

— Asta sună bine, zise Carmen.

Ea nu-l mai asculta, visând la propria Nuntă de Vis. Avea să fie o cununie restrânsă, poate pe plajă, cu o recepţie în interior după aceea. Toate rudele ei cubaneze ar fi dorit o formaţie, aşa că aveau să angajeze una – bărbaţii în cămăşi *guayaberas,* femeile cu flori la urechi. Chiar dacă ea nu mânca zahăr, mama ei ar fi insistat să guste o felie de tort *tres leches* şi toată lumea ar fi primit o porţie. Bobby s-ar fi prefăcut că vrea să-i arunce tortul în faţă, apoi ar fi hrănit-o cu mâna lui, dându-i cele mai mici bucăţele şi ştiind foarte bine că fiecare înghiţitură însemna încă cincizeci de sărituri în ziua următoare. Dar în ziua nunţii lor, ea ar fi mâncat o felie întreagă, fără să-i mai pese, atât de fericită ar fi fost. Astăzi ea şi Bobby puteau forma o echipă de instructori şi poate că într-o bună zi aveau să plece de la Total Body Power pentru a-şi deschide propria sală de fitness. Carmen începuse deja să se gândească la numele acesteia.

Clive. Clifton. Clarence. Lawrence îşi imaginase mereu copilul ca fiind băiat – poate pentru că erau amândoi bărbaţi sau poate pentru că el îşi dorea atât de mult o fetiţă, încât i se părea absurd până şi să viseze cu ochii deschişi la această posibilitate. Alphonse nu-i plăcea, dar numele putea fi schimbat. Numele cu „C” păreau mai naturale şi uşor demodate, dar într-un fel care-i plăcea.

Pentru o fată i-ar fi plăcut un nume mai excentric. *Louella, Birdie* sau chiar ceva cinematic: *Scarlett.* Un cuplu pe care-l cunoşteau fusese recent ales de o mamă purtătoare şi acum cei doi erau înnebuniţi din cauza lipsei de somn, fericiţi ca nişte scoici. Asta era tot ce voia Lawrence – şansa de a se holba cu ochii crăpaţi de somn la ora patru dimineaţa la un Charles somnoros, dorindu-şi ca acesta să se trezească şi să hrănească bebeluşul. El putea suporta mirosul acru de salivă şi duhoarea scutecelor murdare, îşi dorea toate astea.

Uneori era plăcut să stai în linişte lângă un străin, amândoi cufundaţi în propriile gânduri. Odată ce presiunea conversaţiei a dispărut, liniştea se poate instaura preţ de câteva ore, acoperindu-te într-un soi de mantie străvezie, aşa cum se întâmplă cu doi oameni care privesc pe fereastra unui tren în mişcare. Atât Lawrence, cât şi Carmen descoperiseră că se plăceau reciproc – mai mult chiar decât şi-ar fi imaginat – şi că puteau sta împreună fără să vorbească până ce soarele avea să dispară de tot de pe cer.

*

Franny stătea în pat, ţinând un pachet plin cu cuburi de gheaţă în creştet, unde se formase deja un cucui cât toate zilele. Antoni o adusese personal cu maşina acasă – o călătorie pe care ea ar fi dorit să şi-o amintească, în pofida faptului că-i bubuia capul. Antoni încercase să-i explice lui Charles, care deschisese uşa, ce se întâmplase, dar nu erau prea multe de spus. Ea se lovise singură în cap cu mânerul propriei rachete de tenis şi îşi pierduse pentru scurt timp cunoştinţa. Avea să fie bine, Antoni era sigur de asta, deşi admise că nu mai văzuse niciodată aşa ceva – o lovitură atât de puternică şi directă a cuiva în propriul scalp. Antoni fusese foarte delicat în această problemă. Atunci când el îşi dăduse jos ochelarii de soare şi şapca de baseball, Charles înţelesese de ce inima lui Franny o luase razna. Tenismenul era încă un bărbat fermecător şi vorbea

atât de repede cu frumoasele lui buze, încât lui Charles nici nu-i mai păsa ce spunea atâta timp cât continua să vorbească. Ea avea un braţ puternic şi o amplitudine mare – spusese Antoni şi zâmbise. Urma să o reprogrameze, dacă dorea, şi avea să-i telefoneze, să vadă cum se mai simţea. Antoni notase numele doctorului său personal pe un bilet pe care i-l lăsă lui Charles, apoi plecă, urcând într-o maşină condusă de unul dintre angajaţii lui care-i urmase pe munte.

Preparară şi mâncară cina fără ea – Charles îi duse o farfurie pe noptieră şi se întoarse după ce se asigură că Franny luase câteva înghiţituri. Carmen era dornică să ajute la spălatul vaselor, mai ales că Franny lipsea, dar Jim o alungă de lângă chiuvetă, îşi suflecă mânecile până la cot şi deschise robinetul.

— Lasă-mă pe mine, zise el. Spăl eu vasele.

Jim vorbea cu autoritate, iar Carmen se retrase ridicând mâinile într-un gest defensiv.

— Tu le speli, eu le usuc, zise Charles, punând un prosop pe bufet.

Bobby dispăruse în dormitorul său, iar Sylvia stătea la masa din sufragerie, hipnotizată de laptopul ei. În casă era la fel de linişte ca întotdeauna, deşi afară vântul se înteţea şi din când în când crengile băteau în ferestre.

Jim umezi buretele şi trecu la treabă. Lucrară tăcuţi câteva minute – un ansamblu inedit de două persoane. La masă, Sylvia pufni strident, apoi izbucni în hohote de râs. Atât Jim, cât şi Charles se întoarseră spre ea aşteptând o explicaţie, dar ochii ei rămaseră lipiţi de ecran.

— Nu înţeleg deloc internetul, zise Charles. E un vid gigantic.

Jim încuviinţă.

— Un vid fără limite. Hei, Syl! zise el. Ce se întâmplă acolo, la tine?

Sylvia ridică privirea. Avea expresia tâmpă a unui copil care s-a uitat prea mult la soare, clipind des şi

temporar orb.

— Ce tot vorbiţi voi doi?

— Nu e nimic, dragă, zise râzând Jim.

Sylvia îşi întoarse din nou privirea către ecranul computerului şi începu să tasteze rapid.

Charles ridică din umeri.

— Cel puţin îşi poate găsi oricând o slujbă ca dactilografă.

— Nu cred că mai există aşa ceva în ziua de azi, zise Jim. Asistent administrativ, poate, dar nu dactilografa.

— Franny pare în regulă.

Îşi încrucişară privirile o clipă, în timp ce Jim îi întindea lui Charles o farfurie udă.

— Da? Jim îşi şterse dosul mâinii ude de frunte. Eu nu mai pot să-mi dau seama. Probabil că tu ştii mai bine decât mine.

Charles prinse farfuria cu ambele mâini, întorcând-o pe toate părţile până o uscă.

— Cred că e bine. Cucuiul acela nu e frumos deloc, dar se va vindeca.

— E nevoie să-l dăm în judecată pe acel jucător de tenis, cum l-o mai fi chemând? Nu mi-a plăcut niciodată. Acea coadă de cal oribilă, iar acum asta.

Un alt proces ar fi echilibrat balanţa, făcându-l pe al lui să pară nesemnificativ. I-ar fi forţat să se alieze. Jim îşi imaginã cum el şi Franny aveau să intre într-un tribunal din Mallorca, cucuiul ei fiind cât o minge de tenis – o dovadă clară a neglijenţei lui Antoni.

— Şi tu ce mai faci? întrebă Charles, privind intenţionat vasele acum uscate şi gata să fie puse la loc în dulap, apoi se uită la mâinile lui ude, pe care şi le şterse cu prosopul.

Sylvia începuse un joc video. Prin micile difuzoare ale computerului răzbătea sonorul acestuia. Ea era departe, pe tărâmul adolescenţilor, mulţumită şi tristă în egală măsură şi oarbă la procesele oricărei inimi omeneşti care

nu era a ei. Jim deschise din nou robinetul, deşi nu mai erau vase de spălat.

— Nu am idee, zise el.

Charles puse mâna pe umărul lui Jim şi-l mângâie. El voia să-i spună Jim că totul avea să fie bine şi că mariajul lui era la fel de solid ca întotdeauna, dar să mintă i se părea mai rău decât să-i ofere o mică dovadă de simpatie.

ZIUA A OPTA

Vântul ameninţător din seara anterioară se transformase în ploaie torenţială. Gemma nu-i avertizase despre posibilitatea schimbării vremii, iar Franny era furioasă. Păşea împleticindu-se de la pat la fereastră, urmărind cum, şfichiuiau picăturile prelungi de ploaie oglinda apei din piscină. Era sâmbătă, una dintre puţinele zile de weekend pe care aveau ocazia să le petreacă în Mallorca – nu că ar fi fost mare diferenţă între weekend şi celelalte zile din săptămână. Şi totuşi, Franny se simţea păcălită şi plănuia să coboare să se plângă. Mai întâi se deplasă clătinându-se în jurul patului şi la baie, unde rămase atât de şocată de propria imagine, încât scoase un icnet. După ce aşteptă o clipă pentru a se asigura că nimeni nu venea să o salveze (un alt lucru pentru care voia să se plângă), Franny se apropie şi mai mult de oglindă. Reuşise cumva să se lovească singură cu racheta de tenis – cam atât putea să înţeleagă – şi destul de tare ca să-şi piardă cunoştinţa. Cucuiul se ridica drept în creştet, ca un vulcan singuratic într-o vale lină.

— Uf! se văită Franny.

Ea îşi legă halatul negru mai strâns în jurul taliei – de parcă lucrul acesta ar fi reuşit să abată atenţia cuiva – şi începu să coboare scările graţioasă ca o lebădă, la fel de suavă ca Norma Desmond, spunându-şi că ar fi fost mai bine să-şi fi pus în valiză şi un turban.

*

Scrinul din living era ticsit cu tot felul de jocuri de

societate, precum Monopoly şi Risk, ori Snakes and Ladders[25]. Charles ţinuse un scurt, dar înflăcărat discurs în favoarea unui joc de şarade, dar fu anihilat rapid. Deciseră să joace scrabble şi Lawrence câştiga, fiind cel mai bun la matematică, ceea ce – ştiau cu toţii – era tot ce-i trebuia pentru a fi învingător. El ştia toate cuvintele din două litere, QI şi ZA, şi le juca fără jenă, chiar şi atunci când tabla de joc devenea atât de încărcată, încât era dificil pentru oricine altcineva să schimbe scorul în favoarea lui. Bobby, Sylvia şi Charles se uitau îndelung la literele lor, ca şi cum simpla atenţie le-ar fi îmbunătăţit şansele să câştige.

— Sunt sigur că trişezi, zise Bobby. Era bine să fi avut un dicţionar Scrabble. Sylvia, du-te să cauţi unul în computerul tău!

— Du-te naibii! Eşti furios pentru că pierzi, atâta tot, zise ea, aranjându-şi din nou literele pe suport.

Ea avea doi O. *Moo. Boo. Loc. Fool*[26]*. Pool*[27]*. Polio.* Sylvia juca întotdeauna primul cuvânt pe care-l vedea şi nu-i păsa dacă îi dădea ocazia următorului jucător să-şi dubleze scorul. Puse pe tablă cuvântul *MOO.*

— Dă-mi cele şapte puncte, te rog!

Lawrence îşi îngropă faţa în palme, frecându-şi exasperat obrajii.

— Sylvia, scumpo, mă scoţi din minţi. Poţi mai mult de atât, sunt sigur.

— Las-o să joace cum vrea, Lawr! zise Charles, atingându-l cu afecţiune pe încheietura mâinii. Acum să vedem…

Formă cuvântul *BROMIDE*[28] intersectând cuvântul MOO al Sylviei şi realizând un „bingo”. Charles şi Sylvia aclamară la unison.

---

25 Şerpi şi scări
26 Nebun
27 Piscină
28 Bromură

— Nu înţeleg de ce vă bucuraţi aşa, zise Bobby.

Carmen nu era adepta jocurilor de cuvinte sau a celor de societate, aşa că şedea pe un scaun în partea opusă a camerei, răsfoind revistele luate de Sylvia din avion. le: citise deja şi ştia pozele care urmau pe de rost – această vedetă de televiziune arăta suplă, cealaltă arăta grasă şi doar purtau costume de baie asemănătoare! La fiecare câteva minute se ridică şi mergea încet până în spatele lui Bobby pentru a se uita la literele lui şi la tabla de joc, apoi îi ocolea, îndreptându-se din nou spre scaunul ei ca o pisică domestică nemulţumită. Ultima dată când fuseseră în vacanţă, cu două ierni înainte, Bobby şi Carmen aleseseră un complex all-inclusive numit Xanadu. Complexul era pe o insulă din Caraibe şi, pentru că toată mâncarea şi alcoolul fuseseră deja plătite, se simţiseră ca nişte vedete extravagante, exact aşa cum îi asigurase broşura, complexului. Puteau comanda şase margaritas o dată la unul din barurile acvatice, iar când Bobby vomitase după aceea prin toată camera de hotel, ei nu se deranjaseră prea mult pentru că totul era gratis şi nu erau responsabili pentru curăţenie.

Închiriaseră câte un jet-ski şi făcuseră plimbări cu paraşuta deasupra apei. Făcuseră sex într-o cabană din capătul cel mai îndepărtat al plajei – de două ori într-o zi.

Personalul de la Xanadu fusese grozav – toate cuplurile venite în vacanţă acolo fuseseră încântate de serviciile acestora – fiind gata să danseze până în zori şi poate chiar să-şi strecoare limba pe gâtul altuia atunci când iubita sau iubitul respectivei persoane pleca până la toaletă. Se distraseră grozav. Nimic serios, nimic plictisitor. Chiar dacă stăteau mai tot timpul la plajă, tot aveau impresia că făceau ceva. Se bronzau, beau şi dansau. Aceea fusese o vacanţă adevărată. Casa asta din Mallorca în care stăteau închişi o făcea pe Carmen să se simtă ca în clasa a patra, când mama ei uitase să o ia de la bibliotecă după terminarea orelor.

— Bobby, putem vorbi un minut? întrebă ea, ridicându-se din nou şi lăsând revista să cadă pe podea.

Bobby se uită la tabla de joc şi la Lawrence, apoi la sora lui.

— Joacă fără să te grăbeşti, o sfătui el, apoi o urmă pe Carmen în bucătărie.

— Ai vorbit cu părinţii tăi? îl întrebă ea când rămaseră singuri.

— Cum?

Bobby se uită peste umărul ei, asigurându-se că nu era nimeni prin preajmă care să-i audă. Acesta fusese mereu unul dintre talentele surorii lui.

— Despre bani. Nu e o sumă chiar atât de mare. Şi dacă i-ai putea plăti acum, dobânda… Bobby o opri pe Carmen, punându-i mâna peste gură. Hei! strigă ea nervoasă, dându-i mâna la o parte.

— Ascultă, sunt părinţii mei, bine? Ştiu eu cum să vorbesc cu ei.

Bobby îşi încrucişă braţele peste piept şi îşi suflă o buclă rătăcită pe frunte.

— Bine, dacă zici tu, spuse ea, doar că suntem aici de ceva vreme şi nu prea mai ai timp. Şi de ce nu mi-ai spus de slujba tatălui tău? Nu am realizat că va pleca definitiv de la revistă.

— Mda, zise Bobby, nici eu. Vreau să spun, cred că mama mi-a sugerat ceva la un moment dat, dar eu nu am fost destul de atent. E o situaţie oribilă. Nu ştiu, poate că acum nu e momentul potrivit. În living izbucniră ovaţii. Vom vorbi mai târziu despre asta, bine?

Bobby nu aşteptă răspunsul ei şi se strecură pe lângă ea înapoi în living.

Carmen rămase lângă fereastră, privind cum ploua afară şi gândindu-se cum să facă pentru a îndrepta un fulger prin fereastră şi pereţi direct în pieptul lui Bobby. Ea încerca doar să-l ajute. Nu petrecuseră mai mult de o după-amiază cu familia ei, care locuia la numai douăzeci

de minute distanţă de apartamentul lor. Carmen îşi spuse că putea scrie o listă cu tot ce făcuse ea pentru el, doar ca să o aibă pe hârtie şi să vadă totul negru pe alb. Soţii Post nu erau chiar atât de grozavi, dacă nu-l învăţaseră pe Bobby cum să trateze o fată. Ploaia nu se opri până ce nu apuse soarele.

*

Bobby simţea nevoia să iasă din casă. După „turneul" de scrabble (Lawrence pe primul loc, Charles pe al doilea, un Jim şovăielnic pe locul trei – după un singur joc cu punctaj maxim, Bobby pe locul patru şi Sylvia pe locul cinci, cu cel mai mic scor) şi după o cină sumară, Franny aştepta foarte entuziasmată un maraton de filme având în rolul principal un actor de care Bobby nu auzise în viaţa lui şi care – îşi spunea el – nu făcea doi bani.

El era disperat să iasă din casă. Carmen ignora micile lui atingeri încă iritată după discuţie, aşa că Bobby îi ceru mamei sale cheile maşinii.

— Sylvia! strigă el. Gândul unei nopţi în Palma de unul singur devenise obsedant, dar nu ştia unde să meargă. Trimite-i profesorului tău un e-mail şi întreabă-l unde sunt cele mai bune baruri din oraş! Unde te poţi distra.

Carmen, aflată în celălalt capăt al încăperii, ridică din sprâncene, surprinsă, dar Bobby alese să nu-i acorde nicio atenţie. Ea nu era invitată.

Joan fu foarte rapid – trimise o listă cu trei baruri din Magaluf, un orăşel aflat chiar la ieşirea din Palma, renumit pentru cluburile lui. Erau baruri pentru turişti, spunea el, cu DJ foarte buni, cluburi frecventate şi de cei din Mallorca, bineînţeles. Cel mai bun, adăugă Joan, era Blu Nite, iar în seara aceea urma să ţină un concert acolo un DJ numit Psychic Bomb. Sylvia admise, invidioasă, că auzise de acel DJ, iar Bobby îl văzuse de multe ori acasă.

Bobby nu voia să iasă singur. În Miami, dacă nu era cu Carmen, ieşea cu toată gaşca de băieţi de la sală – alţi

instructori şi unii dintre clienţii fideli, sau uneori chiar şi cu prietenii săi de la facultate, deşi nu se mai vedea cu ei la fel de des ca înainte. Câţiva dintre ei se căsătoriseră, iar unul era deja tată. „Nu, mulţumesc” – asta era filosofia lui Bobby. Ideea de a fi însoţit de Carmen, care îl hărţuia permanent, fără ca mama lui să fie prin preajmă şi să-i închidă gura, i se părea atât de oribilă, încât Bobby nu putea să-şi aleagă drept companie decât o singură persoană. Era amuzant că toţi cei din familia Post o credeau probabil mută pe Carmen, când ea nu făcea altceva decât să-l sâcâie şi să-i spună mereu ce făcuse greşit. La sală, la spălătorie, în pat.

— Syl, vrei să vii cu mine?

Sylvia era din nou prinsă în faţa computerului, minunându-se la gândul că Joan, undeva în apropiere, făcea acelaşi lucru. Bobby nu-i mai ceruse până atunci să facă ceva împreună, poate doar atunci când comandase burritos de la standul de după colţ şi nici atunci nu era sigură că-l auzise bine.

— Vrei să vii cu mine? întrebă el.

— Hm, da, desigur, zise Sylvia, închizând încet laptopul. Lasă-mă un minut să mă îmbrac.

Urcă în fugă scările şi îşi deschise valiza, învârtindu-se în jurul acesteia ca un purcel năuc, în speranţa că avea să găsească între lucrurile ei o comoară ascunsă pe care nu ţinea minte să o fi împachetat. Îşi spuse că putea găsi ceva perfect de purtat într-un club de noapte select dacă se strecura în camera lui Carmen şi a lui Bobby, dar Carmen se purtase ca o ciudată o zi întreagă, iar dacă nu mergea cu ei, probabil că se întâmplase ceva. Aşa că Sylvia îşi trase pe ea cei mai strâmţi blugi pe care-i avea şi un tricou pe care îl păstrase din clasa a cincea, cu o poză a formaţiei Jonas Brothers pe el, sperând că arăta destul de bine. Nici măcar nu intenţionase să-l împacheteze, dar tricoul era scurt şi strâmt, iar ea spera ca spaniolii să fie la fel de melancolici şi nostalgici cum era ea.

*

Blu Nite era la o intersecţie, pe aceeaşi parte a străzii cu un restaurant sushi şi cu un bar ce promitea o seară de karaoke. Sylvia purta cei mai frumoşi pantofi ai ei, o pereche de balerini negri, dar observase că toate celelalte femei care le apăreau în cale păşeau agale pe câte o pereche de pantofi stiletto, cu tocuri atât de ascuţite şi înalte de parcă ar fi vrut să facă găuri în trotuar. Nu mai ploua, dar străzile erau încă ude, cu o mulţime de bălţoace care reflectau lumina, abia aşteptând să-ţi ude picioarele. Bobby nu părea să observe că Sylvia sărea din loc în loc pe deasupra bălţilor, grăbindu-se pentru a putea ţine pasul cu el.

— Ai un act de identitate fals? întrebă el abia întorcându-se spre ea.

— Am doar cartea mea de identitate în care scrie că am optsprezece ani. Asta e vârsta mea. Deci nu, nu am un act fals.

Înaintă grăbită câţiva paşi până ce ajunse în dreptul lui.

Bobby purta ceea ce ar fi purtat şi în Miami – o pereche drăguţă de blugi negri, o cămaşă pe deasupra pantalonilor, descheiată la primii doi nasturi, şi un lănţişor de argint pe care Carmen i-l dăruise de Crăciun. Se uită la Sylvia, regretând în mod clar decizia de a o invita în oraş, apoi îi făcu semn din cap spre uşa clubului.

— Nu mai contează. Să intrăm. Trebuie să beau ceva.

Tuburi albastre de neon erau montate de-a lungul pereţilor, aspect care o surprinse pe Sylvia. I se părea ceva mult prea ostentativ, o alegere bizară în materie de decoraţiuni interioare. Era încă devreme, numărul clienţilor fiind destul de restrâns, dar în mijlocul sălii erau grupuri mici de fete care dansau.

— Aşa arată cluburile de aici? întrebă Sylvia, însă muzica era destul de tare pentru ca fratele ei să nu o audă – sau să o ignore fără să pară nepoliticos. Ea se aşteptase

la un ring de dans iluminat feeric, ca în Saturday Night Fever, sau măcar la un ring delimitat cu un cordon de catifea. Blu Nite era o încăpere uriaşă cu sofale din piele neagră aranjate de-a lungul pereţilor şi câteva mese înalte din sticlă alături de bar, unde bărbaţii singuri păreau să aibă o mică reuniune.

Toţi erau îmbrăcaţi la fel ca Bobby – în cămăşi cu imprimeuri asimetrice, de parcă toate hainele din Spania ar fi trecut prin aceeaşi maşinărie de imprimat ţesături, iar acum logourile se iţeau de pe umerii tuturor în loc se apară pe piept. Era aspectul clasic european – tânărul spilcuit, cu freza aranjată, la fel ca în New Jersey. Ea încă se mai uita pe sus când realiză că Bobby era în celălalt capăt al sălii, la bar.

— Comandă şi pentru mine ceva, îi spuse ea când ajunse în spatele lui.

Bobby încuviinţă din cap şi ridică două degete spre barman.

— Dos[29]!

Cabina DJ-ului era în capătul barului, pe o platformă înaltă. Sylvia putea vedea doar capul lui Psychic Bomb mişcându-se în ritmul muzicii – acesta tocmai trecuse de la o melodie necunoscută la una de-a lui Katy Perry pe care Sylvia o ştia, iar fetele de pe ringul de dans începură să ţipe.

— Poftim, zise Bobby, împingând un pahar enorm în mâinile ei.

— Ce-i asta?

Sylvia adulmecă marginea paharului. Băutura mirosea ca siropul de tuse.

— Red Bull şi votcă.

Bobby ţinea şi el în mână un pahar identic. Rămaseră pe loc un minut, Sylvia sorbind băutura dulce printr-un pai lung, iar Bobby dând paharul peste cap cu înghiţituri mari. Paharul lui se goli aproape imediat, iar el se întoarse la bar

---

29 Două (sp.)

să mai ceară unul.

— Ţi-e sete? îl întrebă Sylvia când reveni.

— Voiam doar să ies din casă, înţelegi? Bobby vorbea fără să o privească. Scană încăperea, capul lui mişcându-se în ritmul muzicii. Carmen începuse să mă scoată din sărite.

— Şi mama?

— Şi mama. Bobby se uită la ea, în cele din urmă, spunându-i: Nu-mi vine să cred că încă mai locuieşti cu ei.

— Doar pentru încă o lună.

Sylvia încerca să pară ironică.

— Sincer? zise Bobby. Nici nu-i mai recunosc. Când eram eu copil, se certau tot timpul, iar când erai tu copil, erau numai lapte şi miere. Nu ştiu ce să spun. Cel puţin, acum seamănă mai mult cu cei de pe vremea mea.

— Sunt sigură că se ceartă mai tot timpul, zise Sylvia. Ei chiar nu-i spuseseră nimic lui Bobby? El păruse mereu atât de adult, atât de matur, încât ea credea că el aflase totul cu mult timp înaintea ei. E destul de grav, ştii? pregăti ea terenul.

— Da? întrebă indiferent Bobby.

Sylviei îi părea rău pentru el – îndeajuns cât să păstreze secretul părinţilor ei. El locuia atât de departe – care ar fi fost diferenţa? Când venea în vizită de Crăciun, mergeau cu toţii la cină şi erau civilizaţi, iar părinţii ei aveau să rămână mereu părinţii ei, aşa cum casa ei avea să rămână casa ei – cel puţin asta trebuia să înţeleagă Bobby.

— Mă duc să dansez, zise el şi o lăsă la bar.

Psychic Bomb trecuse la o piesă cu ritm mai alert, care suna ca o revărsare de obiecte pe geamul deschis al unei maşini ticsite, cu numere de Jersey.

Sylvia rămase pe loc, perplexă, privindu-l pe Bobby. Acesta îşi termină rapid băutura, puse paharul pe tejgheaua barului şi îşi făcu apoi drum spre ringul de dans, mişcându-şi şoldurile ca un giroscop. Sylvia făcu ochii mari şi rămase cu gura căscată.

Bobby se mişca în ritm, gravitând pe orbita a doua grupuri diferite de fete care dansau pe ring, şi ambele cercuri se deschiseră pentru a-i face loc să intre. Fetele din stânga erau mai înalte, mai blonde şi păreau să vorbească limba germană. Cele din dreapta erau mai mici de statură şi aveau părul mai închis la culoare – englezoaice, probabil. (Sylvia nu era surprinsă că spaniolii nativi nu erau prezenţi în număr mare la distracţie – era abia ora cinci, la urma urmei.) Bobby intră în paşi de dans în cercul din dreapta, stârnind mai multe chiote. O fată îndesată, cu părul castaniu şi tunsoare bob, care se unduia lasciv dintr-o parte în alta, părea cea mai entuziasmată de sosirea lui Bobby şi reacţionă ca şi cum l-ar fi aşteptat. Ea se apropie de Bobby şi rămase în faţa lui, dansând. Genunchii ei încadrară piciorul stâng al lui Bobby, ca la un concurs limbo în doi. Sylvia se întoarse către bar. Nu mai suporta să-i privească.

La mesele înalte din sticlă erau nişte scaune, aşa că Sylvia se aşeză pe unul dintre acestea. Ea nu detesta dansul, doar că nu învăţase niciodată să danseze şi chiar dacă ar fi făcut-o, nu vedea ce rost ar fi avut să-şi frece trupul de nişte străini. Asta îi amintea de fotografiile compromiţătoare şi de faptul că nu avea cum să le mai şteargă; chiar dacă ea reuşise să le ascundă pentru conţinut inadecvat, întotdeauna avea să apară altcineva care le văzuse sau care fusese la petrecere, fluturând un aparat foto în faţa ei. Dansul era ceva pentru oameni mai norocoşi şi mai puţin stupizi. Sylviei i-ar fi plăcut – şi îşi spunea asta pentru a milioana oară – să se fi născut într-un secol mult mai civilizat, când dansul însemna să înveţi anumiţi paşi pe care să-i poţi executa într-o masă de oameni, ca într-un soi de brigadă, toţi valsând în acelaşi timp. Secolul al XX-lea fusese urât (*flappers*[30], *hippies*[31]), dar secolul al XXI-lea era şi mai rău. Sylvia îşi aminti cu

30 Frivolele
31 Hipioţi

melancolie de Tolstoi şi de curajul nemărginit al lui Austen. Ceea ce se desfăşura în faţa ei era o parodie patetică. O chelneriţă care ducea nişte cocktailuri pe o tavă trecu graţioasă pe lângă masa ei, iar Sylvia îi făcu semn din cap, arătând spre paharul ei gol. Mai voia unul.

*

O oră mai târziu, Blu Nite începu să se umple. Erau la fel de mulţi spanioli câţi germani sau britanici – lucru care o făcea pe Sylvia să se simtă ca un imperialist colonizator. Îl pierduse pe Bobby în mulţime. El apăruse la un moment dat la masa ei – gâfâind, transpirat şi zâmbitor – şi o dată la bar, când ea ceruse de acolo un pahar cu apă, dar în rest el era doar un alt trup din mulţime, care transforma acel loc într-un masiv şi zgomotos „Romper Room”[32] pentru adulţi. După încă două ore, Sylvia era extenuată. Băuse două pahare de Sangria după dezgustătoarea votcă amestecată cu Red Bull – ceea ce nu însemna prea mult, dar ţinând cont de lipsa umezelii din club şi de lipsa atipică de apetitive (mai ales că spaniolii erau extraordinari în materie de apetitive), Sylvia se simţea destul de beată şi mai mult decât dornică să plece acasă. Coborî ameţită de pe scaunul ei şi îşi făcu drum prin sală până la toaletă. Mai întâi trebuia să urineze, apoi să-l găsească pe Bobby şi să-l convingă că localul era infect şi că ar fi trebuit să plece acasă. La toaletă femeilor era coadă, lucru deloc surprinzător. Sylvia înaintă pe lângă perete şi îşi ocupă locul la rând. Toate celelalte fete erau lipite de telefoanele lor, trimiţând mesaje şi e-mailuri, sau intrând pe paginile lor de Facebook. Sylvia era destul de tristă că nu putea să facă şi ea acelaşi lucru. Îi lipsea telefonul, în ciuda faptului că-i ura pe majoritatea cunoscuţilor ei şi nu-i păsa ce făceau aceştia pe timpul verii. Ar fi vrut să-şi verifice e-mailul ca să vadă dacă Joan îi răspunsese. S-ar fi uitat la ceas să vadă ce oră era în New York şi cât era ceasul în Rhode Island (ştia că era

32 Cameră de joacă

aceeaşi oră ca în New York, desigur, dar îi făcea bine să se gândească la faptul că erau localităţi atât de îndepărtate şi de diferite).

Abia mai putea să se ţină, stând când pe un picior, când pe altul. Începuse să transpire – şi asta nu din cauza efortului, ci pentru că stătea lângă atâtea persoane. Îşi apropie nasul de zona subraţului ca să verifice dacă nu mirosea urât. Fata din spatele ei o privea curioasă, iar Sylvia îşi dădu ochii peste cap. De cealaltă parte a aceluiaşi hol îngust începuse să se formeze o coadă la toaletă bărbaţilor, ceea ce Sylvia considera satisfăcător într-un mod vag feminist. Ea era pentru egalitatea dintre sexe. Bărbaţii nu prea ştiau ce să facă totuşi, nefiind pregătiţi pentru astfel de momente, deloc frecvente în viaţa lor, iar tipul din faţă începu să bată insistent în uşă.

Un minut mai târziu, uşa se deschise, iar Sylvia rămase stupefiată. Fratele ei şi o fată din grupul de englezoaice ieşiră clătinându-se din cabină, feţele lor fiind încă lipite ca două ventuze. Rujul ei era întins pe obrajii şi pe gâtul lui. Trecură pe lângă bărbatul care bătuse în uşă, iar acesta le rânji mai puţin agresiv decât ar fi făcut-o Sylvia.

— Hm, bună! zise ea, bătându-l pe umăr pe fratele ei.

— Oh, bună, Syl! zise el pe un ton remarcabil de firesc.

Bobby se desprinse din îmbrăţişare, lăsând-o pe fată cu gura căscată ca un peşte prins în undiţă. Cămaşa lui era descheiată până aproape de buric, iar englezoaica îşi înfipse degetele în părul lui rar de pe piept. Ochii lui Bobby nu se puteau concentra asupra Sylviei, iar aceasta trebuia să facă eforturi pentru a nu-şi feri privirea.

— Ce naiba faci?

Toate celelalte femei care aşteptau la rând în faţa toaletei îşi lăsaseră telefoanele deoparte, fericite să asiste la un mic spectacol.

— Ea e noua mea prietenă. Şi e tot în vacanţă. Nu-i

aşa?

Fata ridică privirea de pe pieptul lui Bobby şi făcu un semn din cap.

— E ceva al naibii de dezgustător, dacă vrei să ştii. Ţi-a spus că are o iubită? Care se află cu noi în Palma? Pe care nu o place nimeni, deşi a adus-o cu el? Ştii măcar cum o cheamă?

— Sunt Isabel Parkey! Mica Isabel îşi înălţă capul, aplecându-l apoi într-o parte, neştiind pe cine să se înfurie. Ne distram şi noi puţin, zise ea cu un puternic accent britanic, la fel de şic ca al unei actriţe dintr-un serial BBC.

Bobby o sărută pe obraz, apoi o îndreptă cu faţa spre ringul de dans.

— Ne vedem acolo. Lasă-mă să vorbesc un minut cu sora mea!

Isabel ridică din umeri. Noua piesă începu – una veche, probabil Kylie Minogue. Isabel începu să ţopăie entuziasmată, uitând de toate problemele.

— Să mergem, îi spuse Bobby Sylviei, cu o voce atât de scăzută acum, încât abia îl putea auzi în bubuitul acela infernal.

Sylvia realiză că toate celelalte femei care aşteptau la toaletă erau nerăbdătoare să audă ce spunea Bobby.

— Nu încă. O să fac pe mine dacă nu intru, zise ea. Dar asta nu înseamnă că nu vom vorbi despre asta. Eşti dezgustător, ştii? Cine ar fi în stare de aşa ceva?

Bobby îşi şterse obrajii şi gura cu poalele propriei cămăşi. Cureaua lui era desfăcută, iar el şi-o strânse la loc.

— Nu mai contează, Sylvia. Nu sunt căsătorit cu ea. Nu e mare lucru.

— Dar locuiţi împreună. E iubita ta. Pe noi ne obligi să ieşim împreună cu ea. Şi acum o tratezi aşa? E oribil, să ştii. Eşti josnic.

Dacă Bobby ar fi fost un frate drăguţ, genul care să o fi întrebat despre viaţa ei intimă, el ar fi putut afla despre Gabe Thrush şi prietenele ei atât de proaste.

Ea i-ar fi spus că nu avea de gând să facă sex cu nimeni în viaţa ei din cauza băieţilor de teapa lui, dar el nu ştia absolut nimic. Dacă ar fi fost un frate drăguţ şi mai puţin patetic, ea i-ar fi povestit despre părinţii lor şi despre senzaţia ei că venise sfârşitul lumii, chiar dacă nimănui nu părea să-i pese de asta. Un beculeţ se aprinse în capul Sylviei.

— Tu faci asta tot timpul, nu-i aşa?

Bobby nu se putu abţine să nu rânjească, mândru de sine.

Sylvia nu mai putea să-şi înăbuşe furia şi tăbărî asupra fratelui ei cu o ploaie de pumni în stomac. Celelalte fete care stăteau la coadă în faţa toaletei se făcură mici, lipindu-se de perete, ca să fie cât mai departe de loviturile Sylviei – cele care se aflau la rând doar pentru a le ţine companie prietenelor lor şi care nu ardeau de nerăbdare să alerge înapoi pe ringul de dans. Niciuna nu interveni să-l salveze pe Bobby – poate pentru că pumnii Sylviei erau oricum nesemnificativi şi nu păreau să-i producă nici cea mai mică durere.

După un timp, ea se opri.

— Mă dor încheieturile, ticălosule.

— Să mergem! zise Bobby, şi de data asta Sylvia îl urmă abia ţinându-se pe picioare, furioasă la culme şi abia reuşind să se abţină să facă pe ea, însă dornică să scape din locul acela unde toată lumea se holba la ea.

Făcură slalom printre cei din club – care devenise şi mai aglomerat – având grijă să le evite pe Isabel şi pe prietenele ei care oricum fuseseră nevoite să abandoneze ringul de dans.

Reuşiră să ajungă până la uşa de la intrare, dar cineva se opri în faţa lor baricadându-le intenţionat calea. Sylvia închise ochii, sigură că era poliţia spaniolă, care venise să o aresteze pentru că îşi agresase fratele într-un loc public.

— Ciao, văd că aţi nimerit clubul! Joan o sărută pe

ambii obraji şi îl bătu pe umăr pe Bobby. E un local pe cinste, nu-i aşa?

Sylvia îşi netezi bluza, care – realizase ea abia de curând – era de fapt atât de scurtă şi de strâmtă, încât forma buricului ei se putea distinge prin ţesătură, ceea ce însemna cam acelaşi lucru, considera ea, cu a i se vedea sfârcurile.

Putea cumva Joan să-i vadă sfârcurile? Obrajii Sylviei ardeau. El o sărutase. Faţa lui, gura lui erau chiar lângă ea. Îşi simţi stomacul zvâcnind, aşa cum se întâmplase atunci când plecaseră cu maşina din Pigpen şi maşinuţa aproape că-şi lua zborul când făcea câte un viraj ocolind zonele umede, periculos şi rapid.

— Da, e destul de plăcut aici, reuşi Sylvia să rostească.

— Hei, noi tocmai plecam, omule, dar ne mai vedem, bine? zise Bobby. Eşti gata, Syl?

Joan aştepta nedumerit răspunsul ei.

Sylvia nu avea curajul să-i ceară să o conducă acasă cu maşina şi nici nu-i putea spune că trebuia să meargă de urgenţă la toaletă, ori că fratele ei era un ticălos şi ea tocmai constatase acest lucru, aşa că se apropie mai mult de el şi îi şopti în spaniolă:

— Aş vrea să pot rămâne.

Încerca să pară melancolică, având expresia unei actriţe franceze înainte de a se urca într-un tren care urma să o ducă departe, despărţind-o definitiv de iubirea vieţii ei, apoi ieşi repede din club, încrucişându-şi picioarele atât de strâns, încât era sigură că materialul blugilor avea să cedeze.

*

Sylvia reuşi să se ţină până ajunseră la maşină, care era parcată la câteva străzi distanţă de club, apoi îşi trase fermoarul blugilor în jos şi se aşeză pe vine între maşini. Urina ei era caldă, revărsându-se peste pietrele din caldarâm şi formând apoi un pârâiaş sinuos care porni la

vale pe stradă. Ar fi trebuit să fie mai prudentă, dar se simţea prea bine ca să se oprească. Se gândi că Joan ar fi putut veni după ea – ca un protagonist al unei comedii romantice – şi ar fi găsit-o cu blugii în vine şi cu fundul gol proptit între două spoilere.

Bobby era deja pe locul din faţă, la volan, aşteptând. El putea aştepta.

Bărbaţii erau o pacoste, acesta era adevărul. Ei ar fi putut spune orice, doar ca să facă o fată să se dezbrace. Erau mincinoşi, escroci şi îngrozitori. Toţi. Ea se gândise mereu la Bobby ca la o versiune mai matură a ei – el făcând parte din acelaşi lot experimental de testare a materialului lor genetic, dar după evenimentele din ultima vreme nu mai era la fel de sigură.

Poate că era totuşi ceva în plus, ceva care venea la pachet cu un penis, o orbire morală parţială localizată într-o cameră secretă a inimii. Asta o făcea să se simtă oribil, de parcă pe trupul ei s-ar fi târât o mulţime de insecte dezgustătoare sau ca şi cum cineva ar fi stat prea aproape de ea, respirând greu.

Bobby era scârbos, chiar dacă această concluzie venea din partea unei persoane care urina pe o stradă publică. Gestul ei sordid era doar o necesitate – fiind asemănător cu gestul mamelor care-şi lăsau băieţeii să urineze pe copacii din Central Park. Ele nu se gândeau că udau plantele, ci evitau doar să plimbe după ele pentru tot restul zilei un copil ud pe pantaloni. Sylvia decise. Bobby nu făcuse ceva asemănător. El se lăsase purtat de val şi se afundase, se afundase rău, cu bună ştiinţă. El nici măcar nu se simţea vinovat! Tatăl lor, cel puţin, părea să fi înţeles că greşise. Se scutură, uşoară şi relaxată, în sfârşit, apoi se ridică, păşind cu grijă pentru a evita băltoaca.

Un grup de femei apărură de după colţ, îndreptându-se către Blu Nite sau către alt club asemănător, iar Sylvia le urmări cu privirea în timp ce acestea pălăvrăgeau fără grijă în spaniolă. Vorbeau repede şi îşi aruncau peste

umeri pletele lungi şi negre. Europenele obţineau totul mult mai uşor. Nu era nevoie decât să deschidă gura şi păreau inteligente şi sofisticate, majoritatea având şolduri înguste şi sâni enormi, ca nişte roboţi sexuali creaţi într-un laborator.

Sylvia îşi plecă ochii atunci când fetele trecură pe lângă ea. Probabil că iubita lui Joan arăta aşa, ca o femeie care ar fi putut să dea ochii cu nişte străini fără să se jeneze, având pe ea doar un costum de baie. Spera doar ca fetele să nu simtă mirosul de urină.

După ce trecură, Sylvia se urcă repede în maşină şi se ghemui pe locul din faţă, lângă şofer. Bobby îşi ţinea capul în mâini, astfel încât părul lui era răsfirat peste volan.

— Nu ai să le spui, nu-i aşa?

Vorbea fără să se mişte. Sylvia îşi prinse centura de siguranţă.

— Nu ştiu încă.

Nu mai ştia ce secrete păstra şi ale cui erau acestea. Răspunsul ei îl făcu pe Bobby să sară ca un arc.

— Nu, Syl, nu poţi face asta!

Respiraţia lui mirosea a băutură, iar ochii îi erau roşii. Nu-l mai văzuse niciodată aşa pe fratele ei. Bobby era întotdeauna atât de calm şi calculat, la fel ca tatăl lor – politicos şi înţelegător.

Ea nu ştia ce să înţeleagă văzându-l aşa, ca un ou de Paşte crăpat.

— Te rog! insistă el.

— O să mă gândesc, bine?

— Bine, zise el şi întoarse cheia în contact.

Nu se pricepea să conducă bine cu schimbător manual de viteze, aşa că se opriră de patru ori în drum, înainte să ajungă pe autostradă, de fiecare dată Bobby gârbovindu-se şi mai mult în scaunul său, ca şi cum umilinţele acumulate îl răneau fizic. Abia după o oră ajunseră acasă, iar după ce parcă maşina pe aleea din faţa

casei, Bobby întinse braţul şi o opri pe Sylvia să coboare.

— Aşteaptă!

— Ce e?

Sylvia era mulţumită că ajunsese teafără acasă şi visa deja la patul ei.

Ar fi verificat pe Facebook să vadă dacă trebuia să urască pe cineva mai mult decât îl ura deja. Internetul era excelent pentru a confirma temerile cele mai mari ale cuiva despre specia umană.

— Îmi pare sincer rău că a trebuit să asişti la toate astea. Bobby făcu o pauză, apoi continuă: Vreau să spun… îmi pare sincer rău că a trebuit să vezi această latură a mea. Când mă uit la voi, cei din familie, îmi place să pretind că acea latură a mea nu există, ştii? Ca şi cum partea aceea din mine ar rămâne mereu în Florida. La naiba, nu ştiu.

La fereastra dormitorului Sylviei era lumină. O uitase din greşeală aprinsă. În rest, casa părea liniştită; toţi se retrăseseră probabil în camerele lor pe timpul nopţii. Sylviei îi părea rău pentru Bobby, mai ales că el trebuia acum să se strecoare în pat lângă Carmen – vina lui emanând din interiorul său în valuri urât mirositoare, la fel ca duhoarea unui sconcs dintr-un desen animat. Dar nu-i părea chiar atât de rău încât să rămână cu el în maşină şi să aştepte la nesfârşit. Nu era treaba ei să-l facă să se simtă mai bine.

— Naşpa pentru tine, zise Sylvia deschizând portiera. Dar pentru ea e şi mai naşpa. Sau, ştii ce? De fapt, pentru tine e mai rău. Pentru că ea îşi poate găsi un nou iubit. Dar tu nu poţi schimba faptul că eşti un ticălos. Ţin la tine, Bobby, pentru că eşti fratele meu, dar, sinceră să fiu, acum nu te plac foarte mult.

Şi, cu aceste cuvinte, Sylvia trânti portiera şi intră grăbită în casă. Nu era problema ei.

ZIUA A NOUA

Perdelele erau trase în lături şi lumina soarelui se revărsa pe fereastră direct pe perna lui Bobby. Încercă să se întoarcă pe partea cealaltă, dar camera părea iluminată de reflectoare, ca o scenă de film. Se încruntă şi deschise ochii cât putea de încet, de parcă lumina l-ar fi rănit mai puţin aşa.

— Cred că nu ai chef să vii cu mine să alergăm, nu-i aşa? zise Carmen. Stătea la piciorul patului, echipată deja în hainele ei de antrenament şi adidaşi. Te-ai distrat aseară? A fost grozav când ai venit. Sunt sigură că nu-ţi aminteşti. A fost cu adevărat altceva. Ce ai băut? Camera încă miroase. De aceea am deschis fereastra.

Bobby îşi amintea: dezamăgirea surorii lui, limba englezoaicei pe penisul lui şi gustul acelui Red Bull când îi venise să vomite.

— Pfui! făcu el, nedorindu-şi să se mai întâmple o dată.

Se întoarse pe burtă, îngropându-şi faţa în pernă.

— Oh, sunt sigură că te simţi oribil, zise Carmen. Deci ne vedem mai târziu, cred. În regulă! Vreau să mergem într-o croazieră în Bahamas, bine? Acum nu e vorba de mine, Bobby. Tu eşti de vină.

O auzi răsucindu-se pe tălpile de cauciuc ale adidaşilor şi ieşind din cameră, apoi trăgând uşa după ea. Orice zgomot îi provoca suferinţă. Parcă trecea un camion peste capul lui. Nu voia decât să doarmă mai mult – somnul putea rezolva orice. Îl putea face să se simtă din nou om, îl putea face să uite. Înainte să adoarmă din nou, Bobby simţi cum i se întorcea stomacul pe dos şi se dădu jos din pat grăbit să ajungă la baie. Mai avea puţin până la vasul de toaletă, dar vomită înainte să ajungă deasupra acestuia, murdărind pardoseala cu mici resturi din ceea ce-i mai rămăsese în stomac – adică mai nimic. Îşi spuse pentru prima dată în ziua aceea că, dacă ar fi avut de ales între viaţă şi moarte, moartea i s-ar fi părut mai uşoară.

*

Sylvia era trează, dar se prefăcea că doarme. Nu se bucura decât fiindcă era duminică şi Joan nu avea cum să-i viziteze – ceea ce, desigur, nu-i convenea deloc, pentru că era singurul lucru care făcea ca excursia aceea să fie cât de cât plăcută, dar dacă el ar fi venit ar fi văzut-o mahmură, ceea ce nu era deloc frumos. Nu că Sylvia s-ar fi simţit de fapt – clinic vorbind – frumoasă, cu excepţia acelor zile unice când pielea ei arăta bine, hainele sale cădeau bine pe ea şi oglinda îi confirma toate astea. Şi totuşi se simţea mai rău decât în mod normal. Avea impresia că gura ei fusese uscată o noapte întreagă cu nişte prosoape de bucătărie, saliva ei dispărând complet în nefiinţă.

Întinse mâna după telefon – bietul soldat căzut la datorie – şi îl ridică în dreptul ochilor. Dacă ar fi funcţionat, ea ar fi apăsat uşor câteva taste şi ar fi început să caute ce voia, dar tot ce putea face era să se uite la simbolurile aplicaţiilor de pe ecran. Reţeaua Wi-fi nu funcţiona la etaj, dar oricum nu mai avea importanţă. Îşi imagina ce pierduse: noi poze cu Gabe şi Katie sărutându-se ca nişte idioţi cu leziuni cerebrale sau stând cu obrajii lipiţi de parcă nu puteau-să-se-despartănici-măcar-o-secundă. Toţi ceilalţi postaseră probabil fotografii de la petreceri la care fuseseră sau din vacanţele cu familiile lor, toţi fiind la plajă, bronzaţi şi grozăvindu-se cu asta. Era posibil să fi apărut fotografii noi şi jenante cu alte persoane – poate cu cineva care să le abată tuturor atenţia de la ea.

Îşi azvârli câte un picior în afara patului, târându-se ca un crab cât de departe putea fără a-şi ridica restul corpului. Când se ridică în picioare se clătină, ameţită, dar îşi spuse că nu era chiar atât de rău. Avusese stări de mahmureală şi mai grave – de două ori în viaţa ei. Prima dată la vârsta de cincisprezece ani, când toată familia se dusese la nunta unei prietene de-a lui Franny, în Carolina de Nord – ţinutul vinului. Pe fiecare masă (inclusiv pe cea a adolescenţilor, unde stătea Sylvia, la kilometri întregi de

părinţii ei şi de toţi cunoscuţii) stăteau sticle de vin, care imediat ce se goleau erau înlocuite.

A doua oară fusese atunci când ea şi Katie Saperstein băuseră din greşeală prea multe cocktailuri cu vin – „în glumă" – înaintea unui bal organizat la şcoală, după care îşi petrecuseră toată noaptea în toaleta şcolii – acelaşi loc în care trebuiau să-şi facă nevoile de o sută de ori pe zi, amintindu-le de greşeala lor pe vecie sau cel puţin până la absolvire. Acum nu era chiar atât de rău ca atunci, dar părea destul de grav ca să caute în geanta mamei ei o aspirină. Sylvia îşi târâi picioarele până la uşa camerei ei, o deschise şi îşi strecură capul afară, de parcă ar fi pornit într-o aventură riscantă. De jos se auzeau zgomote – Charles şi Lawrence, îşi spuse – dar la etajul ei nu era nicio mişcare. Merse mai departe, în hol, şi lipi urechea de uşa camerei părinţilor. Ei ar fi trebuit să se trezească deja – tatăl ei nu dormea niciodată după ora şapte, iar mama ei nu ar fi acceptat în ruptul capului să fie exclusă de la vreo activitate, aşa că până şi ea se trezea devreme atunci când mai erau şi alţi oameni prin preajmă. Sylvia bătu o dată în uşă şi aşteptă. Nu se auzea nimic, aşa că deschise uşa. Patul era gol, aşa cum bănuise.

— Mamă? Tată?

Pentru că nu primi niciun răspuns de la părinţii ei invizibili, Sylvia îşi târâi picioarele mai întâi în cameră, apoi în baia lor. Franny călătorea întotdeauna cu o mică farmacie asupra ei – somnifere, ibuprofen, paracetamol, antiacide, tablete antidiareice, Benadryl, Calamină, plasturi, Neosporin, aţă dentară, unghiere, pile de unghii şi tot felul de loţiuni dezinfectante. Sylvia se învârti prin baie până ce găsi pilulele pe care le căuta şi le înghiţi cu puţină apă de la chiuvetă – care i se păru atât de bună, încât mai bău câteva înghiţituri sorbind apa direct din căuşul palmei, ca un câine.

Îşi privi imaginea în oglindă şi făcu o investigaţie sumară a porilor ei. Faţa îi era umflată, iar pe aripile

nasului erau câteva coşuri mici. Zâmbi larg, dezvelindu-şi dinţii. Atâta timp cât Bobby nu încerca să-i vorbească, avea să fie bine. Gândul că urma să o vadă pe Carmen nu o încânta deloc, dar realiză că nu o încântase niciodată. Sylvia se întoarse împleticindu-se în cameră, cu intenţia de a pleca spre dormitorul ei, dar înainte să iasă observă că patul părinţilor ei fusese făcut în grabă – pătura subţire fiind trasă până la perne, dar deranjată. Pe partea lui Franny (adică partea stângă, acolo unde era un vraf dezordonat de cărţi, reviste, precum şi două pahare pe jumătate pline cu apă) pernele erau boţite şi strâmbe. Pe partea lui Jim pernele erau perfect netede, de parcă tatăl ei ar fi stat nemişcat o noapte întreagă. Sylvia se îndreptă spre partea lui de pat şi se aşeză. Ridică pătura şi puse mâna pe cearşaf, verificând dacă era cald. Nu văzu niciun obiect de-al tatălui ei în cameră, exceptând valiza goală şi o pereche de pantofi aşezaţi ordonat lângă dulap. Sylvia ştiuse mereu că părinţii ei aveau „probleme” – acesta era cuvântul pe care preferau să-l folosească unii. Ei se luptau, se ironizau reciproc, îşi dădeau ochii peste cap. Toţi părinţii se comportau aşa în intimitate. Sylvia nu discutase aceste lucruri cu prietenii ei şi nu ştia sigur, dar acesta trebuia să fie adevărul. Era ca şi cum ar fi descoperit brusc că Moş Crăciun sau Iepuraşul de Paşte nu existau. Sau că nimănui nu-i plăcea de fapt familia sa mare. Asta era şi mai adevărat în cazul unor părinţi cu o căsnicie atât de îndelungată precum Franny şi Jim. Era o caracteristică normală a vieţii – să te enervezi pe persoana cu care trăiai zilnic. Era sănătos chiar. Cine şi-ar fi dorit părinţi ca în serialele de televiziune din anii ’50, cu oale cu friptură în braţe şi zâmbete impecabile?

Chiar şi aşa, Sylvia nu acceptase niciodată posibilitatea ca unul dintre părinţii ei să-l înşele pe celălalt – până ce nu auzise certurile înăbuşite ce răzbăteau prin pereţii casei lor. Acum, în loc să i se pară ceva normal, totul i se părea foarte trist. Capul ei încă bubuia, iar gura i

se uscase din nou. Cu mari eforturi, Sylvia reuşi să se ridice – şi mai furioasă pe Bobby, pentru că din cauza lui lumea întreagă se dusese naibii, nu doar relaţia părinţilor lor.

*

Filmările pentru producţia cu vârcolaci fuseseră reluate, ceea ce însemna mai multă muncă pentru Lawrence. El nu era surprins – filmele proaste aveau nevoie de cea mai mare atenţie, începând cu actorii şi continuând cu producătorii şi cu verificarea locurilor de filmare. Lawrence stătea cu spatele la frigider, ţinând laptopul în braţe. Regizorul decisese în ultimul moment schimbarea finalului (Crăciun pentru toată lumea, dragoste între vârcolaci) şi filmase, în schimb, o versiune în care Moş Crăciun căzuse de pe sanie şi murise. Reluarea filmărilor era necesară, aşa că Lawrence revenise asupra comenzilor de păr fals.

Era genul de lucru care i-ar fi luat zile întregi, chiar dacă ar fi fost acasă, dar, de acolo din Mallorca, cu asemenea conexiune la internet, Lawrence realiză că restul vacanţei avea să devină din mediocră abia tolerabilă, dacă nu chiar infernală. Ei ar fi trebuit să plece acasă imediat ce primiseră e-mailul, oricare ar fi fost rezultatul. Charles părea să se eschiveze şi el, evitând intenţionat conversaţiile pe care le tot avuseseră în ultimul an, iar Lawrence se întreba îngrijorat dacă acesta nu cumva se răzgândise.

Franny şi Charles stăteau la masa din bucătărie, clefăind bucăţele de fructe şi citind reviste. Franny intrase, în sfârşit, în posesia revistelor pe care le primise Sylvia în avion şi părea foarte interesată de un articol. Charles avea în faţă caietul de schiţe şi desena, dar Lawrence se îndoia că era prea atent la activitatea lui, pentru că se uita foarte des peste umărul lui Franny.

Franny era unul dintre cele mai recente obstacole din relaţia lor – părinţii lui Charles erau bătrâni şi infirmi, fiind

deci puţin probabil să-i pună beţe în roate, dar Franny avea o mare influenţă asupra lui Charles. Opinia ei conta. Merseseră la o petrecere în casa familiei Post şi se aşezaseră la masă lângă un alt cuplu (familia Huffer, îi numise Franny mai târziu – „Doar puţină abatere a atenţiei, ca să nu mă observaţi luându-mi notiţe”), nişte oameni pe care nici nu-i mai văzuseră după aceea.

Mâncarea fusese divină – Franny gătise zile în şir, întrecându-se pe sine. Ea pregătise mâncăruri mai elaborate decât orice gustase Lawrence în viaţa lui, excepţie făcând vacanţele şi felurile de mâncare pregătită de bunica lui. De exemplu – o salată cu bucăţi de grepfuit şi asparagus înfăşurat în *pancetta*[33], precum şi coaste de miel cu un soi de crustă de muştar, delicatese pe care – îşi spunea Lawrence – nu le puteai găsi decât la restaurant.

Ea fusese prietenoasă şi plăcută, aşa cum îi spusese Charles că era de obicei, dar sclipirea din ochii ei era inconfundabilă.

Franny analiza fiecare cuvinţel care ieşea din gura lui, felul cum îşi tăia carnea, cum mâna lui căuta coapsa lui Charles pe sub masă. Şi nu pentru hârjoneală, desigur, ci doar ca să-l simtă acolo, ca să-i dea curaj. Franny îi arăta lui Charles ceva în stânga paginii şi acesta izbucni în râs. Ea se aplecă pe umărul lui – o mişcare dezinvoltă şi familiară pe care o făcuse de mii de ori în aproape patruzeci de ani, chiar şi cu doi ani înainte de căsătoria cu Jim. Lawrence şi Charles erau împreună de unsprezece ani. Chiar şi acum, când erau căsătoriţi, simţea uneori că Franny avea să fie mereu cu un pas înaintea lui. Lawrence tocmai se pregătea să întrerupă momentul intim al celor doi şi să-i întrebe ce era atât de amuzant când Bobby, arătând mult mai rău ca de obicei, intră abia târâindu-şi picioarele în bucătărie.

— Bună dimineaţa! îl întâmpină Franny îndreptându-şi umerii. Vrei ceva la micul dejun?

---

33 Şuncă italienească neafumată

Ea ocoli masa şi veni în faţa frigiderului, unde se îngrămădeau acum trei oameni într-un spaţiu extrem de restrâns.

— Îmi cer scuze, zise Lawrence. Daţi-mi voie să vă fac loc. Îşi ridică laptopul deasupra capului – ca pe o valiză pe care nu voia să o ude după ce sărise peste bordul unei nave – şi se întoarse spre Charles.

Bobby deschise frigiderul şi rămase în faţa lui, cu ochii roşii şi foarte confuz.

— Nu e nimic de mâncare.

Revoltată, Franny scoase o exclamaţie.

— Nu fi ridicol! Ce ai vrea să mănânci? Vrei nişte clătite? Pâine prăjită?

— Astea îngraşă, zise Bobby. Am nevoie de proteine. Fără a se enerva din cauza tonului său arogant, ea continuă:

— Ouă? Poate nişte bacon cu ouă?

Franny ridică privirea spre el, aşteptând încuviinţarea sa. Pleoapele lui Bobby erau pe jumătate închise.

— Bine, zise el, dar nici nu se mişcă şi nici nu închise uşa frigiderului.

Franny întinse braţul pe lângă el, ca să poată lua de pe raftul frigiderului tot ce avea nevoie.

Bobby parcă încremenise – o statuie care mirosea a transpiraţie după o noapte nedormită.

— Carmen deja face înviorarea, cred, zise Charles, făcând semn cu bărbia spre fereastră.

Se întoarseră toţi să se uite.

Carmen făcea alternativ sărituri pe loc şi flotări, *burpees,* sus-jos, sus-jos, în afară în interior, sus-jos, sus-jos, în afară în interior. Bobby se întoarse ultimul dintre toţi şi scoase un oftat, uşor la vederea ei.

— E furioasă rău, zise el. Face duble din astea numai atunci când e furioasă.

— Şi ce ai de gând să faci, tigrule? întrebă amuzat

Charles.

Bobby ridică din umeri şi se prinse de masă, strecurându-se pe lângă aceasta. Lawrence încercă să-i facă loc, iar Bobby se prăbuşi pe primul scaun.

— Nimic. Dumnezeule! Nimic.

— Femeile, zise Charles, dându-şi ochii peste cap, apoi ridicând repede din umeri spre Franny.

„Nu ştiu”, rosti el din buze.

— Ştii ce se spune despre femei… începu Lawrence. Privirea lui Bobby îi dădu de înţeles că o glumă nu ar fi fost gustată în acel moment. Rămaseră cu toţii tăcuţi, aşteptând ca micul dejun pentru Bobby să fie gata.

*

Carmen luă o pauză şi se lăsă pe vine până ce fundul ei atinse pământul, extinzându-şi picioarele în şpagat. Dacă Bobby ar fi rugat-o să meargă cu el ar fi acceptat. Dacă ar fi ieşit afară în momentul acela să-i spună că o iubea şi dacă ar fi sărutat-o pe obraz cerându-şi iertare că-i tulburase somnul în timpul nopţii, ea l-ar fi iertat. Măcar dacă i-ar fi făcut un semn din mână pe fereastra bucătăriei sau dacă i-ar fi zâmbit! Carmen îşi îndoi picioarele sub ea, lipindu-şi palmele de suprafaţa aspră din beton. El nu înţelegea absolut nimic. O anumită curbă a învăţării era de aşteptat – ea era o persoană adultă atunci când se cunoscuseră, în timp ce el era cu totul altceva: jumătate băiat, jumătate bărbat.

Poate mai mult băiat – trebuia să recunoască în sinea ei. Primii ani nici măcar nu contaseră – nu cu adevărat. El învăţa cum să-şi folosească în mod echilibrat carnetul de cecuri, cum să comande vin la un restaurant, cum să separe rufele albe de cele colorate, devorând orice informaţie practică. Ea era un adevărat oracol al lumii reale! Franny şi Jim Post plăteau pe cineva să le facă menajul în casă, aşa că nu era de mirare că Bobby rămăsese confuz când vasul lui de toaletă începuse să arate folosit. Ei plăteau un om să le ţină evidenţa taxelor,

deci nu era nicio surpriză că el nu ştia ce puteau deduce şi ce bonuri trebuiau să păstreze. Şi totuşi, părinţii lui se uitau de sus la Carmen. Ea îşi dădea seama de acest lucru, nu era proastă, cum credeau ei. Auzea remarcile lor şoptite, vedea cum îşi dădeau ochii peste cap. Renunţase la ideea de a încerca să-i impresioneze cu ani în urmă, când crezuse că înflăcărarea şi nonconformismul ei avea să atragă simpatia lor. Acum nici nu era sigură că ar fi avut această şansă. Era o senzaţie ciudată – ca şi cum ar fi fost paratrăsnetul altcuiva, o vergea metalică sclipitoare pe timp de furtună. Ea era ţapul ispăşitor al ţapului ispăşitor. Ea vedea cât de greu îi era lui Bobby să se relaxeze în preajma părinţilor lui şi dorea să-l ajute. Dar nu putea să-l ajute dacă el nu-i permitea asta. Carmen se lăsă pe spate stând în şezut şi începu să-şi încline capul când pe un umăr, când pe celălalt. El mai avea cinci minute să iasă afară şi să stea de vorbă cu ea. Îi vedea pe toţi pe fereastră cum zâmbeau şi râdeau. Bobby avea la dispoziţie cinci minute.

*

Jim intenţiona să-şi petreacă după-amiaza singur, aşa că luă una dintre maşini şi coborî dealul în Palmă. Zona rurală oferea o privelişte satisfăcătoare. Palma era destul de mare ca să te poţi rătăci pe străduţele ei, având alei înguste şi fundături – exact aşa cum îi plăcea lui.

Mai erau nişte clădiri în stil maur, dovezi ale hoardelor cuceritoare, precum şi unele cu arhitectură interesantă, ascunse între restaurantele în lanţ. Franny nu avea decât să facă planuri – Jim era fericit să cutreiere oraşul fără nicio destinaţie în minte. Avea un carneţel în buzunar, în caz că i s-ar fi întâmplat ceva, dar carneţelul rămăsese în buzunarul lui până atunci. Ultima dată când Jim aplicase pentru o slujbă, avea douăzeci şi doi de ani. Loialitatea era mult mai uzuală în acele zile de demult, când cei care verificau informaţiile deveneau scriitori sau editori – niciunul dintre aceştia nedorind să sară de la o

carieră la alta, aşa cum păreau să obişnuiască oamenii mai tineri, de parcă ar fi fost de aşteptat ca şcoala de artă şi cea de afaceri să apară pe acelaşi CV. „Gallant” fusese casa lui profesională zeci de ani la rând în toată viaţa lui de adult. Fusese o a doua căsătorie, la fel de complicată şi cam la fel de satisfăcătoare. Şi iată că acum ajunsese în acest stadiu – un bărbat de şaizeci de ani grozav, cu nicio dimineaţă de luni în perspectivă. Se întoarse spre stânga şi porni pe o stradă cu pavaj din piatră, care ducea într-o mică piaţă cu câteva cafenele şi terase. Jim alese o masă la umbră şi comandă o cafea. Gândurile lui erau învălmăşite: dacă făcea una, se termina cu alta. Dacă ar fi divorţat, trebuia să vândă casa. Dacă vindeau casă, atunci el ar fi fost nevoit să se mute. Dar unde să se ducă? Dacă ar fi rămas pe Upper West Side, ar fi fost patetic? Ar fi părut agresiv? Trebuia să renunţe la codul lui poştal? Era Riverside Drive prea departe, prea izolat? Putea trăi din nou ca în anii ’90? îşi amintea cum se mutaseră acolo în anii ’90. Strada 86 părea ocupată de traficanţi de droguri care stăteau pe la colţuri. Iar dacă nu divorţau aveau să mai facă vreodată sex? Madison Vance îi apăru din nou în gând, aşa cum i se întâmpla deseori, cu părul încă ud după duş, dar deja machiată, trupul ei gol lipindu-se de piciorul lui ca un saluki[34] orb. Îşi plimba limba pe gâtul lui şi apoi pe lobul urechii. Începea să şoptească. Jim luă o înghiţitură de cafea, încercând să o facă pe Madison să dispară.

Să-i spună totul lui Franny fusese ceva mult mai neplăcut decât conversaţia avută cu membrii consiliului. Nu era uşor să surprinzi pe cineva după treizeci şi cinci de ani de căsnicie, dar el o făcuse. Ea izbucnise în râs la început, crezând că glumea – aşa cum glumeau adesea spunând că aveau să-şi ucidă socrii sau să-şi amputeze accidental un deget în timp ce pregăteau cina. Stăteau în pat – Franny cu nasul într-o carte şi cu spatele încovoiat, ca întotdeauna. Vreo şase chiropracticieni o certaseră

34 Câine de vânătoare

pentru poziţia aceea, dar ce putea să facă? Să nu mai citească în pat? Când începuse el să vorbească, ea rămăsese cu degetul între foi, ca să ţină semn, dar când îl auzise continuând, ea întorsese cartea cu faţa în jos, pe coapse. Cel mai neplăcut moment din căsnicia lor – îşi spuse Jim – fusese acela: Franny întorcându-şi cartea cu faţa în jos şi privindu-l cu buzele strânse. Această imagine îl oprea să şi-o imagineze pe Madison sau să creadă că ar fi putut avea iarăşi douăzeci şi cinci de ani dacă şi-ar fi dorit destul de mult acest lucru. Dar nu putea evada din propria viaţă. Franny era realitatea, iar Madison doar un miraj. Ar fi trebuit să fie un miraj. Ar fi trebuit să rămână doar o fantezie sexuală, o imagine incitantă, în schimb Jim o lăsase să treacă prin oglindă şi să plonjeze direct în braţele lui, iar acum nu putea da timpul înapoi. Încercă să mai soarbă o înghiţitură de cafea, dar era rece şi greţoasă. Aruncă pe masă câţiva euro şi începu să se plimbe fără ţintă, luând-o la dreapta, la stânga şi apoi iarăşi la dreapta, în cele din urmă trezindu-se vizavi de un drum foarte aglomerat pe care se ajungea la o plajă aglomerată. Transpira deja abundent. Cămaşa lui avea mânecile suflecate şi manşetele întoarse.

Traversă strada alergând şi ferindu-se de maşini. Îşi scoase pantofii şi şosetele. Nisipul era fierbinte, iar Jim păşi cu grijă peste prosoapele turiştilor, aşezate unul lângă altul ca nişte plăci de gresie, până ce ajunse la malul mării. Apa clipocea plăcut, acoperindu-i degetele de la picioare. Şi-ar fi dorit ca Franny să fi venit cu el. Aproape că o căuta cu privirea prin mulţimea de turişti în costume de baie. Dar trebuia să se obişnuiască să facă multe lucruri de unul singur.

*

Carmen insista să o ajute pe Franny la prepararea cinei. Tăiară împreună capetele păstăilor verzi, mixară ingredientele pentru un dressing pe bază de vinegretă, prăjiră un pui şi făcură o plăcintă. Franny constată cu

surprindere că fusese extrem de simplu – Carmen avea abilităţi remarcabile când era vorba de tăiat legumele cu cuţitul şi nu se temea să folosească sare sau grăsime din belşug, atâta timp cât acestea nu erau pentru ea. Trecură holurile de la una la alta, învârtindu-se fiecare în preajma celeilalte şi aplecându-se ori de câte ori cealaltă întindea mâna spre dulap sau deschidea uşa cuptorului. Sylvia ajuta la bucătărie doar când era vorba de servit la masă, dar ar fi mâncat bucuroasă în fiecare seară ceva comandat la pachet. Pentru Franny era plăcut să simtă încă un trup lângă ea, care să o ajute fără să se plângă.

— Cred că am terminat totul! zise Franny. Rupse o bucăţică de piele groasă şi crocantă de pui fript şi o lăsă să i se topească în gură. Mmmm, gemu ea.

— Masa e pusă.

Carmen era extrem de eficientă.

— Mulţumesc, zise Franny.

Era mişcată de cel mai mic gest, pentru că trecuse o săptămână mai lungă decât anticipase, o săptămână în care fusese liderul unui trib de sălbatici. Nu ar fi fost exagerat să spună că ar fi plâns chiar – doar Carmen să fi fost mai tânără şi mai potrivită pentru fiul ei.

— Cina e gata! strigă ea în living şi spre scări.

Unul câte unul, intrară în sufragerie: Sylvia şi Bobby din dormitoarele lor, Jim şi băieţii din living, unde băuseră până atunci nişte cocktailuri. Poate era uşor, la urma urmei, să fie toţi împreună. Poate că fiecare dintre ei avea nevoie de câteva zile pentru a se acomoda cu noul lor spaţiu, pentru a se relaxa. Poate că avea să se dovedească cea mai frumoasă dintre vacanţe, chiar din acel moment. Franny aduse puiul la masă cu un zâmbet mare pe faţă. Când Sylvia intră în cameră îmbrăcată încă în pijama, Franny o sărută pe frunte.

Se aşezară cu toţii în jurul mesei, majoritatea aşa cum se obişnuiseră de la începutul vacanţei – aşa cum elevii dintr-o clasă se vor aşeza mereu în acelaşi loc, chiar

dacă li s-a spus să nu facă asta. Oamenii erau creaturi ale obişnuinţei, iar familia Post nu făcea excepţie de la regulă. Franny şi Carmen aduseră mâncarea, iar Charles scoase murmure de încântare, aşa cum făcea de obicei, indiferent ce se servea la masă. Era important să aibă cel puţin un gurmand entuziasmat la masă. După ce toată mâncarea fu adusă, Carmen se strecură pe lângă scaune ca să-şi ocupe locul lângă Bobby – între cotul lui drept şi perete. El abia îi mai vorbea, deşi ea era sigură că era dreptul ei de a fi supărată şi furioasă pe el, nu al lui. Aşa reacţiona Bobby când se simţea rănit – se interioriza, consumat de propria vină, astfel încât propria suferinţă, cauzată de faptul că „provocase" suferinţă, era copleşitoare. Indiferent ce făcuse Bobby, era datoria lui Carmen să-l împace, aşa gândea el, deci era puţin probabil ca el să-şi ceară iertare.

Jim secţionă puiul şi trimise platoul din mână în mână la toţi cei adunaţi în jurul mesei. Lawrence îşi puse câteva fire de sparanghel în farfurie, apoi întinse platoul la cei din faţa lui. Cina se desfăşură o vreme cu o precizie de ceasornic, fiecare luând ceea ce prefera, dacă nu chiar puţin mai mult, fără să spună altceva decât un „mulţumesc" politicos atunci când apărea un platou nou cu mâncare. Asta îi plăcea cel mai tare lui Franny atunci când mergea într-o vacanţă: momentele în care nimeni nu era îngrijorat pentru ce ar fi trebuit sau nu să facă, fiecare comportându-se firesc, aşa cum simţea. Sylvia mânca fiecare fir de sparanghel pe rând, lăsând tulpina lungă şi verde să îi dispară în gură bucată cu bucată. Jim încerca să nu facă haz de ea. Nu se auzea decât clefăit şi clinchet de furculiţe şi cuţite. Franny făcea o friptură de pui excelentă. Până şi Carmen mânca – ceea ce, considera Franny, era destul ca să atragă comentariile ei din celălalt capăt al mesei.

— Mă bucur foarte mult că-ţi place, Carmen! E drăguţ să văd că mănânci şi altceva în afară de sucul tău verde. Franny mimă felul cum amesteca ea prafurile, cu

gesturile unui savant nebun şi obsedat de bodybuilding. Nu că ar fi ceva rău să bei suc verde, desigur. Odată am făcut o cură de dezintoxicare cu suc verde, timp de o săptămână, după o reţetă dintr-o revistă. Îţi aminteşti, Jim? Mi-am pierdut două kilograme şi simţul umorului.

Franny râse la gluma ei proastă, un alt semn că lucrurile mergeau mai bine între ei.

Carmen îl privi încruntată pe Bobby. El nu îşi ridica ochii din farfurie. Nu era vina ei, ea nu greşise cu nimic. Carmen îşi dorea să fie genul de femeie care să treacă peste meschinării şi injurii şi care nu credea în dictonul „ochi pentru ochi", dar ea nu era aşa ceva. Vorbiseră despre cum ar fi trebuit să se poarte cu familia lui, cum ar fi trebuit el să o prezinte, cum ar fi trebuit să o trateze în faţa lor, şi iată-l comportându-se ca un adolescent.

Carmen făcuse eforturi titanice cu el, încercând să-l transforme într-un bărbat adevărat. Dacă nu o respecta destul şi se comporta ca un ticălos, ei bine, nici ea nu avea să-l respecte destul pentru a continua mica lui şaradă.

— Bobby le vinde, ştiaţi?

Asta îl făcu să ridice privirea. Ochii lui se măriră şi începu să clatine din cap, implorând-o să tacă. Indiferent ce făcuse, Bobby nu-şi imaginase că iubita lui avea să-l dea de gol, nu în felul acela. Şi nu la masă, în timpul cinei, fără niciun avertisment. Ea continuă:

— Bobby vinde acele prafuri, asta vreau să spun.

Carmen îşi îndreptă umerii, aruncându-şi părul peste umeri şi bucurându-se de senzaţia că toată lumea o asculta măcar de data asta. Nu s-ar fi oprit pentru nimic în lume. Franny ridică din sprâncene.

— Ce vrei să spui?

Sylvia încremeni cu jumătate din sparanghel între buze – ca o ţigară verde.

— Le vinde la sala de fitness, la Total Body Power. Dar şi în alte locuri, cum ar fi Convenţiile de Fitness, de exemplu. Aţi auzit de Amway? E cam acelaşi lucru.

Carmen avea o mătuşă şi un unchi care vindeau produse Amway şi nu era chiar acelaşi lucru, dar ştia ce expresie avea să capete faţa lui Franny şi cum avea să-i sune cuvântul la ureche – ieftin şi degradant.

Sylvia scuipă jumătatea întreagă a sparanghelului.

— Staţi puţin. Cum?

— Despre ce vorbeşte ea acolo, Bobby? întrebă Franny, împletindu-şi degetele sub bărbie. Mi se pare absurd.

Jim se lăsă pe spătarul scaunului. Sentimentul pe care-l încerca nu era surpriză sau dezamăgire. Scăpă uşor printre buze tot aerul pe care-l reţinuse în plămâni, ca un balon care se dezumfla treptat. Atenţia lui Franny se abătea de la el, concentrându-se asupra fiului lor – asta simţea în momentul acela. Niciun tată nu ar fi vrut să recunoască faptul că un astfel de sentiment îi aducea uşurare. Bietul lui fiu îi făcea o favoare echitabilă, fie că voia, fie că nu. Jim ar fi încercat să o sărute pe Franny chiar în acel moment, ca să se convingă cât de indiferentă devenise faţă de el, dar nu, asta putea să strice totul. În schimb, rămase tăcut şi încercă să se concentreze la ceea ce se vorbea la masă.

Privirea lui Bobby rămase fixată în farfuria din faţa lui. Ţinea furculiţa în mâna stângă şi şerveţelul în dreapta. Nu se întoarse spre Carmen şi nici nu-şi ridică bărbia ca să-şi înfrunte familia. Ea îi făcea asta intenţionat. El spunea adevărul puiului fraged din farfurie care se răcea acum în faţa lui.

— Nu e mare lucru. E o metodă de a face bani în plus. Piaţa imobiliarelor a mers prost în ultimii doi ani şi Carmen s-a gândit că… Aici se opri, închizând ochii. Nu e vina ei. Trebuia să fac ceva bani şi ea mi-a găsit o slujbă la sala de fitness. Bobby ridică ochii şi înfruntă privirea mamei sale, care stătea tot cu mâinile lipite, ca şi cum s-ar fi rugat. Sunt instructor de fitness şi vând pudra Total Body Power. Nu e chiar atât de rău. Sunt mult mai sănătos decât

înainte.

— Spune-le şi restul!

Carmen scoase un sunet abia sesizabil de satisfacţie. Nu avea de gând să zâmbească, dar era al naibii de sigură că adevărul avea să fie dezvăluit, în sfârşit, aşa cum ar fi fost corect. El o făcuse să aştepte prea mult.

— E mai mult de atât?

Franny scoase un soi de oftat, ca un peşte ajuns pe uscat.

— Uşurel, Fran, nu pune totul la inimă! interveni destul de riscant Jim, periclitându-şi noua siguranţă.

— Stai puţin, să înţeleg! Deci şi tu eşti instructor de fitness acum? întrebă Sylvia. Cum ar veni, oamenii te plătesc ca să-i obligi să facă genuflexiuni? Ca pe un profesor de sport? Ai şi un fluier?

— Ce conţin prafurile acelea? întrebă curios Lawrence. E vorba de produsul acela, Xendadrine, care poate provoca atac de cord?

— Dumnezeule! exclamă exasperat Bobby, împingându-şi scaunul mai departe de masă.

Carmen părea satisfăcută. Toţi ceilalţi aşteptau ca el să continue. Nu era doar faptul că munca sa ca instructor ar fi fost atât de sordidă, dar familia Post nu făcea astfel de lucruri şi nu înţelegea bine despre ce era vorba. Charles şi Lawrence erau foarte stânjeniţi de faptul că asistau la o mărturisire atât de intimă – aşa cum se simţiseră o viaţă din cauza discriminării, la fel ca atunci când unii idioţi care treceau cu maşinile pe lângă ei le strigau injurii în gura mare.

Franny se simţea ca o ratată. Sylvia încerca să şi-l imagineze pe fratele ei mai mare purtând o bentiţă pe frunte şi un microfon – în stilul lui Britney Spears – în timp ce făcea paşi de dans în faţa unui grup, la o oră de aerobic. Jim, care plătise facultatea lui Bobby, era cel mai dezamăgit dintre toţi, dar ştia să-şi ascundă sentimentele. El bănuia de mult că Bobby nu avea o carieră în faţă şi că

nu se descurca în afaceri aşa cum ar fi vrut să creadă toată lumea despre el, aşa că nu era foarte surprins de această nouă informaţie.

— Bine, zise Bobby clătinând din cap. Buclele sale moi săltară la fel de drăguţ ca întotdeauna şi Franny începu să plângă. Am început să vând pudra pentru că mi s-a părut un mod de a face bani mult mai rapid, dar ca să fac asta a trebuit să o cumpăr în cantitate mare – înţelegeţi, o cantitate foarte mare, de fapt – şi nu a fost atât de uşor să o pot vinde în cantităţi mai mici, aşa cum părea să creadă managerul de la Total Body Power. Sunt prafuri grozave, din amestecuri de proteine, dar cocktailurile ies destul de dense dacă nu le amesteci cu destul lichid şi ar mai fi şi gustul care-ţi rămâne pe limbă după aceea.

— Te obişnuieşti cu el, zise Carmen. Bobby nici nu le mai bea acum, dar eu le beau în continuare. Sunt grozave pentru revigorarea muşchilor după câteva ore de exerciţii fizice.

Bobby îi aruncă o privire aspră, iar ea tăcu.

— Pfui! făcu Sylvia, iar Franny o ciupi, tare.

— Oricum, am folosit cardul meu pentru a cumpăra toate prafurile de la distribuitor şi nu am mai putut să le plătesc o vreme, aşa că a devenit o afacere costisitoare, înţelegeţi? Obrajii lui Bobby erau de culoarea vinului – un roşu atât de intens, încât bătea în vişiniu.

— Despre ce sumă vorbim, scumpule? întrebă Franny, aplecându-se şi prinzând mâinile lui Bobby în mâinile ei.

În încăpere se făcu tăcere deplină. Toţi aşteptau să audă suma.

— O sută cincizeci. Aproximativ.

Bobby o lăsă pe mama lui să-i mângâie mâinile, dar fără să se uite la ea.

— O sută cincizeci?

Franny nu mai gândea. Începuse să se lumineze la

faţă şi se uita nedumerită la Jim, peste umăr. El se încruntă.

— O sută cinzeci de mii? întrebă Jim.

Carmen era singura care nu reacţionă zgomotos, pentru că deja ştia suma în cauză.

Erau de fapt 155.699 de dolari, dar Bobby rotunjise valoarea în minus. El nu-i spusese ce datorie avea decât atunci când suma devenise jumătate din datoria actuală şi asta se întâmplase în urmă cu un an, la scurt timp după ce începuse el să lucreze la sala de fitness. Fusese plăcut să-l supravegheze, Carmen voia să spună familiei lui acest lucru – să-l vadă ţinând fix un sac de box pentru o femeie între două vârste care voia să scape de pe partea superioară a braţului i se păruse drăguţ, iar lui Carmen îi plăcea faptul că putea să-l înveţe anumite lucruri. Să-i dea indicaţii. Unii instructori făcuseră cursuri de kinetoterapie, dar cei mai mulţi dintre ei erau „şoareci" de sală, obsedaţi de aspectul lor fizic, care îşi petreceau acolo o mare parte a zilei – destul cât să facă impresie bună. Bobby nu se încadra în nicio categorie de acest gen – un newyorkez palid pe jumătate evreu, care nu făcuse altceva decât alergare pe bandă. Doamnele îl considerau inofensiv, aspectul său amintindu-le de fiii lor din nord. Era popular. Dacă s-ar fi mulţumit să rămână instructor, totul ar fi fost în regulă. Probabil că ar fi fost căsătoriţi acum şi poate chiar ar fi locuit mai aproape de plajă. Dar el se lăsase încântat de ideea de a face bani mai uşor. Şi ce putea fi mai uşor decât să prepare o băutură energizantă?

Bobby încuviinţă din cap. Culoarea roşie din obrajii lui căpătase o tentă verzuie.

— Hm, zise Jim. Vom vorbi mai târziu despre asta, fiule, bine? Sunt sigur că totul va fi bine.

Jim vorbea pe un ton ferm, plin de înţelegere. Franny îşi retrase mâinile şi se ridică în căutarea unui şerveţel. Sylvia râdea – ea nu mai auzise niciodată ca o sumă atât de mare să fie rostită atât de firesc. Contul ei bancar avea

aproximativ trei sute de dolari. Ea folosea cardul de credit al părinţilor ei ori de câte ori avea nevoie, adică nu prea des. Charles şi Lawrence se ţineau de mână pe sub masă. Charles spera să nu uite să-i spună lui Lawrence că acesta era unul dintre pericolele posibile când aveai copii – faptul că trebuia să-i ajuţi să-şi achite datoriile. Puiul avea o aromă sublimă de unt, usturoi şi nişte chestii verzi pe care Franny le rupsese de pe plantele ce creşteau în ghivecele de pe marginea piscinei, iar el murea de foame.

— Ei bine, zise Charles. Îmi dă cineva vinul? Bobby întinse mâna după sticla de pe masă, încântat să aibă altceva de făcut. Lawrence, ce mai fac vârcolacii tăi?

Lawrence începu să povestească în detaliu despre reluarea filmărilor în Canada şi despre mult aşteptatele pungi cu păr fals, şi, deşi toţi se uitau pe furiş la Bobby din când în când, până şi Franny se arătă interesată de comentariile lui Lawrence în legătură cu filmul, ascultând ca şi cum vieţile lor ar fi depins de acea sanie şubredă.

*

Franny şi Jim se întinseră unul lângă altul pe spate, privind fix tavanul. Chiar şi înainte ca Jim să plece de la „Gallant”, o sută cincizeci de mii de dolari ar fi fost o sumă mare, dar acum, când aveau doar venitul insuficient al lui Franny – care oricum nu era de ajuns pentru viitoarele lor cheltuieli –, suma li se părea enormă.

— Am putea vinde nişte acţiuni, zise Franny.

— Am putea.

— Dar este oare responsabilitatea noastră?

Franny se întoarse pe o parte, făcând patul să se mişte ca o corabie mică pe o mare agitată. Îşi sprijini faţa în palme. Părea la fel de tânără ca întotdeauna, în ciuda ridurilor dintre sprâncene care-i trădau îngrijorarea.

— Nu, nu este, spuse Jim, întorcându-se spre ea. Nu în mod direct. Nu legal. El are aproape treizeci de ani. Cei mai mulţi tineri au datorii. Cei care merg la drept sunt datori cu sume de trei ori mai mari decât asta.

— Dar ei sunt avocaţi! Şi pot face la loc acei bani! Nu ştiu dacă ar trebui să-l lăsăm să se descurce singur şi să găsească o soluţie. Evident, aşa a vrut iniţial – el nu ne-a spus nimic, ea a făcut-o. Oh, Doamne, femeia aia! Şi, dacă mă gândesc bine, înainte de ziua de azi chiar începuse să-mi placă. Dar i-a făcut asta intenţionat! Franny devenea din ce în ce mai agitată. Ştiu, ştiu, zise ea coborând vocea. Ei sunt chiar alături.

Să o vadă pe soţia lui în asemenea stare nu ar fi trebuit să-l emoţioneze atât de mult, dar se simţea tulburat. Se întâmpla din ce în ce mai rar ca Franny să se înfurie atât de tare în legătură cu un subiect despre care nu putea discuta decât cu el – acum, când copiii lor erau atât de mari, ei nu mai trebuiau să aibă acele conversaţii interminabile din tinereţe şi apoi din timpul vârstei lor de mijloc, când vorbeau despre prietenii progeniturilor lor, despre profesori şi pedepse sau despre vinovăţia şi mândria pe care le simţeau multe zile la rând.

— O să găsim noi o cale, zise el. Întinse mâna să o mângâie pe faţă, dar ea se întorsese deja cu spatele la el, către ferestre, ca şi cum ar fi vrut să doarmă, iar el îi atinse doar spatele. Când însă constată că ea nu se ferise de mâna lui, Jim se simţi oarecum victorios.

*

Toate luminile erau stinse – chiar şi la camera lui Bobby şi a lui Carmen. Sylvia putea să-şi dea seama de asta după dunga întunecată care se zărea pe sub uşă. Ceva era în neregulă – pe lângă declaraţiile lui Bobby în legătură cu datoria. Ea nu ştia ce însemna să ai datorii la bancă, dar îşi imagina nişte bărbaţi cu pălării negre şi serviete bătând la uşă şi ameninţând datornicul cu tăierea unor părţi importante ale trupului.

Acasă, în New York, ea ştia toate treptele zgomotoase, care scânduri scârţâiau şi care nu. Aici trebuia să ghicească şi astfel se ţinea aproape de balustradă, păşind cu fiecare picior pe rând, foarte încet,

înainte de a coborî pe următoarea treaptă. Voia să verifice sofaua din living. Nu avea nicio dovadă că tatăl ei nu dormise în acelaşi pat cu mama ei, dar camera lor îi dădea o senzaţie „stranie” – aşa ar fi descris-o Sylvia dacă ar fi întrebat-o cineva – lucru care nu avea cum să se întâmple, desigur. I se părea stranie aşa cum unele locuri păreau bântuite şi în care ea ştia că existau fantome – prietenoase sau nu – dar cu siguranţă fantome ale unor morţi.

Parterul era la fel de întunecos, excepţie făcând lumina din sufragerie, pe care cineva o uitase deschisă din neatenţie. În casă era răcoare, iar Sylvia se cutremură, înaintă bâjbâind pe lângă peretele dintre foaier şi living, încercând să distingă ceva în întuneric. Putea zări sofaua, dar nu destul de bine încât să-şi dea seama dacă dormea cineva pe ea. Mai înaintă un pas, dar avea senzaţia că păşise în mijlocul unui ocean, complet pierdută, ca o corabie în derivă, aşa că se retrase iar lângă perete, atingându-l cu ambele mâini.

— Tată? zise ea încetişor.

Nu primi niciun răspuns. Chiar dacă ar fi fost adormit, tatăl ei i-ar fi răspuns cumva. Sylvia aşteptă încă puţin – o veşnicie în opinia ei – şi îl strigă din nou.

Sigur că el nu era acolo. Totul era în regulă, excepţie făcând doar lucrurile care nu puteau fi îndreptate. Părinţii ei erau certaţi, dar poate nu chiar atât de rău cum credea ea. Sylvia era uşurată şi stânjenită în acelaşi timp pentru că se gândise să verifice. Când era mică şi avea un coşmar, tatăl ei era întotdeauna primul care alerga în camera ei, deschizând uşile dulapului şi uitându-se sub pat. Asta era ceea ce făcea ea – se asigura că monştrii erau doar o iluzie. Se simţi deodată obosită, cu toate că fusese foarte trează până în momentul acela. Abia reuşi să urce din nou scările şi să se bage în patul ei înainte să adoarmă, atât de sigură se simţea în misiunea ei inedită de constatare a faptelor.

ZIUA A ZECEA

Franny îşi găsi de lucru în bucătărie. Pregăti nişte containere Tupperware cu gustări care să nu se topească la soare. Gemma avea recipiente din sticlă, desigur, nimic din plastic. Franny trebuia să aibă grijă cum să le ambaleze pentru plajă. Nimeni nu voia să vadă cioburi de sticlă printre boabele de struguri. Planul – planul ei, mai exact, pe care nu-l divulgase nimănui în afară de Jim – era să facă o mică excursie în grup. Cu toţii. Aveau să meargă cu maşina până la cea mai apropiată plajă, care nu putea fi foarte aglomerată într-o dimineaţă de luni. Urmau să rămână să se bronzeze acolo o zi întreagă, bălăcindu-se şi mâncând sandviciuri cu *jamón* şi *queso* de la vânzătorii ambulanţi. Gemma avea două umbrele mari de soare şi scaune pliante din plasă, foarte joase, speciale pentru plajă. Franny se gândea să poarte pălăria ei mare de paie, iar Bobby avea să fie la fel de fericit ca întotdeauna. Nu accepta în ruptul capului un refuz. Unul câte unul, oaspeţii ei începură să iasă din dormitoare. Charles şi Lawrence erau uşor de convins, pentru că le plăcea să meargă la plajă. Sylvia era nervoasă la gândul întâlnirii cu Joan şi se simţea mai mult decât încântată să anuleze şedinţa din ziua aceea. Bobby zise „da”, la fel şi Carmen, deşi apărură în bucătărie separat, părând să nu vorbească unul cu celălalt. Nu era nici măcar ora nouă când Franny termină de încărcat toate lucrurile necesare în cele două maşini, după care plecară la plajă. Gemma le recomanda trei plaje: Cala Deia, vizavi de Casa Robert Graves, care era îndepărtată, stâncoasă şi „unde totul era magic” (fără toalete şi fără magazine cu gustări); Badia del Esperanza, un nemărginit „paradis cu nisip de aur” (unde exista o mare probabilitate de a întâlni o mulţime de copii/turişti); şi Cala Miramar, o plajă „funcţională, la numai o jumătate de oră de mers cu maşina. O mulţime de familii spaniole. Toalete mai puţin-grozave în zona plajei. (La fel de

palpitant ca o excursie la Brighton Beach.) Cum puteau ei să refuze paradisul? Cu siguranţă, copiii nu ar fi fost pe plajă la ora aceea, când ar fi trebuit să dormiteze sau să se afle în faţa televizoarelor, urmărind desene animate. Franny făcu două schiţe cu drumul spre Badia del Esperanza şi îi înmână una lui Charles, care trebuia să conducă cealaltă maşină.

Sylvia stătea pe bancheta din spate a maşinii închiriate de părinţii ei. În ultimul moment, Bobby i se alătură, de parcă alegând în ultima clipă să facă asta nimeni nu ar – fi observat. Sylvia ridică din sprâncene, dar nu spuse nimic – la fel şi Bobby, care îşi îndesă imediat un prosop sub cap şi adormi, sau se prefăcu – în cel mai rău caz – că dormea. Jim şi Charles şofau în tandem, mergând încet la viraje când luau strâns curbele şi manevrând micile maşini în aşa fel încât să urce sau să coboare cu uşurinţă dealurile unduioase. Plaja era dincolo de munţi, la douăzeci şi cinci de minute de mers cu maşina – sus, sus, sus, apoi jos, jos, jos. Jim conducea sub stricta supraveghere a lui Franny – „Ai grijă, ai grijă, ai grijă” sau „Oh, priviţi, oi!” –, în funcţie de cât de accidentate erau drumurile. Sylvia îşi citi cartea până ce simţi că era pe cale să vomite, dar până să vomite (avea un stomac puternic când nu era mahmură şi dormise foarte bine cu o noapte în urmă) constată că mai aveau foarte puţin până la destinaţie.

— Hei! îl strigă Sylvia pe fratele ei şi îi trase un ghiont.

— Ce e? întrebă Bobby, privind-o îngrijorat.

— Ce i-ai spus lui Carmen? E clar că i-ai spus despre fata aceea. Altfel de ce ţi-ar fi făcut asta, nu-i aşa?

Sylvia era foarte curioasă – încerca să şi-l imagineze pe Gabe Thrush venind la ea şi spunându-i despre indiscreţia lui stupidă, în loc să apară la şcoală ţinându-se de mână cu Katie Saperstein. Poate că l-ar fi iertat.

— Nu i-am spus. Bobby ridică un deget la buze şi îi

făcu semn să tacă, apoi arătă către părinţii lor.

— Aha! Sylvia se încruntă. Atunci de ce era aşa de furioasă? insistă ea.

— La naiba, Syl, nu ştiu. Pentru că am ieşit în oraş fără ea şi m-am îmbătat, apoi am venit acasă şi am vomat. Chiar trebuie să vorbim despre asta acum?

— Noi nu ascultăm, zise Franny de pe locul din faţă.

Bobby îşi dădu ochii peste cap.

— Grozav!

Erau aproape. Aerul era ceva mai sărat. Sylvia decise să o lase baltă. Era ciudat să-l vadă pe Bobby atât de multe zile la rând – de câte ori se întorcea de la New York, el nu stătea niciodată mai mult de câteva zile cu ei şi, chiar şi atunci, ieşea mereu cu prietenii lui din liceu. Nu se vedeau decât la masă. Se întrebă dacă el era întotdeauna atât de arogant şi defensiv, sau dacă se schimbase ceva – acei dolari pe care ar fi vrut să-i câştige, mai recent. Nu avea cum să ştie. Crezuse întotdeauna că fraţii erau una şi aceeaşi persoană, doar că în trupuri diferite – deosebirile fiind nesemnificative –, rezultat al rearanjării moleculare, dar acum nu mai era sigură. Ea ar fi trebuit să-i spună adevărul lui Carmen. Sylvia simţea cum informaţia începuse să putrezească în interiorul ei – ca un şobolan mort pe şinele de metrou. Jim parcă pe marginea unui drum în pantă, iar Charles opri maşina la mică distanţă în spatele lor. Îşi încărcară braţele cu proviziile pregătite de Franny şi cărară totul pe un şir de trepte abrupte care coborau până la plajă, trecând pe lângă o barieră de pini înalţi şi subţiri.

Gemma avea dreptate – plaja era grozavă. Odată ce trecură de copaci, plaja li se deschise în faţă ca o hartă întinsă. Nisipul era curat şi albicios, întinzându-se cât vedeau cu ochii. Erau mai multe grupuri de oameni – colonii de umbrele din loc în loc –, dar plaja era destul de liniştită şi în apă nu se vedeau decât câteva persoane. Marea! Franny îşi dorea să alerge către apă cu mâinile

întinse, pregătite să o apuce – ca nişte cleşti de homar, să o simtă şi să se agaţe de ea –, un vis sclipitor. Mediterana era de un albastru intens, cu valuri mici care se ridicau din loc în loc. O femeie stătea în picioare la trei metri de ei, cu picioarele în apă până la genunchi şi cu mâinile în şolduri, coatele ridicându-i-se în părţi. Nu se auzea muzică şi nimeni nu juca volei. Aceştia erau oamenii care voiau cu adevărat să se bronzeze, cei care se trezeau devreme, şi înotătorii pasionaţi. Franny conduse trupa până la jumătatea plajei şi îşi depuse cu grijă lucrurile pe nisip. Îşi întinse un prosop şi deschise o umbrelă. Se unse cu o cremă cu factor de protecţie solară scăzut – ce rost mai avea să vină la plajă, dacă nu se bronza măcar puţin, la urma urmei? – şi se uită în jur, satisfăcută. Deasupra buzei superioare era transpirată, aşa că se şterse cu degetul.

— Eu intru în apă! anunţă ea. Îşi scoase rochia străvezie. O aruncă pe prosop şi se întoarse, sperând ca nimeni să nu se uite la coapsele ei. Auzi pe cineva alergând în spate şi, înainte să-şi dea seama, Carmen era deja în mare, împroşcând cu apă în jur în timp ce înainta. Când ajunse la apă mai adâncă, ea se scufundă şi dispăru.

*

Sylvia se încolăci ca un câine adormit în umbra sumară şi schimbătoare oferită de umbrelă.

— Ştii că nu vei lua foc dacă stai la soare, nu-i aşa? întrebă Bobby.

El stătea lungit pe spate şi cu tricoul aruncat peste faţă.

— Sunt o floare delicată, zise Sylvia şi îi arătă limba, pentru efect, dar Bobby nu se mai uita la ea.

Lângă Sylvia, Charles şi Lawrence îşi aduseseră o mulţime de lucruri, reviste, scaune, iar genţile lor de umăr fixau colţurile prosoapelor de plajă. Amândoi citeau romane, dar Charles îşi ţinea aparatul foto în poală, în caz că ar fi văzut vreo persoană pe care ar fi dorit s-o picteze.

Lawrence îşi cărase şi laptopul – în speranţa că plaja

avea conexiune WI-FI, ceea ce nu se întâmpla. Se vedea un hotel mare ceva mai sus de şosea, iar el plănuia să intre la un moment dat la recepţie ca să trimită nişte e-mailuri sau doar să atingă butonul „Refresh”, sperând că agenţia îi trimisese din nou câteva veşti, cerându-le să telefoneze. Şi totuşi, plaja era mult prea frumoasă ca să o ignore, iar Lawrence s-ar fi simţit mai mult decât fericit să se plimbe prin împrejurimi câteva ore. Apa era destul de caldă pentru înot, dar şi suficient de rece ca să fie revigorantă, aşa că intrară cu rândul în mare şi se bălăciră, apoi făcură plajă. Franny stătea în apă, încercând să pară cât mai europeană posibil. Nu avea de gând să-şi scoată sutienul pentru asta, dar putea etala restul: ochelarii de soare, un costum simplu, un aer de nonşalanţă. Carmen înota din nou voiniceşte, iar curentul o îndepărta de ţărm, dar ea părea foarte hotărâtă, iar Franny se îndoia că avea nevoie să fie salvată. Avea o coordonare bună şi braţe puternice, trăgând apa pe sub ea cu fiecare mişcare.

— Poate se va îneca, zise Jim, ivindu-se lângă Franny.

Asta ar îmbunătăţi sau ar agrava lucrurile?

Jim purta un tricou subţire din bumbac, pe care vântul îl lipise de trunchiul său lung şi suplu.

Refuzul categoric al lui Jim de a lua în greutate ca orice bărbat normal între două vârste era mereu în fruntea listei cu lucruri care o scoteau din sărite. Bobby şi Sylvia păreau să se fi născut amândoi cu această genă, lucru care o făcea pe Franny să-şi dorească – dacă era posibil – să existe o compensaţie şi pentru ea, cu toate că ea considera de mult că oamenii rotofei erau cei de caracter. Cei supli ajungeau mereu nişte încrezuţi. Poate de aceea Bobby avea asemenea probleme. Dacă ar fi fost un copil supraponderal, poate că necazurile ar fi fost evitate.

— Oh, termină! zise Franny.

Îşi încrucişă braţele peste mijlocul moale, strângându-şi sânii. I se părea absurd să se jeneze încă de corpul ei în faţa soţului, dar după fata aceea, *fata aceea,*

Franny revenise la comportamentul unei adolescente bulimice, mai puţin evacuarea stomacului – mâncând o a doua porţie la cină după ce Jim pleca sus la culcare sau atunci când el nu se uita. Devora pe ascuns câte un cornet de îngheţată când mergea la cumpărături şi îşi punea pe ea modelatorul corporal cu uşa de la baie închisă.

— Deci se pare că Bobby a făcut mai mult decât să se îmbete acum două nopţi, zise Jim.

Franny privi repede peste umăr la copiii ei, care se aflau la vreo şase metri distanţă. Bobby stătea în fund şi privea îndelung apa, cu coatele sprijinite pe genunchi.

— Nu aş putea spune ce s-a întâmplat. Tu poţi?

— Nu sună bine deloc.

Bobby se ridică, se şterse de nisip pe fund şi porni spre apă. Le făcu un semn discret din cap părinţilor săi când trecu pe lângă ei, dar nu se opri. Franny şi Jim îl urmăriră cum intra în apă, lăsându-se să cadă fără pic de eleganţă în genunchi. Se puse pe spate şi începu să plutească, trupul lui fiind doar cu câţiva centimetri deasupra nisipului şi a resturilor de cochilii. Franny îl privi câteva minute pe fiul ei plutind, înainte ca acesta să înceapă să se zvârcolească şi să tremure de parcă ar fi fost atacat de un rechin invizibil.

— La naiba! strigă Bobby. La naiba, la naiba!

Cu mari eforturi reuşi să se ridice în picioare şi să meargă clătinându-se spre prosopul lui. Ceilalţi turişti de pe plajă se întoarseră spre el.

— Cred că m-a pişcat ceva.

Bobby se ţinea cu mâna de gambă, chiar deasupra gleznei drepte. Carmen auzise zarva şi se apropiase de mai, iar capul şi umerii i se zăreau la suprafaţa apei. [nu se repezi spre fiul lui, ajutându-l să meargă.

— Aici? întrebă el, arătând spre locul acoperit de mâna lui Bobby.

Pielea era umflată şi arăta ca o reţea de vinişoare roşii. Bobby păru să piardă pe loc douăzeci şi cinci de ani,

faţa lui fiind la fel de deschisă şi lipsită de expresie ca a unui copil după primul vaccin, în ochi citindu-i-se doar o mare surpriză. Să crească într-un oraş însemna expunere minimă la înţepături sau muşcături ale vietăţilor naturii, pentru că nu întâlneai pit bulli fioroşi pe Broadway.

Franny îl împinse pe Jim într-o parte şi îngenunche în nisip alături de Bobby.

— Scumpule, eşti bine? Întinse mâna spre piciorul lui, dar şi-o retrase imediat. Pot să te ating?

Sylvia se rostogolise într-o parte şi urmărea scena destul de amuzată.

— Karma te-a muşcat, Bobby?

— Sylvia! strigă indignată Franny.

Ei nu strigau niciodată la copiii lor – nu le stătea în fire, pur şi simplu. Linguşeau, tachinau, flatau, dar nu ţipau niciodată. Sylvia tresări, de parcă ea ar fi fost cea pişcată, apoi se ascunse sub umbrelă.

*

Jim îşi cântărea opţiunile. Mai văzuse cum se proceda în astfel de cazuri, iar asta ar fi făcut ca senzaţia de arsură să înceteze, dar să fie stropit cu urină de către propriul tată nu ar fi fost deloc plăcut pentru Bobby. Jim îl duse pe Bobby, care şchiopăta, într-o zonă mai izolată a plajei.

— Fă-o odată! zise Bobby. Întoarse capul, resemnat. De parcă putea fi ceva mai rău decât atât, comentă el.

— Să mergem prin apă! zise Jim. Ceva mai departe de mal. Ai grijă cum păşeşti!

Păşiră pe partea mai întunecată şi udă a nisipului, până la capătul plajei, unde se ascunseră în spatele pietrelor. Bobby închise ochii şi se cutremură, în aşteptare. Jim îşi trase slipul în jos şi îşi scoase penisul, încercând să urineze pe piciorul lui Bobby. Mai văzuse procedura şi înainte, dar nu fusese niciodată în această situaţie. El ar fi vrut să-i explice lui Bobby că era încă tatăl lui şi chiar dacă Bobby făcuse greşeli – şi era adevărat că făcuse –, erau ani întregi de afecţiune care-i uneau. Puteau trăi fără să

vorbească decenii la rând şi Jim tot l-ar fi iubit. Ar fi vrut să-i spună lui Bobby cât de des îl ştersese la fund când era doar un bebeluş şi de câte ori urinase în jeturi aurii direct în faţa lui. Asta era o necesitate, o situaţie de urgenţă, nu însemna nimic! Doar că Bobby nu avea aceeaşi impresie. Jim oftă şi un şuvoi cald fu eliberat pe piciorul fiului său. Urina lucră ca o vrajă. Piciorul lui Bobby avea încă pete roşii umflate, dar nu mai părea atât de fierbinte şi iritat. El şi tatăl său acoperiră cu nisip mica baltă de pe plajă, apoi se îndreptară spre toalete şi magazinul de snackuri ca să se spele.

Toaletele făceau de râs New York City. Cu excepţia pardoselii, care era murdară de nisip, totul era curat şi dezinfectat, cu role extrade hârtie igienică şi prosoape de hârtie la vedere, genul de produse mărunte care ar fi fost deja consumate dacă s-ar fi aflat în Manhattan. Bobby udă câteva prosoape de hârtie cu săpun şi cu apă şi se şterse pe picior. După ce se spălă pe mâini, Jim rămase pe loc, privindu-şi fiul.

— Ce se petrece, Bobby?

Jim întâlni privirea fiului său în oglindă, dar Bobby întrerupse rapid contactul vizual, aplecându-şi faţa în jos, către gamba rănită.

— Nimic, zise el. Voi aţi auzit tot ce era de spus, la asta mă refer. Nu făceam destui bani, aşa că mi-am mai luat o slujbă. Nu e o datorie atât de mare. O să fiu bine. Voiam să vă cer ajutorul, dar e în regulă. Mă pot descurca şi singur.

— Mă refeream la Carmen. Despre ce vorbea Sylvia în maşină?

Bobby pufni exasperat. Se întoarse şi se rezemă de marginea chiuvetei.

— Dumnezeule! Nu a fost nimic. O fată de la club. Nu a însemnat nimic. Ştiu că tu şi mama aţi fost împreună încă de când eraţi mai tineri ca mine, iar voi aveţi o căsnicie grozavă, dar lucrurile sunt altfel acum. Nu ştiu. Carmen e

în regulă, e o femeie bună, ştii? Ne înţelegem foarte bine. Dar nu ştiu ce să spun, pentru totdeauna? Probabil că nu. Atunci de ce să mă prefac? Nu trebuie să afle.

Jim şi Franny căzuseră de acord să nu le spună copiilor despre Madison – despre nasul cârn al lui Madison şi părul ei blond şi despre felul în care distrusese ea viaţa lui Jim. Despre cum o lăsase de fapt să-i distrugă viaţa. Nu, nu fusese doar atât. Jim era autorul propriei distrugeri. Era vorba despre felul în care îşi ruinase propria viaţă alegând să aibă o aventură cu o femeie atât de tânără. Alegând să aibă o legătură amoroasă în afara căsniciei. Adulterul părea ceva atât de demodat, un lucru pe care l-ar fi făcut tatăl lui Jim – o dată şi încă o dată, de mai multe ori la rând. Căsnicia părinţilor lui Jim nu fusese ameninţată de o astfel de legătură, pentru că o căsnicie era un soi de paravan, o perdea falsă care acoperea perfect frământările interioare ale părinţilor săi. Jim nu-şi dorise niciodată o astfel de căsnicie şi nici nu avea parte de aşa ceva. El şi Franny făcuseră eforturi şi luptaseră cot la cot, mai ales când Bobby era copil. Nu existase niciodată vreo concluzie anticipată că aveau să rămână împreună pe vecie – asta era ceva pentru epoca de piatră, nu pentru anii ’70. Ştiau ce însemna amorul liber (de la televizor, cel puţin) şi, totuşi, alegerea lor fusese căsătoria. Ochii lor erau deschişi. Era imposibil să păstreze informaţia (elementară, doar elementară) secretă faţă de Sylvia, pentru că trăiau toţi sub acelaşi acoperiş, dar fusese mai uşor pentru ei să nu-i spună adevărul lui Bobby. Era mai plăcut să vorbească doar la telefon cu el – acum, când Jim şi Fran, despărţiţi sau împreună, puteau să ridice telefonul şi să se întoarcă în timp la o căsnicie mai bună.

— Bobby, am înşelat-o pe mama ta. A fost un gest oribil şi nu vreau să crezi că sunt mândru de asta. Singurul lucru bun pe care l-am făcut în această situaţie a fost să mărturisesc adevărul.

Să fii părinte era un blestem teribil – trebuia să-ţi

camuflezi greşelile atât de bine, încât copiii tăi să nu ştie că existaseră şi, prin urmare, să nu le repete *ad nauseam*[35]. Era mai bine să fie un ipocrit şi un mincinos? Jim nu era sigur. Oricum, el îşi dorea ca Fran să-i fi fost alături în acea toaletă pentru bărbaţi de pe plaja din Mallorca. Ea ar fi fost la fel de furioasă pe el, desigur, dar ar fi ştiut mai bine ce să-i spună fiului lor.

— Asta e o glumă, nu?

Bobby părea nedumerit, iar chipul lui exprima ceva între mândrie şi dezamăgire. În cele din urmă, zâmbi strâmb, afişând o expresie pe care Jim spera din toată inima să nu o vadă pe chipul fiului său.

— Nu e nimic distractiv, Bobby.

Jim îl privi cu buzele strânse. Îi făcu semn către uşă.

— Nu, haide! zise Bobby. Îşi tamponă cu prosopul de hârtie piciorul încă ud. Doar că nu ştiam asta despre tine, adăugă el. E amuzant într-un fel. Eşti tatăl meu, asta vreau să spun.

Jim îl privi contrariat. Un spaniol cu un slip extrem de mic intră în baie şi se îndreptă spre pişoarul din colţ.

— Poate că e ceva genetic, zise Bobby.

— Nu fi idiot! îl apostrofă Jim.

*

Franny se aplecă sub umbrela Sylviei, încercând să se scuze.

— Scumpo, îmi pare rău că am ţipat la tine, zise ea. Sylvia o privi precaută.

Franny nu obişnuia să-şi ceară scuze, iar fiica ei era sigură că trebuia să mai urmeze ceva. Franny ridică din umeri şi o întrebă mieroasă:

— Ce se întâmplă cu fratele tău? Poţi să-mi spui? Franny întoarse privirea spre mare. În ciuda prezenţei peştilor electrici în apă, Carmen înota încă. Avea să se întoarcă în America cu câteva kilograme în minus, după atâtea exerciţii făcute ca să evite să-şi petreacă mai mult

35 La nesfârşit, până la dezgust (lb. latină, în orig.)

timp cu familia lui Bobby, iar pentru moment Sylvia nu o putea învinui pentru asta.

— Nu cred că vrei să ştii.

— Ba sigur că vreau, zise Franny, deşi nu era nici ea prea sigură de asta.

Suma datorată de Bobby era destul, la fel şi slujba de la sala de fitness. Nu voia să se simtă ca o snoabă. Ea era fiică de şofer de camion şi de casnică, cum putea fi o snoabă? Şi totuşi, voia mai mult pentru el. Voia ca el să-şi dorească mai mult de la viaţă. Ea şi Jim avuseseră atâtea conversaţii în şoaptă deasupra pătuţului, atunci când Bobby era bebeluş şi chiar şi înainte de asta, deasupra burţii ei uriaşe de femeie gravidă. Îi plănuiseră viitorul – avea să ajungă politician, scriitor, filosof. Instructor de fitness şi distribuitor de energizante nu figurase pe lista lor de atunci.

— A înşelat-o pe Carmen. Acum două nopţi. L-am văzut cu ochii mei. A fost dezgustător.

— Ce vrei să spui? Adică a dansat cu alte fete?

— Mamă, zise Sylvia, ridicându-se în şezut şi îndreptându-şi umerii. Se aplecă apoi în faţă, cu tricoul larg acoperindu-i genunchii. Trupul ei în costum de baie era bine ascuns sub tricou. Te rog! adăugă ea. Am văzut mai mult decât atât. S-au sărutat. Le-am văzut limbile. Pfui, putem să nu mai vorbim despre asta? A fost destul de greţos să văd o dată chestia asta. Nu ard de nerăbdare să retrăiesc momentul. Miji ochii privind spre soare şi continuă îngrijorată: Pot să simt deja cancerul de piele începând să se formeze.

— Tu chiar l-ai văzut cu o altă fată? întrebă stupefiată Franny.

Era vorba de acea satisfacţie bolnavă pe care o simte cineva la auzul unei bârfe, urmată imediat de senzaţia că greşise foarte mult şi că ratase tot ce era important în viaţă. Se aplecă spre stânga, căutându-i cu privirea pe Jim şi pe Bobby. Ei nu mai erau în capătul plajei şi nu-i vedea

nicăieri. Poate că o auziseră pe Sylvia deschizând gura şi fugiseră, ştiind ce avea să urmeze.

*

Jim nu ştia că putea să vadă vibraţii de furie emanate de capul cuiva, ca într-un desen animat, dar, când o zări pe soţia lui plimbându-se de colo colo pe nisip, constată că aşa ceva era posibil. Charles şi Lawrence stăteau în stânga lui Franny, iar Sylvia era încă ascunsă sub umbrela ei, în partea dreaptă. Carmen ieşise din apă şi rămăsese stânjenită mai în spate, cu părul ud acoperindu-i umerii ca o pelerină. Când Franny îl văzu pe Jim apropiindu-se, se repezi spre el furioasă, înaintând anevoios pe nisip. Reuşi să treacă de prosopul Sylviei, aruncând din greşeală nisip pe trupul fiicei sale.

— Ştii ce a făcut fiul tău?

Franny era de-a dreptul isterică. Avea o privire sălbatică.

— Acum ştiu.

Jim nu avea deloc chef de aşa ceva. Ceea ce făcuse Bobby nu era din vina lui. Jim nu avea nicio legătură cu cele întâmplate, iar acum trebuia să suporte consecinţele.

— A făcut sex cu o altă fată, practic în faţa surorii lui. Într-un loc public! Ar trebui să mă bucur că tu, cel puţin, ai făcut acelaşi lucru într-o cameră de hotel?

Sylvia se iţi de sub umbrelă. Ochii ei mijiţi urmăreau cu uimire mişcările mamei ei.

— Fran, să lăsăm discuţia asta pentru acasă, zise Jim. Întinse mâna spre ea, dar Franny i-o îndepărtă cu o palmă.

— Acasă? În New York? Când copiii vor fi plecaţi şi tu la fel? Oricum, cui o să-i pese? Asta vrei să spui, nu? Cred că toţi merită să ştie acest lucru. A fost o nebunie să credem că am putea păstra un astfel de secret. Se prefăcu îngrijorată, adăugând: Oh, nu, sunt cumva reporteri de faţă? E cineva de la *The New York Times*? Ceilalţi turişti de pe plajă se zgâiau la ei, iar Franny le făcu semn cu mâna. Cred că femeia aceea e de la *Post.*

— Mamă, nu trebuie să ne dăm aici în spectacol, bine?

Vocea Sylviei era şoptită. Se întoarse, sprijinindu-se pe palme şi pe genunchi, apoi se ridică în picioare. Jim o găsea atât de delicată, atât de firavă – la fel cum fusese în copilărie. Ura faptul că Sylvia trebuia să audă asemenea discuţii, mai ales când se gândea cum avea să se întoarcă spre el, dorindu-şi din toată inima să nu fie nimic adevărat.

— Tatăl tău s-a culcat cu o stagiară. Fratele tău s-a culcat cu o necunoscută. Franny se opri, calculând în sinea ei cât de crudă ar fi trebuit să fie. Nu ştiu cum s-au întâmplat toate astea, adăugă ea.

— Oamenii se culcă mereu cu stagiari, zise Bobby. Şi cu necunoscuţi. Mai ales cu necunoscuţi. Ce mare lucru?

— Ea nu era stagiară, era asistent editor, zise Jim.

Franny se uită la el şi rânji.

— E mare lucru, pentru că e puţin mai mare decât Sylvia, ceea ce mă face să vomit. E mare lucru, pentru că tatăl tău şi cu mine suntem soţ şi soţie. Problema e, dragul meu, că tu nu pari să înţelegi de ce e mare lucru. Asta e cel mai important, de fapt. Pentru că soţul meu m-a dezamăgit, poate, dar dacă nu am reuşit să te învăţ nici măcar atâta lucru pot să spun că sunt dezamăgită de mine însămi.

Franny se întoarse şi începu să plângă isteric, ca o alarmă stridentă de fum. Charles alergă spre ea şi o luă în braţe. Vizibil afectat, Lawrence clătină din cap în semn de înţelegere.

— Cred că e timpul să ne îndreptăm înapoi spre casă, zise Lawrence şi începu să adune grăbit tot ce putea căra. Luaţi voi restul! îi zise el lui Jim.

— Franny, te rog! insistă Jim. Te porţi ca o femeie nebună acum. Relaxează-te, bine?

Charles o lăsă pe Franny din braţele sale ca un dansator ce-şi trimitea partenera învârtindu-se pe ringul de dans. Se apropie cu paşi mari de Jim, oprindu-se când

ajunse la jumătate de metru în faţa lui. Charles scrâşni din dinţi.

— Să nu îndrăzneşti să-i spui să se relaxeze după tot ce ai făcut! îl ameninţă el.

— Cred că trebuie să ne relaxăm cu toţii, spuse Jim, agitându-şi mâinile în aer. Privi în jur, către copiii lui, căutându-le parcă susţinerea. Nu credeţi că am dreptate?

— Ai fost întotdeauna un mare ticălos, adăugă Charles.

Îşi trase înapoi braţul drept – oţelit după atâtea decenii de transportat pânze şi bidoane cu vopsea – şi îl lansă cu putere direct în orbita dreaptă a lui Jim.

Surprins, Jim făcu un pas înapoi, clătinându-se şi îşi duse mâinile la faţă.

— Să mergem, Fran! zise Charles.

Franny tremura de parcă ea ar fi fost cea care primise pumnul. Îi aruncă lui Jim o privire vinovată şi apoi se lăsă ocrotită de braţul lui Charles. Porniră amândoi spre maşină.

— Staţi puţin! strigă Sylvia. Nu mă lăsaţi aici cu ei.

Ar fi vrut să-i spună mai multe tatălui ei, dar nu putea să o facă. Nu mai avea pic de aer în plămâni. Sylvia îşi imagină sofaua în întuneric – poate că el fusese acolo, la urma urmei, nu în timpul nopţii trecute, dar cu o noapte înainte şi cine ştie în câte alte nopţi anterioare. Situaţia era mai gravă decât îşi imaginase. Încercă să-şi amintească de New York şi de toate nopţile din perioada în care tatăl ei încetase să mai lucreze, de toate întâlnirile mamei ei cu membrii acelui îngrozitor club de lectură. Trebuia să se gândească la prea multe lucruri în acelaşi timp şi nu putea să o facă. Simţea că i se întorcea stomacul pe dos. Îşi vârî picioarele în pantofii pe jumătate plini cu nisip şi plecă repede după Charles şi mama ei.

*

Lawrence era la volan, iar Sylvia stătea pe locul din faţă, lăsându-le lui Charles şi mamei ei toată bancheta din

spate – pentru văicăreli şi consolare. Sylvia nu o mai auzise pe mama ei văicărindu-se în halul acela – Franny părea un animal de circ care era dresat să sară printr-un cerc în flăcări. Sylvia încerca să privească înainte şi să ignore ce se întâmpla în spatele ei. Pe fereastră, palmierii păreau să-i salute, la fel şi ananaşii gigantici cu fuste verzi de iarbă. Dimineaţa era însorită, iar Sylvia îşi puse mâinile pavăză la ochi, ca un cal care purta ochelari. Lawrence deschise radioul şi vocea lui Elton John se revărsă din nou în maşină. După un minut, smiorcăiala lui Franny se potoli.

— Ador melodia asta, zise ea şi începu să o fredoneze.

Lawrence şi Charles i se alăturară – „Bennie and the Jets" într-o interpretare inedită, lălăind fals pe trei voci. Franny încerca să-i acopere cu vocea ei, dar nu reuşi, aşa că Lawrence se lansă curajos într-un falsetto impresionant.

Charles imita chitara bass, cântând la un instrument invizibil.

Piesa continuă minute în şir, vocile lor răsunând din ce în ce mai puternic, până ce începură toţi trei să ţipe. După Elton John, DJ-ul spuse ceva în germană şi începu o melodie a formaţiei Led Zeppelin. Lawrence reduse volumul.

— Cred că vă daţi seama şi voi că melodia aceea e oribilă, nu-i aşa? zise Sylvia, deşi era bucuroasă că mama ei nu mai cânta. Se întoarse în scaun, prinzându-se cu mâna de partea din spate a tetierei. Eşti bine, mamă?

Franny întinse mâna şi strânse degetele Sylviei.

— Sunt în regulă, scumpo. Doar că… nu ştiu. Se întoarse spre Charles şi-i spuse: Nu pot să cred că L-ai lovit.

— Ai crede, dacă ai şti de când aştept să fac asta.

Charles îşi privi dosul palmei, care se învineţise uşor.

— Mda, zise Sylvia. Şi eu aş fi vrut să o fac. Bărbaţii sunt nişte ticăloşi nenorociţi. Fără supărare, băieţi!

Charles şi Lawrence clătinară amândoi din cap.

— Nu e nicio problemă, zise Charles.

— O să divorţaţi?

Franny îşi pusese aceeaşi întrebare de sute de ori – când Bobby era mic şi nu se mai opreau din ceartă, când el făcuse opt sau nouă ani şi ei trebuiau să decidă dacă era sau nu cazul să mai locuiască împreună, atunci când el venise acasă şi-i spusese despre Madison, şi în toate acele zile în care el spunea sau făcea ceva ce ea considera extrem de enervant, ca de exemplu, să tragă un vânt în cabina strâmtă a unui lift.

Asta era căsnicia.

— Nu ştiu, draga mea, încă ne mai gândim. Vă iubim amândoi la fel de mult pe tine şi pe fratele tău. Suntem destul de zăpăciţi acum. Franny îşi şterse obrajii de lacrimi. Probabil că arăt ca naiba, adăugă ea.

Sylvia râse.

— Ar fi trebuit să te vezi la plajă. Parcă erai Godzilla. Mamazilla. Da, erai Mamazilla. Mamazilla şi Homozilla lovesc din nou, spuse amuzată Sylvia.

— Îmi place asta, zise Franny.

Se rezemă de pieptul lui Charles, lăsându-se pe spate. Găseşte altceva ce putem cânta în cor, Lawr.

Lawrence apăsă tastele radioului de câteva ori trecând repede peste tot ce era nou sau într-o limbă străină (ignorând, desigur, faptul că engleza era o limbă străină în Spania), iar în cele din urmă se opri la Stevie Wonder. Franny începu să fredoneze împreună cu ceilalţi doi solişti, aşa că, fără să mai aştepte altă aprobare, el mări volumul şi continuă să şofeze.

*

Jim nu mai fusese lovit din adolescenţă. Pe atunci avea o figură care probabil că stârnea mila – o bărbie moale şi ochi căzuţi, de căţel. Fusese înghesuit în dulapuri şi tachinat pentru dorinţa lui de a face teme suplimentare. Abia când ajunsese în clasa a unsprezecea începuseră să-l observe fetele – şi nu doar pentru a-l chema la întrunirile

de studiu de la biblioteca şcolii.

Ochiul îl ustura şi, chiar dacă nu-i curgea sânge, el era sigur că avea să rămână cu o vânătaie mare cât toate zilele. Un ochi învineţit. Se mai folosea oare acest cuvânt? Învineţit? Se simţea ca un bătrânel – tranziţia era alertă. Şi chiar în dimineaţa aceea la trezire se simţise din nou tânăr, ca şi cum lucrurile se puteau îmbunătăţi între el şi Fran, sperând că totul avea să fie bine, iar el urma să-şi recapete viaţa înapoi.

Doi bărbaţi masivi cu geci din piele se apropiară de el pe plajă. Bocancii lor negri şi grei se afundau ciudat în nisipul fin de pe plajă.

— Am văzut cum ai încasat-o, zise unul din ei.

— Nu a fost cine ştie ce, adăugă celălalt.

Jim se uită la cei doi cu ochiul său stâng, păstrându-l închis pe cel drept sub palma făcută căuş.

Bobby şi Carmen se apropiară de el, întrebându-se dacă nu ar fi trebuit să intervină înainte ca Jim să devină un sac de box uman. Pulsul lui Bobby era accelerat – el luase câteva lecţii de kickboxing la Total Body Power şi considera că se putea apăra dacă ar fi fost necesar.

— Aţi fost în avionul nostru, zise Jim, recunoscând emblemele cusute pe gecile lor din piele – tânărul Elvis, Elvis cel gras şi motocicleta vintage. „The Sticky Spokes”, zise el citind cuvintele de pe bicepşii bărbatului mai solid.

— Noi eram? Ce coincidenţă! zise bărbatul din dreapta. Acesta era mai scund, cu un păr roşu tuns foarte scurt. E doar o vacanţă între băieţi în care mergem împreună o dată la câţiva ani. Facem rost de nişte motociclete şi colindăm împrejurimile. Acasă nu apucăm să mai facem escapade de acest gen. Eu sunt Terry. Mă laşi să mă uit puţin la ochiul tău? Sunt medic pediatru.

Bobby îşi destinse pumnul.

Jim încuviinţă din cap, iar Terry se apropie de el pentru o cercetare sumară. Îl durea când deschidea ochiul. Jim clipi de câteva ori, ştergându-şi nişte lacrimi

involuntare. Terry apăsă uşor cu două degete în jurul orbitei şi pipăi apoi pometele lui Jim.

— O să fii bine, nu ai niciun os rupt, zise Terry. Scoase din buzunarul de la spate un portofel din piele foarte elegant, prins de centura sa cu un lanţ gros, apoi, din acesta, extrase o frumoasă carte de vizită. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, pentru orice eventualitate. Noi stăm aici până în august.

— Bine, mulţumesc, îi spuse Jim. Ce fel de motociclete aveţi?

Faţa lui Terry se destinse într-un cerc aproape perfect.

— Te pricepi la motociclete? Acasă am un Triumph Scrambler. Caroserie din 1960 cu un motor din secolul al XXI-lea. Săptămâna asta merg cu o Bonneville – aurie, lucioasă şi iute ca fulgerul. Îl bătu pe Jim pe umăr. Vei fi bine. Poţi să pui nişte gheaţă.

Bobby, Carmen şi Jim îi mulţumiră lui Terry şi prietenului său tăcut, privindu-i cum se îndepărtau călcând anevoios pe nisip. Grupul lor era chiar în capătul plajei, aproape de parcare. Jim reuşi să distingă conturul unei motociclete printre pini.

Se chinuiră mult să închidă umbrelele şi să strângă mulţimea de prosoape şi de genţi de voiaj pentru care făcură câte două drumuri la maşină. Jim se aşeză în faţă, alături de Bobby care se urcă la volan, ţinând lipită de ochi o sticlă cu apă destul de rece. Ezitând, Carmen fu nevoită să împartă bancheta din spate cu restul numeroaselor gustări împachetate de Franny. Unele erau împrăştiate chiar şi pe prosoapele de plajă, după ce căzuseră din recipientele lor. Maşina mirosea a căpşune şi a loţiune pentru bronzat. Jim şi Bobby nu păreau să aibă chef de vorbă, ceea ce era bine. O jumătate de oră de linişte părea singurul lucru pe care şi-l puteau oferi reciproc. Carmen coborî geamul, în ciuda aerului condiţionat din maşină, şi inspiră cu nesaţ aerul proaspăt. Mişcarea părea un pas

important în direcţia cea bună.

ZIUA A UNSPREZECEA

Din fericire, casa era destul de mare pentru toţi. Ochiul înnegrit al lui Jim îi permitea să pretindă mai mult spaţiu şi, după un somn chinuitor în timpul nopţii, ţinându-se cât putu de departe de Franny, fără să doarmă pe podea, el plănui să-şi petreacă dimineaţa în biroul minunat decorat al Gemmei. Ea era designer de interioare sau o modistă amatoare ori o practicantă cu atestat a terapiei Reiki, pe lângă faptul că deţinea o galerie de pictură în Londra. Jim nu putea înţelege. Cărţile ei erau variate până la exasperare – un raft era dedicat religiilor orientale, unul modei şi unul celui de-al Doilea Război Mondial. El mai cunoscuse femei asemenea Gemmei – fete bogate cu minte destulă, dar fără o ţintă precisă în viaţă; femei care arătau bine şi diletante bine intenţionate.

Luă de pe raft o carte despre budism şi o deschise la întâmplare. Pe fereastră o văzu pe Franny, care lua micul dejun cu băieţii, lângă piscină. Ziua era umedă, dar se încălzea, iar Franny, care stătea cu spatele la Jim, purta una din acele rochii subţiri care lui îi plăceau foarte mult. Franny avea permanent reticenţe când venea vorba despre schimbările suportate de trupul ei sau de menopauză, dar lui Jim ea i se părea la fel de frumoasă cum fusese mereu. Fundul ei era încă rotund şi semăna cu un fruct de mărime generoasă. Obrajii ei erau încă fermi şi catifelaţi. El se simţea îmbătrânit, dar Franny avea să rămână mai tânără ca el. Nu avea cum să-i spună toate astea fără ca numele Madison Vance să nu iasă din gura ei la scurt timp după declaraţiile sale. La început fusese doar o tachinare amicală între doi colegi de birou – genul care îi plăcuse întotdeauna lui Jim. Flirtase cu multe alte femei de la „Gallant” şi de fiecare dată fusese ceva nevinovat. Era una ai cărei ochelari enormi îi acopereau jumătate din faţă şi alta al cărei logodnic locuia în Minneapolis, precum şi

lesbiana care flirta oricum cu Jim pentru că flirta cu toată lumea – o calitate minunată la o persoană de orice orientare sexuală. Lui nu-i trecuse nicio clipă prin minte că ar fi putut să se culce cu vreuna dintre aceste femei – nici măcar atunci când el şi Franny începuseră să aibă probleme. Desigur, nu putea spune că nu-şi imaginase trupurile lor goale o dată sau de două ori în timp ce făcea sex cu Franny. Era adevărat. Dar nu făcuse niciodată mai mult decât să culeagă un fir răzleţ de păr de pe puloverele lor sau să stea prea aproape de ele într-un lift plin de oameni. Jim îi era fidel soţiei sale. Franny povestea ceva. La un moment dat luă o furculiţă şi o roti prin aer ca pe o baghetă. Charles şi Lawrence, amândoi cu faţa spre fereastra lui Jim, izbucniră în râs dându-şi capetele pe spate. Jim şi-ar fi dorit să li se alăture afară – doar să deschidă uşa şi să iasă pentru a se aşeza lângă ea.

Madison Vance se ivi în mintea lui ca o bucată de kriptonită, ca şi cum ar fi căzut brusc din cer. Ea era directă şi îndrăzneaţă, iar când îi spusese lui Jim că nu purta lenjerie intimă, el nu ar fi trebuit să ridice amuzat din sprâncene, ci să sune imediat la Resurse Umane şi apoi să se facă ghem sub biroul său ca în cazul unui exerciţiu de apărare împotriva unui raid aerian. În schimb, el zâmbise trecându-şi involuntar limba peste buza inferioară. Adevărata tinereţe era ceva magnific – şi nu tinereţea de la treizeci şi cinci, patruzeci şi cinci sau cincizeci de ani, când oamenii sunt încă tineri şi plini de viaţă văzuţi din afară, ci acea tinereţe pură şi nealterată de la douăzeci de ani, când pielea cuiva îmbrăţişează oasele şi străluceşte din interior în afară. Madison îşi lăsa părul lung şi blond să-i atârne liber pe umeri, iar pletele ei se legănau seducător dintr-o parte în alta. Fiecare şuviţă părea atât de delicată şi de sălbatică. Ea îi arătase clar că îl dorea „în acel fel” – vechi de când lumea. Ea îl dorea. Iar Jim o dorea şi el.

Încă din clipa în care păşise în barul hotelului în care

trebuia să o întâlnească, el fusese conştient că făcea o greşeală. Până atunci încercase să se convingă că totul nu era decât o simplă distracţie nevinovată, că în felul acela o lua pe acea femeie tânără sub aripa lui. Ea era o femeie atrăgătoare şi de succes. Aveau să stea la bar să bea ceva împreună şi să discute despre jurnalism şi romane, apoi ea trebuia să plece pe drumul ei minunat, luând metroul înapoi spre Brooklyn Heights, unde împărţea un apartament închiriat cu o colegă de cameră. Şi totuşi, odată ce intrase în incinta barului şi văzuse ce purta Madison, coapsele ei albe şi lungi ivindu-se atât de natural de sub rochia aceea imposibil de scurtă, Jim ştiuse că situaţia nu era nici pe departe aşa cum voise să creadă. Păşise spre pupitrul de la recepţie şi ceruse o cameră. Îşi aplecase capul pentru a-şi lipi faţa de obrajii ei. Îi desfăcuse fermoarul rochiei şi privise cum alunea materialul pe şoldurile ei înguste. Jim plecă de la fereastră. Capul îi căzu în piept. Ochiul îl durea îngrozitor şi ar fi vrut ca şi restul corpului său să fie la fel de marcat cu o gigantică vânătaie, pentru că o merita.

*

În timpul liceului, Carmen îşi analizase bine opţiunile. Era un băiat în aceeaşi clasă cu ea, care o iubea şi pe care îl iubea şi ea. Îşi pierduseră virginitatea în patul lui dublu, iar mamele lor erau prietene şi mergeau împreună la plajă, unde stăteau pe şezlonguri din plastic. În Miami Dade era un băiat pe care-l cunoscuse la Starbucks şi cu care se culcase de mai multe ori în următoarele şase luni – până ce aflase că acesta avea o altă iubită în oraşul lui natal, Orlando. Fuseseră mereu o mulţime de băieţi – la fiecare sală de fitness unde lucrase – care-i aruncau ocheade în timp ce exersa la aparate. În Miami puteai cunoaşte foarte uşor pe cineva dacă aveai grijă de corpul tău. Bobby era diferit. Prima dată când ieşiseră împreună, el îi povestise despre familia lui şi despre New York. El era încă la colegiu, dar părea mult

mai tânăr decât arăta Carmen la vârsta lui. Ea se întreţinea singură încă de la şaisprezece ani, spre deosebire de Bobby, care la douăzeci şi unu era întreţinut de părinţi, care-i plăteau şi chiria. La început, ea nu ştiuse toate aceste lucruri. Era clar, în schimb, faptul că el provenea din altă parte, de pe o planetă diferită de dorinţe şi necesităţi. Ei îi plăcea să-l audă vorbind despre mama lui – o scriitoare! Părea o slujbă cum vedeai numai în filme – să călătorească prin lume şi să scrie despre ceea ce mânca. Aşadar, Carmen începuse să cumpere reviste în care ar fi putut găsi articole scrise de ea, iar când Bobby venea pe la ea, îi confirma bănuielile, spunându-i ceva de genul: „Oh, cred că mama a scris pentru revista asta”, sau „Oh, mama urăşte revista asta, sunt nişte ticăloşi”, iar Carmen se prefăcea că revista fusese un dar de la un client, debarasându-se urgent de ea.

Se străduia atât de mult să-i facă pe ai lui să o placă! Asista tăcută la petrecerile lor şi zâmbea timidă când vorbeau despre anumite lucruri de care ea nu auzise niciodată. Purta cele mai conservatoare haine şi încerca să nu se plângă de frig. Dar nimic din ce făcea ea nu părea să le fie pe plac.

În bucătărie era foarte cald – jaluzelele nu erau trase. Dacă ar fi fost în apartamentul mamei ei din Miami, toate jaluzelele ar fi fost trase până la apusul soarelui, dar pe cei din familia Post nu părea să-i deranjeze faptul că soarele transforma casa într-un adevărat cuptor. Nu avea de gând să le spună nimic – nu era decizia ei.

— ’neaţa, zise Bobby.

Dormise până târziu. Carmen cuprinse în palme paharul ei cu suc de portocale. Era prima dimineaţă din acel an în care ea nu-şi pregătise sucul de proteine, dar el nu păru să observe acest detaliu.

— Bună dimineaţa, îi răspunse Carmen.

Toată lumea părea să fi ieşit la piscină, iar Sylvia cu siguranţă încă dormea. Casa era doar a lor.

— Mergi cu mine la o plimbare? Doar la plimbare.

El nu era prea vorbăreţ şi nici ea nu spunea prea multe.

— Sigur, zise Bobby, uitându-se la familia lui pe fereastră.

Nu voia să fie în preajma lor şi nici ea nu se dădea în vânt după asta. Se încălţară cu adidaşi şi ieşiră pe uşă înainte să-şi dea seama cineva că plecaseră. Pigpen era la capătul unui drum îngust care cobora abrupt – o şosea cu două benzi doar când era absolut necesar. Mergeau în şir indian – Bobby în faţă. Erau multe astfel de lucruri – lecţii pe care Bobby nu le învăţase la timp şi nu le ştia. Ea ar fi trebuit să-l înveţe? Ea încercase. Să o protejeze mergând spre interiorul drumului – în caz că o maşină ar fi ţâşnit la o curbă şi ar fi trecut printr-o baltă, stropindu-i; să o lase pe ea să intre sau să iasă prima pe uşă. El nu făcea niciunul dintre aceste lucruri. Dacă l-ar fi întrebat, el i-ar fi spus ceva de genul: „suntem egali”, dar în realitate el nu se gândea niciodată la aşa ceva, pur şi simplu. Carmen se aplecă să culeagă o floare pe care şi-o prinse după ureche.

Oraşul era mic, având doar câteva străzi pavate cu piatră, întortocheate şi încâlcite una în jurul celeilalte de parcă ar fi fost înnodate. Trecură pe lângă mica băcănie, restauratul italian şi barul unde se vindeau sandviciuri. Când ajunseră la capătul străzii şi dădură colţul, Carmen tocmai se pregătea să deschidă gura. În schimb, atunci când se întoarseră spre stânga se opriră brusc.

Strada din faţa lor era plină de oameni – un bărbat cu o chitară, nişte copii care jonglau cu diferite obiecte şi câteva femei mai în vârstă care stăteau pe marginea drumului, zâmbind. Maşinile de pe strada aceea staţionau, dar şoferii blocaţi nu claxonau furioşi şi nici nu păreau să se grăbească deloc. Carmen îl trase pe Bobby mai aproape de centrul acţiunii şi rămaseră pe loc, urmărind totul de peste drum. În mijlocul grupului inedit, în faţa uşii unei mici locuinţe, erau un mire şi o mireasă. Un alt bărbat

stătea chiar în spatele lor pe trepte, făcând tot felul de urări mirilor. Carmen putea înţelege o mare parte din cuvintele lui – „Aceasta e o zi fericită. Dumnezeu i-a dăruit pe aceşti doi oameni unul altuia” – dar nu ar fi contat nici dacă bărbatul ar fi vorbit în swahili. Era o nuntă – în orice limbă din lume. Mireasa – o femeie plinuţă cam de vârsta lui Carmen, dacă nu chiar mai trecută, purta o rochie scurtă cu un corsaj din dantelă şi la încheietura mâinii avea un buchet cu flori. Proaspătul ei soţ purta un costum gri şi cravată, capul lui aproape chel lucind în soare. Mirii se prinseră strâns de mâini, legănându-se dintr-o parte în alta în timp ce-l ascultau pe prietenul lor. Femeia începu să râdă, iar soţul ei o sărută pe gură. Femeile mai vârstnice îşi fluturau batistele în aer, iar copiii ţipau fericiţi, entuziasmaţi că luau parte la o astfel de festivitate. Carmen îşi simţi stomacul zvâcnind o dată, apoi a doua oară, până ce realiză că plângea de-a binelea.

Se întoarse şovăielnică spre Bobby, renunţând să mai privească fericitul tablou. El stătea cu braţele încrucişate, nerăbdător şi destul de stânjenit.

— Catastrofa feroviară, zise el. Ai văzut ce braţe groase are femeia aia? I-ar prinde bine o oră sau două de tracţiuni pentru tricepşi. De patru ori pe zi pentru tot restul vieţii. Chicoti. Eşti gata?

Carmen avea senzaţia că fusese pălmuită.

— Arată minunat, şopti ea.

Mireasa şi mirele ei dansau acum între maşinile oprite pe stradă. Ea se învârtea în afară, apoi înăuntru, apoi iar afară şi iar înăuntru. De fiecare dată când ajungea mai aproape de el, mirele o săruta, entuziasmat – în mod evident – de asemenea noroc.

— Ştii, am crezut întotdeauna că te vei maturiza şi că vei scăpa odată de asta.

— De ce anume? întrebă indiferent Bobby scuturându-şi buclele de pe frunte.

— De teamă.

Bobby părea nedumerit.

— Ascultă, dacă îmi spui asta din cauza bârfelor Sylviei…

— Nu-mi pasă, Bobby. Nu e legat de ce ar fi spus sau nu sora ta. E vorba despre tine. Am crezut mereu că ai nevoie de timp, ştii, ca să te maturizezi, dar tocmai am realizat că asta nu se va întâmpla niciodată – nu atâta timp cât eu stau prin preajmă, aşteptând cu sufletul la gură acest lucru. Am să plec acasă.

— Vrei să ne întoarcem?

Bobby dădu să se întoarcă din drum.

— Nu, nu înţelegi, îl opri Carmen. Plec înapoi la Miami. Fără tine. S-a terminat. Ar fi trebuit să fac asta cu ani de zile în urmă. Nu vezi ce fericiţi sunt?

Îi făcu semn spre mire şi mireasă, care-şi îmbrăţişau încă familiile, zâmbetele lor încreţindu-le obrajii. Nu avea nicio importanţă că rochia miresei era prea strâmtă sau că nu era cumpărată de la Vera Wang – ea era fericită. Voia să fie cu acest bărbat pentru tot restul vieţii, iar el simţea acelaşi lucru. Fusese alegerea lor să facă pasul şi odată ce-l făcuseră erau încântaţi să afle că lumea putea fi şi mai frumoasă decât speraseră. Carmen înţelese pe loc că Bobby nu avea de gând să o ia de nevastă. El nu avea să facă niciodată acel pas – nu cu ea, cel puţin, la braţul său.

— Te desparţi de mine? întrebă Bobby. Ea nu putea să-şi dea seama dacă părea confuz, uşurat sau câte puţin din fiecare. Fruntea lui era încreţită, dar colţurile buzelor i se ridicaseră într-un zâmbet perplex. Chiar acum? întrebă el.

— Chiar acum, Bobby, şi cred că ar trebui să-ţi iei liber o perioadă şi de la Total Body Power. Voi ruga pe altcineva să se ocupe de clienţii tăi, stai fără grijă. Ia-ţi câteva săptămâni libere şi gândeşte-te bine ce vei face mai departe! Tu nu eşti instructor personal – nu unul adevărat cel puţin. Iar pudra aceea nu funcţionează decât dacă eşti culturist. S-au adunat prea multe, înţelegi? Prea multe

porcării.

Cu aceste cuvinte, Carmen îi întoarse spatele şi porni înapoi spre deal. Avea să-şi comande un taxi prin telefon şi să-şi cumpere un bilet de avion imediat ce ajungea la aeroport.

Nu vizitase niciodată Spania continentală – poate că avea să plece acolo. Nu întoarse capul pentru a vedea dacă Bobby mergea în urma ei, pentru că nu o mai interesa. Avea să-şi facă bagajul şi să lase suplimentele proteice în bucătărie. Ea terminase.

*

Toţi erau atât de agitaţi şi de uimiţi de plecarea prematură a lui Carmen, încât până şi Sylvia uită de Joan. El sună la uşă de două ori înainte ca vreunul dintre locatari să-l lase să intre. Sylvia îi deschise uşa şi-i spuse:

— Oh, bună! apoi îl conduse grăbită în sufragerie. Îmi cer scuze, zise ea. Aici e ca la nebuni. Iubita fratelui meu tocmai a plecat acasă.

Joan se afundă în scaunul lui, trecându-şi o mână prin păr.

— Oricum, era prea bătrână pentru el, nu?

— Poate. Dar nu cred că asta a fost problema.

— Şi? Ţi-a plăcut Blu Nite? E un club grozav, nu?

Joan schiţă câteva mişcări de dans, scuturându-şi umerii şi muşcându-şi buza inferioară.

— A fost plăcut, zise Sylvia, spunându-şi că avea să rămână virgină pe vecie, indiferent ce s-ar fi întâmplat, sigură că Joan nu s-ar fi atins de ea nici pentru un milion de dolari, căci de ce să fi făcut asta? – şi că ar fi fost mai bine să renunţe la această idee. Nu vrei să facem azi formele neregulate ale participiului trecut?

Sylvia îşi deschise caietul. Mai aveau de stat doar câteva zile pe insulă, iar ea avea aceeaşi senzaţie ca atunci când mai era puţin până la sfârşitul taberei de vară. Pateticele ei tentative de seducţie dăduseră greş. Dacă nu se întâmplase nimic până atunci nu avea cum să se mai

întâmple, aşa că ar fi fost mai bine să se mulţumească cu nişte exerciţii de conversaţie şi cu câteva ore de limba spaniolă la Brown. Ar fi trebuit să-şi împacheteze câteva produse de machiaj, nişte pantofi cu tocuri înalte şi o cu totul altă personalitate.

— În regulă, zise Joan. Purta o cămaşă roz, care făcea ca pielea lui bronzată să arate ca zahărul brun acoperit cu miere. Şi poate că mâine vom ţine lecţia undeva în aer liber. Vreau să-ţi arăt restul insulei, bine?

— Bine, zise Sylvia. Chipul ei se înroşi pe loc. Obrajii ei ardeau, la propriu, aproape dureros. Ridică paharul cu apă şi îl apăsă când pe un obraz, când pe celălalt, adăugând: Cum vrei.

*

Jim încă se ascundea în camera de lângă birou, de cealaltă parte a unui perete foarte subţire, dar Charles nu mai avea răbdare. Stătea pe marginea patului şi îl aştepta pe Lawrence să iasă din baie. Lawrence deschise uşa înfăşurat într-un prosop care-i atârna mai jos de talie. Îşi examină atent părul sur de pe piept.

— Firele astea sunt noi, zise Lawrence.

— Arăţi foarte bine, îi spuse Charles.

Lawrence ridică o sprânceană.

— Mulţumesc, dragul meu. Te simţi agitat?

Charles clătină din cap, cu buza de jos ieşită în afară.

— Îmi pare rău.

— Pentru ce? Nu mie mi-ai tras un pumn în faţă.

Lawrence îşi scoase prosopul şi-l aruncă pe pat. Deschise sertarul pentru lenjerie intimă şi scoase de acolo o pereche de chiloţi curaţi.

— Nu mă gândeam la asta.

Lui Charles îi plăcea să-l privească pe Lawrence în timp ce se îmbrăca. Mereu era la fel: mai întâi chiloţii, apoi o cămaşă, şosetele şi pantalonii. El purta şosete întotdeauna, chiar şi vara, deşi stăteau mereu întinse pe gambele lui fusiforme. Părul lui Lawrence era ud şi

aproape negru, atârnând bogat într-o parte. Lui Charles i-ar fi plăcut să aibă şi el păr, dar oricum era mulţumit că Lawrence avea din abundenţă. Astfel, Charles avea mereu ce să admire.

— Voiam să-ţi spun ceva. Vreau să-ţi spun ceva, mai bine zis.

— Dă-i drumul!

Lawrence nu era însă foarte atent la partenerul său. Se aşeză pe pat lângă Charles pentru a-şi pune şosetele.

— Ştii, e ceva legat de aceste informaţii noi.

Charles se bâlbâi rostind cuvântul „informaţii”. Asta îi atrase atenţia lui Lawrence.

— Hmmm.

— Înainte de a spune ceva, vreau să-ţi mărturisesc cât de mult te iubesc şi cât de mult îmi doresc să avem o familie. Indiferent ce vreau eu, universul va decide ce se va întâmpla în continuare. Dar te iubesc şi tu eşti soţul meu, singurul meu soţ pe vecie, înţelegi?

Charles se foi încurcat şi trase prosopul umed pe care-l abandonase Lawrence la el în poală, mângâindu-l ca pe un câine.

— Mă sperii, să ştii! Lawrence îşi încrucişă picioarele, apoi le întinse la loc, îndemnându-l: Dă-i drumul!

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă, începu Charles. Parcă au trecut o sută de ani de atunci. Relaţia noastră abia devenise mai serioasă.

— Înainte sau după ce ne-am căsătorit?

— Înainte, înainte!

— Vrei să-mi povesteşti despre puştiul acela idiot, manipulantul boem de la galeria de artă?

Charles ridică privirea din prosop, cu ochii plini de lacrimi. Încuviinţă din cap.

— Îmi pare atât de rău, iubitule! A fost o prostie din partea mea. A fost chiar definiţia prostiei, pot spune.

Lawrence puse mâna pe genunchiul lui Charles.

— Ştiu. Era cea mai prolifică perioadă pentru tine. Am ştiut de la început, prostuţule.

— Ai ştiut? Charles puse o mână pe capul lui Lawrence şi pe cealaltă pe pieptul lui. De ce nu ai spus nimic?

— Pentru că nu a însemnat mare lucru. Am ştiut când s-a sfârşit, oricum. Iar asta s-a întâmplat cu mult înainte să ne căsătorim. A fost criza vârstei tale de mijloc.

Lawrence zâmbi.

— Dar criza ta când a fost? întrebă Charles.

— Când m-am căsătorit cu tine. Lawrence se ridică, trăgându-l pe Charles după el. Eu te-am iertat. Îţi cer doar să nu mai faci asta niciodată. Tu vei fi tatăl copiilor mei.

— Nu o să mai fac, promise Charles. Aş vrea să fiu eu „tăticul", e în regulă? Cred că eu sunt „tăticul". Ştii tu: „Poţi să-mi iei un ponei, tăticule? Vrei să-mi dai în secret nişte îngheţată înainte ca Dada să vină acasă, tăticule? Nu crezi că ni s-ar potrivi?

— Ba da, zise Lawrence şi îşi sărută soţul.

*

Veştile despre Carmen se răspândiră repede în toată casa, iar când Sylvia aranjă masa pentru cină, ea puse doar şase farfurii, ceea ce era oricum mai convenabil. În ciuda sentimentelor sale contradictorii şi bine documentate despre relaţia lor, Bobby nu se simţea prea grozav, aşa că se prăbuşi fără chef pe bancă – locul cel mai apropiat de perete. Jim puse pachetul cu gheaţă înapoi în congelator şi se aşeză la masă în faţa lui Bobby. Ochiul lui era şi mai întunecat decât în ziua precedentă – un cerc maroniu şi lucios care îl făcea să semene cu un urs panda. Franny şi băieţii pregăteau cina – bacalao[36] pe pâine prăjită, creveţi în sos cu usturoi şi nişte verdeţuri ofilite. Tapas pregătit la domiciliu.

— Mă simt ca naiba, zise Bobby ca pentru sine.

Sylvia se strecură pe bancă, lângă Bobby. Ea nu avea

36 Cod sărat şi uscat

chef să-i adreseze vreun cuvânt tatălui ei, dar nici cu fratele ei nu prea voia să vorbească, însă el era prea patetic ca să-l ignore.

— Îmi pare rău pentru povestea cu Carmen, zise ea. Nu era chiar atât de rea cum credeam. Faptul că s-a despărţit de tine în acest fel mă face să o plac chiar mai mult.

Bobby se gârbovi şi mai tare, capul lui aproape atingând tăblia mesei.

— Sylvia! o atenţionă Charles, aşezând pe masă platoul cu creveţi. Mirosul era îmbietor şi untos. Stomacul Sylviei reacţionă zgomotos. Nu fi atât de dură cu el! zise Charles.

— Nu, ea are perfectă dreptate, zise Bobby. Îşi îndreptă umerii şi puse coatele pe masă. E vina mea.

Sylvia ridică din umeri, mulţumită că-şi făcuse cunoscut punctul de vedere. Franny şi Lawrence aduseră restul platourilor cu mâncare şi se aşezară – Lawrence ca zonă tampon între Jim şi Charles, deşi Jim nu părea furios şi nici Charles nu dădea semne că ar fi fost. Toţi erau calmi de această dată.

— Şi inima mea e frântă, să ştiţi! zise Sylvia. Voi nu sunteţi singurii care aţi suferit o decepţie. Vreau să ştiţi acest lucru.

Franny se aplecă înainte, ca să o privească mai bine pe fiica ei.

— Cum? Scumpa mea! De ce nu mi-ai spus nimic până acum?

— Da, sigur, bombăni Sylvia. Ţi se pare uşor să-i spui mamei tale când cineva te înşală cu cea mai bună prietenă şi tu vrei să le ciopârţeşti trupul în bucăţele? Nu cred.

Jim şi Franny începură să caute în minte numele prietenilor Sylviei, încercând să-şi imagineze potenţialii candidaţi pentru trădare.

— Katie Saperstein, continuă Sylvia. Proasta aia nenorocită.

— Cea cu moţul acela în frunte, ca un corn? întrebă surprinsă Franny.

— Cea cu moţ, zise Sylvia, cu un aer misterios.

Ar fi putut spune oricui că motivul pentru care Gabe o prefera pe Katie erau numeroasele felaţii pe care i le oferise Katie, dar decise să tacă.

— Eşti atât de norocoasă, zise Bobby.

— Poftim? întrebă Sylvia.

— E abia începutul pentru tine, adăugă el. În mai puţin de două luni vei fi într-un loc cu totul nou, înconjurată de mii de oameni noi, oameni care nici nu ştiu cine eşti, de unde vii sau care este povestea ta. Şi apoi vei putea fi oricine vei vrea să fii. Eşti abia la început. Asta e bine.

Bobby ridică privirea din farfuria lui goală.

— Vrei? întrebă Sylvia, oferindu-i platoul cu creveţi fratelui ei. Îngraşă, să ştii.

— Aş vrea puţin.

Bobby îşi lăsă capul pe umărul surorii lui o fracţiune de secundă – o atingere afectuoasă.

— Şi eu, zise ea. Arată bine de tot, mamă.

Franny schimbă o privire cu Jim pe deasupra mesei, uşor confuză, dar încântată.

— Mulţumesc, zise ea, apoi îşi încrucişă mâinile în poală.

Dacă ar fi fost o femeie credincioasă, s-ar fi rugat pentru copiii ei – două suflete curate în profunzimea lor – în schimb, ea era o bună bucătăreasă, aşa că le întinse bolul cu sare de mare.

— Poftim, presăraţi puţin deasupra.

*

Franny linse nişte zahăr pudră de pe deget. Se simţea inspirată şi încercase să coacă propria ei *ensaimadas,* delicioasa şi pufoasa prăjitură care se găsea peste tot în Mallorca. Drojdie şi grăsime, făină şi lapte, aluatul fiind apoi încolăcit ca un melc dulce. Insulele erau

amuzante când era vorba de mâncare. Multe din lucrurile normale erau importante şi, prin urmare, supraevaluate, atât de multe din deliciile locale fiind exportate pe calea aerului. Avea să scrie o carte, poate – *Micile insule.* Ce mânca lumea în Mallorca, Puerto Rico, în Cuba, Corsica, Taiwan, Tasmania.

Aveau să fie multe călătorii, desigur, probabil luni de zile la rând. Totul din perspectiva vieţii după infidelitate – toată lumea scria cărţi de acest gen, o femeie redescoperindu-se pe sine după o dragoste ce se sfârşise prost. Poate că avea să o întrebe pe Gemma dacă putea reveni în toamnă, după ce Sylvia avea să plece la şcoală. În Mallorca de una singură. Franny se imagină stând singură în acelaşi loc lângă piscină câteva luni la rând, aerul fiind destul de cald ca să poată înota câteva ture de bazin şi apoi să se repeadă înapoi în casă. Poate Antoni ar fi acceptat să vină în vizită. Ar fi putut exersa cu el serviciul de rachete invizibile. Bobby abia se târâse la etaj să se culce imediat după cină, iar Sylvia era parcată în faţa televizorului cu Lawrence. Unul dintre filmele lui era la televizor – în mod miraculos, dublat în spaniolă, dar, cu o simplă apăsare de buton, actorii vorbeau engleză din nou. Toronto fusese făcut să arate ca New York-ul, iar Sylviei îi plăcea nespus să identifice numeroasele erori – metrourile erau altfel, stâlpii de iluminat, clădirile. Jim se dusese din nou în studioul Gemmei ţinând un pachet de gheaţă apăsat pe faţă, aşa că rămăseseră doar Charles şi Fran pentru partida de înot nocturn în piscină.

Casele iluminate de pe cealaltă parte a văii erau ca nişte licurici în întuneric. Din când în când, una dintre lumini dispărea, sau alta se aprindea, ca nişte stele care mureau sau care reveneau la viaţă. Franny nu voia să-şi ude părul şi avea pe cap o cască de duş – peste mica ei codiţă stufoasă. Chiar şi aşa, părul scurt care îi ieşise afară era deja ud şi i se lipise de gât.

Franny înotă puţin cu capul deasupra apei – ca un

labrador înaintând după un băţ, apoi renunţă, aruncă rapid casca de pe cap şi se scufundă.

— Mă simt ca o vidră, zise ea. O vidră nocturnă.

— Apa e cu adevărat purificatoare.

Charles înota pe loc în capătul mai adânc al piscinei, mişcând braţele şi picioarele sub apă.

— Ai citit asta pe un pliculeţ de ceai?

— Poate, zise Charles şi o stropi când trecu înot pe lângă ea. Apoi, continuă el, scoateţi plicul din apă după cinci-şapte minute şi adăugaţi miere.

Franny se lăsă pe spate şi îi făcu cu ochiul, deşi nu era sigură că el îi putea vedea ochii. În New York, întunericul era un concept relativ. Întotdeauna ferestrele altor oameni iluminau cerul nopţii, precum şi razele prelungi ale farurilor.

Aici nu era nimic, excepţie făcând stelele de deasupra şi casele de pe cealaltă parte a văii – atât unele, cât şi altele la fel de magice şi îndepărtate.

— Am crezut mereu că atunci când ai copii mici e cel mai greu, zise Franny. Înţelegi tu, să ai grijă de cineva care este dependent numai de tine. Să-i înveţi să vorbească, să meargă, să citească. Dar nu e adevărat. Nu se termină niciodată. Mama nu mi-a spus acest lucru.

— Mama ta te-a crescut ca pe un pui de lamantin – te-a lăsat să stai aproape de ea timp de un an, cel mult, apoi te-a împins în ocean.

— Asta fac lamantinii?

— Nu ştiu. Aşa cred. Şi asta am citit tot pe un pliculeţ de ceai.

Franny deschise gura şi o lăsă să se umple cu apă, cu care îl stropi apoi pe Charles.

Apa era divină. Avea să le fie frig la ieşire – ea ştia asta – dar nu mai conta. Nici nu-i trecea prin minte să părăsească piscina.

— Încercăm, ştii?

Charles îşi luă avânt şi se ridică pe jumătate din

piscină, braţele lui – pe vremuri musculoase – fiind acum ceva mai moi decât trunchiul său.

— Ce încercaţi? Şi să nu aud chestii sexuale ciudate, te rog! Nu am mai făcut sex de o sută de ani şi asta o să mă facă să te urăsc.

Franny îşi şterse ochii. Nu era îndreptată spre Charles, dar îşi roti corpul astfel încât Charles să ajungă chiar în faţa ei.

Fundul piscinei era uşor granulat, ca un tavan popcorn, iar Franny îşi ridică genunchii la piept.

— Nu, zise Charles. Se lăsă să cadă de sus în piscină, împroşcând cu apă în jur. Încercăm să obţinem un copil, adăugă el.

Franny nu era sigură că auzise bine.

— Să obţineţi un copil?

Charles înotă până la Franny şi îşi aşeză mâinile pe umerii ei. Ea întinse picioarele şi puse mâinile pe şoldurile lui, astfel încât amândoi stăteau la capătul mai puţin adânc al piscinei, într-o poziţie de dans gen „balul de clasa a cincea”.

— Să obţinem un copil. Mai exact, vrem să adoptăm un copil. Încercăm să adoptăm, facem demersuri. Mai avem puţin. Vreau să spun că e posibil să nu mai dureze mult. Cineva ne-a ales şi noi am spus da, iar acum aşteptăm.

Charles nu se gândise că va fi nervos mărturisindu-i lui Franny acest secret, dar bănuia că exista un motiv undeva în subconştientul lui pentru care nu-i spusese nimic până acum. Procedura de adopţie începuse cu un an în urmă. Trecuse mai mult de un an!

Iar Charles ezitase încă de la început până în urmă cu o zi, când văzuse din nou cât de răbdător era Lawrence, cât de iubitor şi cât de înţelegător putea fi. Cum ar fi putut cineva să-şi dorească mai mult de la un părinte sau de la o soţie?

Franny nici nu clipi.

— Iubitul meu prieten, zise ea, anulând distanţa dintre ei şi lipindu-şi trupul ei ud de al lui.

Voia să-i spună că avea să fie un tată minunat şi că, pentru ea, copiii ei – pentru că asta erau încă pentru ea, copii, indiferent ce vârste aveau – erau cel mai bun lucru pe care-l făcuse vreodată, în ciuda stresului şi a complicaţiilor.

Se dezlipi de Charles şi văzu că ochii lui erau umezi – ori de la apa din piscină, ori din cauza lacrimilor, nu era sigură, dar nu mai conta, pentru că şi ochii ei erau la fel.

— Da, îl încurajă ea. Asta e o idee minunată.

ZIUA A DOUĂSPREZECEA

Joan sosi prompt la unsprezece, ca de obicei, dar în loc să intre, păşi doar în hol şi ţinu uşa deschisă pentru ca Sylvia să poată ieşi afară. Ea clipi de câteva ori în lumina orbitoare a zilei şi îşi puse ochelarii de soare – o pereche de ochelari de-ai lui Franny din anii ’80, cu nişte lentile uriaşe, care-i acopereau jumătate din faţă şi care o făceau să semene ori cu o bunică, ori cu o vedetă de cinema – nu era sigură.

Îi fusese greu să decidă ce să poarte în acea zi specială şi alese în cele din urmă o rochie scurtă din bumbac cu margarete. Joan îi deschise portiera şi ocoli apoi în fugă maşina ca să urce la volan. Maşina lui era mult mai mare decât cele două închiriate de ei, semănând cu un Humvee, dar era probabil doar un Sedan de mărime normală. În interior simţi aroma coloniei lui Joan şi o inhală cu nesaţ, încercând să-şi umple nările cu ea. Sylvia îşi strecură mâinile pe sub coapse, pe scaunul din piele. Afară era deja caniculă, iar dacă Joan nu dădea drumul mai devreme la aerul condiţionat, ea avea să transpire şi să se lipească de scaun, lăsând pe acesta nişte urme roşii dezgustătoare după ce s-ar fi ridicat, de parcă ar fi fost atacată de un octopus uriaş care trăia în mod accidental în maşina lui. Sylvia zâmbi când Joan se aşeză la volan,

întoarse cheia în contact şi un val binefăcător de aer răcoros se revărsă prin gurile de ventilaţie.

— Deci, unde mergem? întrebă Sylvia.

— E o surpriză, zise Joan. Dar nu-ţi face griji. Nu o să te leg la ochi. Ştii să înoţi, da? Ai un costum de baie?

— Da, zise Sylvia.

— Atunci, la drum! zise Joan şi o luară din loc.

*

Odată ce trecu peste stânjeneala lecţiei de tenis, Franny decise că era o jurnalistă profesionistă, nu o adolescentă îndrăgostită şi îi telefonă lui Antoni la numărul pe care i-l lăsase acesta – un număr de la clubul de tenis.

Ea se programă pentru ultimele ore ale după-amiezii – nu pentru tenis, ci pentru o discuţie. Ar fi putut publica interviul după aceea dacă ar fi vrut: în *Travel + Leisure, Sports Illustrated, Departures.*

Sylvia ieşise cu Joan – mica norocoasă – iar băieţii păreau mulţumiţi să stea la piscină şi să citească – Jim cu o pălărie trasă peste ochiul umflat şi Bobby foarte încruntat – atât de tare încât ea se temea să nu rămână cu o cicatrice între sprâncene. Charles şi Lawrence stăteau de pază pe lângă Bobby – ca să fie siguri că nu-şi făcea vreun rău sau, mai rău de atât, că nu chema vreun taxi pentru a lua primul avion spre Florida. Franny îl voia acolo, cu ei – trist sau nu. Era aceeaşi filosofie pe care o avea în legătură cu acei copii care consumă alcool când devin adolescenţi: mai bine să o facă în casa ei, unde putea să-i supravegheze, decât pe străzi, unde puteau fi arestaţi. Ea le spusese că urma să iasă în după-amiaza aceea pentru a se documenta în legătură cu un articol, dar nu era sigură. Franny îl bătu uşurel pe braţ pe Jim, apoi luă maşina şi se îndreptă din nou spre clubul de tenis, oprindu-se doar o dată în drum. Antoni o aştepta în biroul lui, cu braţele încrucişate. În loc de ţinuta sa de instructor de tenis, el purta o pereche de blugi bleumarin şi o cămaşă albă care îi făcea pielea să arate de parcă soarele i-ar fi sărutat în

parte toţi porii. Ochelarii lui de soare îi atârnau în jurul gâtului, pe un şnur, dar când Franny intră în birou, el şi-i ridică pe cap. Antoni păşi către ea cu mâna întinsă. Când Franny se apropie de el în mijlocul încăperii, constată cu surprindere că Antoni o trase şi mai aproape decât se aştepta, sărutând-o repede pe obraji.

— Oh! zise Franny. Iată ce minunat poate începe o zi!

Telefonul sună, iar fata din spatele pupitrului îl ridică şi începu să vorbească repede în spaniolă. Antoni o conduse pe Franny în direcţia parcării. După ce ieşiră din clădire, Franny realiză că nu-şi făcuseră un plan concret – evident, ei nu se aştepta ca ea să joace tenis, dar nu stabiliseră ce aveau să facă în timpul discuţiei. Asta era partea care-i plăcea cel mai mult când cerea un interviu: vedeta care devora o farfurie cu cartofi prăjiţi la masa ei favorită; chef-ul care se plimbă în orăşelul în care locuieşte cu câinii lui, care-i adulmecă cizmele de cauciuc, având un sandvici în buzunar. Lui Franny îi plăcea să vadă ce mâncau oamenii.

— Ai luat prânzul?

Antoni îşi consultă ceasul.

— Nu, e devreme. Ţi-e foame? Te voi duce într-un loc unde se fac cele mai bune tapas din Mallorca. Nu sunt acceptaţi turişti acolo, dar pentru mine vor face o excepţie. Mai întâi vom face un tur al Centrului, apoi vom merge la masă.

— Ei bine, da, zise Franny, deşi Antoni străbătea deja parcarea îndreptându-se spre gardul din capăt legat cu un lanţ.

El îşi prinse ochelarii de soare pe cap cu banda elastică şi scoase o şapcă de baseball din buzunarul de la spate.

Sandalele lui Franny troncăneau strident pe asfalt, făcând-o să îndoaie forţat genunchii, ca un copil care încerca să meargă pe tocurile mamei. Erau treizeci de terenuri de tenis în total, dispuse pe două rânduri lungi, de

o parte şi de cealaltă a biroului administrativ. Centrul organiza tabere pentru copii, instruire serioasă pentru juniorii competitivi şi oferea lecţii pentru adulţii care nu mai aveau şansa de a ajunge jucători profesionişti, dar încă interesaţi să-şi îmbunătăţească serviciul. Antoni se uită la Franny când pomeni de serviciu. Nando Filani era cel mai faimos jucător al lor, dar Antoni era mândru de întregul personal al Centrului. De fiecare dată când treceau pe lângă o lecţie în desfăşurare, sau pe lângă vreun adolescent transpirat care lovea mingi după mingi, Antoni bătea de două ori din palme, apoi dădea din cap sau spunea câteva cuvinte de încurajare. Numele lui Nando era pe uşă, dar Centrul îi aparţinea lui Antoni. Franny îşi notă nişte observaţii pe care se îndoia că avea să le folosească vreodată: „Zgomotul tunului de aruncat mingi. Adidaşi alunecând pe zgura terenului de tenis. Glezne roşii, şosete albe. AV/păun cu pene răsfirate”.

Ea scrisese câte ceva în ultimele câteva luni – nişte pagini pe care le-ar fi putut condensa în cele din urmă într-un prim capitol sau într-un prolog – dacă avea să-l păstreze. Aceea era sursa furiei: suferinţa. Neplăcerile cauzate de Jim şi sacralitatea unirii lor. Era o nebunie ceea ce tinerii considerau posibil, ceea ce mulţi de douăzeci şi trei de ani luau drept sigur pentru o viaţă întreagă. Părinţii lui Franny erau căsătoriţi de o veşnicie şi se îndoia că vreunul din ei ar fi călcat strâmb vreodată, dar ce ştia ea? Ce putea şti cineva despre altcineva – inclusiv despre persoana cu care era căsătorită? Fiecare căsnicie de durată avea secretele ei, uşi închise în spatele unor draperii grele şi prăfuite. Franny îşi spuse că şi ea avea aşa ceva undeva în adâncul sufletului – sertare pline cu indiscreţii de mult uitate. Aşa şi spera, de fapt. Nu era deloc distractiv să se afle de cealaltă parte a baricadei, să fie în tabăra nepotrivită. Dimpotrivă, ea era chiar adepta ideii că uneori era sănătos să mai greşeşti. Poate că asta avea să fie cartea, la urma urmei – o biografie la viitor. Un

„Catalog al viitoarelor mele păcate”. O revigorare sexuală spectaculoasă a unei femei între două vârste după divorţ. Iar pe copertă trebuia să fie o oglindă. Antoni vorbea cu o elevă, o fată de vreo doisprezece ani. Aceasta avea privirea rece a unei profesioniste, dar execută două lovituri de rever succesive uşor nesigure. El stătea chiar înapoia fetei, cu spatele la gard şi îi dădea indicaţii cu voce scăzută, încercând să o corecteze. Cea de a treia lovitură sfâşie aerul ca un cuţit Ginsu.

— *Şi!* strigă el şi bătu de două ori din palme.

Franny bătu şi ea de două ori în semn de răspuns, iar Antoni îi aruncă o privire pătrunzătoare, făcându-i cu ochiul.

*

Drumul părea să se parcurgă mai repede pe şaua unei motociclete. Virajele erau mai strânse. Jim nu mai fusese pe şaua unei motociclete din studenţie. Era o adevărată provocare, iar coordonarea şi forma fizică erau esenţiale. Braţele lui erau încolăcite în jurul mijlocului masiv al pediatrului, iar casca lui se tot ciocnea de casca lui Terry. Cel mai probabil, aveau să sfârşească la poalele uneia dintre stâncile abrupte pe lângă care treceau, dar după numai douăzeci de minute de rugăciuni mute, Jim simţi vibraţiile motorului încetinind sub trupul lui. El deschise ochii şi văzu poarta Centrului Internaţional de Tenis „Nando Filani”. Odată ce se opriră, Jim îşi scoase casca.

— Aici este, zise el. Aşa cum i se ceruse, Terry oprise în apropierea Centrului, la vreo şase metri de intrare.

Terry înclină puţin motocicleta, sprijinind-o, astfel încât Jim să poată coborî. Acesta îşi aruncă piciorul stâng peste şaua motocicletei şi simţi cum îi trosneau articulaţiile – la naiba, până şi a coborî de pe o motocicletă părea o treabă potrivită pentru bărbaţii mai tineri, dar Jim nu voia să pară prea greoi. Ignorând senzaţia incomodă din vintre, Jim merse până la zidul din piatră şi aruncă o

privire în incinta Centrului de tenis. Putea vedea parcarea – aceasta fiind zona care-l interesa de fapt. În acest fel putea observa dacă Franny şi donjuanul ei plecau de acolo. Jim nu putea să-şi explice de ce simţise nevoia să-şi urmărească soţia, dar o făcuse. Nu era ceva frumos sau romantic. Asta demonstra că era posesiv şi destul de disperat, iar el ştia acest lucru. Nu avea importanţă. Ceea ce conta era faptul că o putea supraveghea îndeaproape pe Franny, chiar dacă asta însemna să-l îmbrăţişeze pe Terry şi în orele următoare. Terry era obişnuit să stea pe motocicletă pe marginea drumului, admirând peisajul, şi nu-l deranja deloc să aştepte. Închise ochii şi îşi întoarse faţa roşcovană către soare. Motocicleta nu era destul de mare pentru ca Jim să stea pe ea fără a avea senzaţia că lucrurile luaseră o turnură cu adevărat intimă şi, oricum, el nu putea sta într-un loc. Mergea înainte şi înapoi pe drum, în faţa intrării. Marginea drumului nu era destul de lată pentru o maşină, dar motocicleta se încadra perfect în spaţiul acela îngust, permiţând ca traficul să se desfăşoare normal pe lângă ea. Din când în când, o maşină încetinea şi intra în parcarea Centrului de tenis, iar altele ieşeau de acolo. Când vedea vreo maşină ieşind, Jim se ascundea repede în spatele motocicletei sau se apleca de parcă ar fi verificat cauciucul din spate al acesteia. Terry avea sarcina de a se uita în fiecare maşină care ieşea din parcare şi să-i spună „Nup” dacă Franny nu era înăuntru. Asta se întâmplă de trei ori, până ce Terry zise „Dap”. Jim rămase ghemuit după motocicletă, cu spatele la intrare, până ce maşina viră şi se încadră în trafic, apoi se urcă repede pe motocicletă, cuprinzându-l pe Terry cu autentică afecţiune.

— Să mergem, zise el, iar Terry porni motorul.

Jim nu fusese niciodată un fan al maşinilor sau al vitezei, dar începea să înţeleagă frumuseţea vieţii pe asfalt. După eşecul cu Madison Vance, criza vârstei de mijloc putea continua cu dezmăţul pe roţi. Parcă şi vedea scena – el şi Franny gonind entuziasmaţi pe autostrada 1–

95 sau pe şosele mai mici, mai rustice, admirând culorile toamnei şi respirând aer curat la 100 de kilometri pe oră. El i-ar fi luat o cască. Ce culoare ar fi vrut, deşi, desigur, ar fi preferat una neagră sau poate aurie. Franny Gold. Acesta era numele ei când se cunoscuseră. *Franny Gold. Franny Gold. Franny Gold.* Lui îi plăcuse întotdeauna numele ei, chiar dacă Franny glumea că ar fi fost „shtetl chic”[37]. Cum putea fi ceva mai frumos decât aurul? Terry întoarse încet motocicleta, apoi plecară după BMW-ul lui Antoni, care era chiar în faţa lor. Când acesta vira, virau şi ei. Când se oprea, opreau şi ei. Jim nu putea vedea ce era direct în faţa lor – în afară de casca lui Terry, dar observă că ţinutul rural arid se transforma treptat, comunicând cu străzile din centrul Palmei. Erau pe şoseaua de centură din zona portului. După încă un viraj intrară în umbra catedralei. Jim ar fi vrut să ştie despre ce vorbeau, cât de senzual devenise accentul lui Antoni de când părăsise lumina reflectoarelor. El se rugă repede în gând ca acesta să fi rămas cu nişte leziuni pe creier, dar îşi retrase rugile, simţindu-se stupid. Franny nu greşise cu nimic. Dacă ea voia să se culce cu un mallorcan superb, el nu avea de gând să o oprească.

*

Joan avea patru CD-uri în maşina lui: „Sirena” lui Tomeu Penya, „Euphoria” lui Enrique Iglesias, „Flands All Over” al lui Maroon 5 şi „Take Me Home”, One Direction – care, spunea el, aparţineau surorii lui mai mici.

La cererea Sylviei aleseră pentru început One Direction, iar Joan încercă să nu îşi mişte capul în ritmul muzicii. Era o zi perfectă – caldă, cu o briză plăcută – şi, în timp ce erau pe drum, nici nu mai aveau nevoie de aer condiţionat. Atât Joan, cât şi Sylvia îşi coborâră geamurile din dreptul lor şi lăsară aerul să-şi facă treaba. Părul Sylviei îi şfichiuia faţa ca o tornadă blondă, dar ei nu-i păsa. După ce se satură de muzica pop, ea scoase CD-ul şi

37 De prost gust

îl înlocui cu altul – cel cu Tomeu Penya, un cântăreţ de care nu auzise niciodată. În fotografia de pe carcasa CD-ului, Penya (bănuia ea) arăta ca un autostopist ciudat – cam ca Neil Young. Începu o melodie, dar Joan trecu la a doua, apăsând un buton, şi Sylvia bătu din palme.

— Sună ca un cântec de leagăn interpretat de un tip îmbrăcat într-o geacă strâmtă în colţul unui restaurant mexican.

Joan o privi încruntat, de parcă Sylvia tocmai ar fi făcut-o „târfă" pe mama lui.

— Ce e? Ţie chiar îţi place?

Joan clătină din cap, iar Sylvia crezu la început că era de acord cu ea, dar faţa lui se făcu roşie ca racul, şi ea realiză că se înşelase.

— Asta e muzică din Mallorca, zise el, făcându-i semn spre aparatul stereo. E *muzica noastră naţională,* asemenea muzicii country.

— Am înţeles. Şi oricine ştie că stilul country e oribil, cu excepţia lui Taylor Swift, poate. E de înţeles.

Ea întoarse carcasa CD-ului.

— Stai puţin, trebuie să ascultăm „Taxi Rap". Sylvia atinse butonul „înainte" de câteva ori şi aşteptă ca Tomeu să înceapă rapul despre taxiuri, ceea ce se şi întâmplă. Oh, Doamne! zise ea. E ca şi cum ţi-ai vedea bunicul gol puşcă.

Joan apăsă butonul „stop", iar în maşină se făcu linişte.

— Voi, americanii. Unii dintre noi ne mândrim cu istoria noastră, ştii? Tu spui numai prostii!

Sylvia nu era obişnuită să audă pe cineva ţipând la ea. Îşi încrucişă braţele şi întoarse capul spre geam.

— Mă rog, zise ea, încercând să găsească o remarcă mai tăioasă.

— Se vorbesc cinci limbi în Spania, plus dialectele, ştiai asta? Iar Franco a încercat să distrugă toate astea. Şi iată că e foarte important să avem un cântăreţ mallorcan, care cântă melodii mallorcane, chiar dacă nu sunt cele mai

bune uneori.

Sylvia stătea cu spatele lipit de scaun şi cât mai departe de el – de parcă ar fi fost la dentist.

— Ai dreptate, zise ea. Îmi pare rău.

— Lumea nu se reduce la piscina ta sau la faptul că fratele tău e sau nu un ticălos, zise Joan.

— Ai dreptate, zise din nou Sylvia, luându-şi rămas bun de la ideea că Joan avea să se apropie destul de mult de ea ca să o sărute din nou sau că restul zilei putea evolua mai plăcut.

Era pe punctul de a-i cere să întoarcă maşina şi să o ducă acasă, dar se temea să nu pară prea capricioasă, aşa că se mulţumi să tacă şi să se uite pe geam.

*

Restaurantul era pe un debarcader şi arăta destul de mediocru – aşa cum îi plăcea lui Franny, cu feţe de masă foarte moi de la atâtea spălări şi decoraţiuni prăfuite pe pereţi. Nu era pentru turişti – nu exista meniu în limba engleză şi nici în germană, doar în spaniolă. Chelnerul le aduse două pahare cu vin şi o farfurie cu măsline şi pâine proaspătă. Antoni îşi scoase pălăria şi o puse pe scaunul gol de lângă ea. Pe fruntea lui se vedea o urmă fină. Franny îşi spuse că trebuia să fie de la pălărie, dar realiză imediat că era o urmă de bronz.

— Îţi place să antrenezi? Trebuie să fie palpitant să lucrezi cu Nando.

Franny puse o bucăţică de pâine în puţin ulei de măsline, apoi o introduse în gură. Antoni luă o înghiţitură de vin.

— E bun.

Franny aştepta ca el să spună mai multe, dar Antoni îşi concentră atenţia asupra meniului. O clipă mai târziu, chelnerul reveni, iar el şi Antoni avură o scurtă conversaţie. Lui Franny i se păru că auzise cuvintele „pulpo” şi „pollo”[38], dar nu era sigură.

---

38 Pui

— Te-ai gândit vreodată să pleci din Mallorca? îl întrebă ea. Când ai fost în turneu, probabil că ai călătorit în toată lumea. A mai existat vreun loc care să-ţi spună ceva? Înţelegi tu, un loc în care să-ţi placă să locuieşti? îşi sprijini faţa în palme, apoi îl întrebă: Ai copii?

— Pui o mulţime de întrebări, zise Antoni. Sau poate încă te refaci după leziunile pe creier.

Franny râse şi se bătu uşurel pe cap, unde se mai vedea încă forma cucuiului, dar Antoni nu zâmbi. El nu glumea, de fapt.

*

Joan şi Sylvia se opriră pentru o cafea în Valldemossa; un orăşel fermecător cu străzi în pantă, pietruite, şi un mare număr de turişti cu rucsacuri şi loţiune de protecţie solară Coppertone. Rămaseră afară şi îşi băură cafelele din nişte ceşcuţe speciale, care o făcură pe Sylvia să se simtă de parcă ar fi fost o aventurieră toată viaţa ei, cărând după ea – oriunde ar fi mers – pahare de unică folosinţă. Cei din Mallorca ştiau cum să încetinească lucrurile. După ce terminară cafelele, Joan o conduse pe un mic deal, la o mănăstire unde George Sand şi Frédéric Chopin petrecuseră o iarnă îngrozitoare.

— Serios, să se mute cineva la o mănăstire cu iubitul… ţ zise Sylvia. Nu, chiar dacă asta s-ar fi întâmplat vara, tot mi se pare o idee proastă.

Chiar dacă o certase în maşină, Joan părea încântat să; facă pe ghidul. El îi arătă tot felul de lucruri – ţesătura ikat în vitrina unui magazin, care se fabrica pe insulă, celebrele *ensaimada* pudrate cu zahăr, chiar mai apetisante decât cele preparate de Franny, măslini sălbatici cu trunchiuri contorsionate în fel de fel de forme ciudate. Îi arătă pisici moţăind la soare. Când Sylvia începu să-şi facă vânt, el îi oferi o sticlă cu apă. Ori de câte ori se atingea accidental de braţul lui, Sylvia simţea un impuls! electric străbătându-i corpul. Şi nu pentru că ar fi fost perfect pentru ea şi nici pentru că ar fi avut atât de

multe în comun. Sylvia avea mai multe în comun cu fata anostă; care vindea plăcinte, era foarte sigură, dar asta nu conta.

Joan era la fel de chipeş ca un model dintr-o reclamă Calvin Klein – una din cele care-ţi dădeau impresia că hainele nici nu fuseseră inventate, slavă Domnului. El ar fi putut fi la cârma unei bărci cu pânze purtând doar o pereche de chiloţi minusculi şi nimeni nu s-ar fi plâns. Să se plângă! Turistele ar fi dat o mulţime de bani doar ca să facă poze cu el. Sylvia nu credea că avea să mai fie vreodată la fel de aproape de cineva atât de arătos ca Joan. Nu existau prea multe şanse.

Mai era puţin până la ora prânzului, iar Joan avea un anumit loc în minte. Mergeau cu maşina mai departe, către mare, dar el nu părea dispus să-i spună mai multe. Joan puse un CD cu Maroon 5 şi începu să fredoneze.

— Ce zici de Maroon 5?

— Sunt în regulă, da, spuse Sylvia. În viaţa ei de zi cu zi ar fi făcut haz de el, dar acum se simţea ca o americancă proastă care nu mai avea dreptul să spună ce lucruri erau bune sau rele. Joan luă răspunsul ei drept încurajare şi mări volumul. El începu să danseze în scaun în timp ce conducea, mişcând buzele ca la play-back. Sylvia nu ar fi putut spune dacă era serios sau ironic, dar decise că nu mai avea importanţă. Nu putea să-i reproşeze nimic. Merseră cu maşina aproape o oră pe nişte drumuri care o făceau să regrete că nu-şi luase la ea nişte Dramamine, dar în cele din urmă, Joan făcu un viraj strâns, iar maşina începu să coboare spre poalele muntelui în loc să urce. Pini înalţi mărgineau drumul pe ambele părţi, iar lumina abundentă a soarelui se atenuă în scurt timp.

— Ai de gând să mă omori? întrebă Sylvia.

— Hmm, nu, răspunse Joan şi continuă să conducă, ţinând acum ambele mâini pe volan.

Mai merseră câteva minute cu maşina înainte de a ajunge la o parcare mică şi pustie.

— De aici vom merge pe jos, spuse Joan.

El sări din maşină şi deschise portbagajul, de unde luă un rucsac mare şi o ladă frigorifică. Sylvia nu mai fusese la o întâlnire romantică până atunci. Ieşise cu o mulţime de oameni – dintre care şi câţiva băieţi – iar Gabe Thrush i se ivise în prag de o mie de ori, dar până atunci nimeni nu o sunase şi nu-i trimisese vreun mesaj sau vreun bilet scris prin care să o invite la o întâlnire adevărată. Nici măcar înainte ca Joan să ţipe la ea nu se gândise că aceea putea fi o întâlnire romantică. Nu prea ştia cum ar fi trebuit să se poarte într-o astfel de împrejurare.

— Deci tu ai plănuit ieşirea asta? întrebă Sylvia.

— Preferai să mănânci nisip? întrebă Joan ridicând din umeri.

El era un profesionist.

— Doar dacă ai pregătit sandviciuri cu nisip, cred, zise Sylvia.

Vorbea ca o proastă. „Încearcă să te aduni, Sylvia”, îşi spuse. Ca să pară cool trebuia să pretindă că era obişnuită cu astfel de lucruri, acesta era secretul. Joan se uită la espadrilele murdare cu care era încălţată.

— Poţi să mergi cu astea? Drumul e destul de accidentat.

Ea încuviinţă din cap şi îl urmă apoi pe o cărare îngustă ce cobora printre copaci.

*

După aproape două ore, până şi răbdătorul Terry părea grăbit să termine cu urmărirea.

— Hei, îi zise el lui Jim. Eşti sigur că vrei să te ascunzi aici pentru asta?

Erau cocoţaţi pe o bancă, într-un parc de pe malul apei. Franny şi Antoni stăteau în patioul însorit al restaurantului de o bună bucată de timp, care lui Jim i se păruse o veşnicie. De pe banca lui, Jim putea vedea mişcările braţului soţiei sale.

— Da, zise Jim. Te rog.

Terry îl înţelegea.

— Cum vrei, amice. Eu o să închid ochii pentru câteva clipe. Bărbatul se întinse cu faţa în sus pe banca de lemn şi scoase un oftat satisfăcut. E grozav, comentă el.

Bocancii lui enormi atingeau coapsa lui Jim.

Probabil că Franny şi Antoni comandaseră cel puţin patru feluri de mâncare – prânzul părea interminabil, iar chelnerii tot făceau drumuri la masa lor, transportând o mulţime de platouri. Stomacul lui Jim începu să protesteze de foame. Se gândi chiar să intre pe furiş în restaurant şi să comande ceva pentru acasă, dar nu voia să rişte să fie prins. Alese deci să aştepte. La fiecare câteva minute avea impresia că râsul lui Franny se auzea mai tare decât zgomotul apei – lucru care-l împiedica să renunţe la urmărire. În cele din urmă, Franny şi Antoni se ridicară. Antoni puse mâna pe spatele lui Franny, conducând-o prin restaurant şi o menţinu în acelaşi loc până ce ajunseră la maşină. El îi deschise portiera – lui Franny îi plăcuseră întotdeauna maşinile luxoase, deşi i se părea stupid să aibă aşa ceva în New York.

Jim îşi jură că la întoarcerea acasă – dacă ea l-ar fi iertat în cele din urmă – avea să-i cumpere o maşină, orice marcă şi-ar fi dorit ea. O maşină şi o motocicletă, dacă ar fi vrut. Voia să fie şoferul ei. Jim îl trezi pe Terry cu un ghiont.

— Hei! zise Jim. Trebuie să plecăm.

Jim se temea cel mai mult că Antoni avea să o ducă în altă parte – la un hotel sau poate la el acasă dar maşina se întoarse pe acelaşi drum pe care venise, direct către Centrul de tenis. Terry şi Jim rămaseră destul de departe în urma lor, ca să nu atragă atenţia, dar destul de aproape ca să nu-i piardă din ochi. Opriră mai departe de Centru de această dată, pentru că Franny era nervoasă la volan şi Jim era sigur că ea avea să se uite cu atenţie spre ambele părţi ale drumului înainte să se încadreze în trafic. Nu dură prea mult – Jim aruncă o privire peste zid şi văzu că Franny şi

Antoni îşi luau rămas-bun. Ea era cu faţa la terenurile de tenis, iar Jim abia îi zărea picioarele, restul fiind acoperit de copaci. Era clar că Antoni o îmbrăţişa şi că se apleca spre faţa ei, dar Jim nu putea vedea ce se întâmpla acolo. Apoi Franny se îndepărtă clămpănind cu sandalele ei pe asfalt – nesigură pe ele, ca întotdeauna – iar Jim se întoarse grăbit la motocicletă şi îşi puse casca. Se ascunse după piciorul lui Terry, lovindu-şi ochiul învineţit de genunchiul acestuia.

— La naiba, înjură el.

— În regulă, iat-o că pleacă! zise Terry, iar Jim sări pe şaua motocicletei, în spatele bărbatului.

I se părea că-şi greşise vocaţia – poate că ar fi trebuit să fie poliţist pe motocicletă sau detectiv particular. Pierduse prea mult timp din viaţă în spaţii închise, zgâindu-se la o pagină scrisă. Franny ar fi strigat entuziasmată „aleluia!” dacă l-ar fi auzit spunând asta. Ea îi repetase acest lucru ani la rând: că viaţa se trăia în mişcare, ieşind din zona de confort.

Ea fusese plecată în atâtea locuri fără el, iar Jim regreta acum toate acele momente. Franny conducea încet, iar Terry rămase în urma maşinii ei, reducând viteza. Jim voia să se mute în Anglia şi să-şi trimită retroactiv copiii să-l vadă pe Terry – care era, în mod clar, cel mai grozav pediatru din lume.

Terry strigă ceva, dar Jim nu-l putea înţelege. Observă că încetineau. Peste umărul lui Terry, Jim observă mica maşină închiriată trăgând pe marginea drumului şi oprind.

Jim îi făcu semn lui Terry spre maşina lui Franny. El întinse palma, ca şi cum ar fi zis: „Opreşte-te, în numele iubirii”, iar Terry se conformă, ieşind elegant din trafic şi oprind chiar în faţa maşinii lui Franny.

Ea nu coborâse din maşină, dar se uita prin parbriz. Jim îşi scoase casca şi o puse sub braţ – ca un astronaut. El spera să arate chipeş şi dur – nu ca şi cum tocmai şi-ar fi

scos o mască de scafandru, dar se temea că ultima variantă era probabil cea mai plauzibilă. Recunoscându-şi soţul, Franny clătină din cap şi îşi afundă bărbia în piept – aşa cum făcea la cinematograf, în întuneric, atunci când un criminal în serie se pregătea să ţâşnească asupra următoarei sale victime. Jim înaintă spre portiera din faţă a maşinii şi aşteptă ca Franny să coboare geamul. Ea nu intenţiona să râdă – de fapt, făcea eforturi să nu izbucnească în râs – dar nu putea să se mai abţină.

— Jim, zise ea. Mă urmăreşti?

El se aplecă, prinzându-se de geamul coborât al maşinii.

— Poate, zise el.

— M-ai urmărit toată ziua? Pe motocicleta acelui tip?

Franny îi făcu semn cu bărbia spre Terry, care arăta cu adevărat impunător pentru cine nu-l cunoştea. El vorbea acum la telefon, cu o expresie severă întipărită pe faţă, ceva mai departe de maşină. Îi văzu pe cei doi privindu-l şi le făcu din mână.

— Poate.

— De ce – dacă-mi este permisă o întrebare atât de anostă?

— Pentru că te iubesc. Şi nu vreau să te pierd. Nu renunţ la tine – nici pentru un tenismen şi nici pentru altcineva.

Jim se ridică şi deschise portiera. Întinse mâna spre Franny. Ea se gândi puţin, puse piciorul pe ambreiaj şi opri motorul maşinii.

— Am condus-o ca naiba, zise ea coborând. Cred că vom fi nevoiţi să o cumpărăm când o vom preda la centrul de închirieri. Sunt sigură că am distrus-o de tot.

Jim îşi puse mâinile pe umerii lui Franny. Era mult mai scundă decât el, aproape cu treizeci de centimetri. Părinţii lui, care intenţionaseră să-l însoare cu o silfidă înaltă din Greenwich, nu înţeleseseră niciodată alegerea lui. Ei erau preocupaţi de patrimoniul genetic, de

producere a unor generaţii întregi de oameni blonzi şi înalţi. Dar Jim o iubea doar pe Franny, doar pe soţia lui.

— Eu sunt cel care a distrus totul, Franny. Îmi pare nespus de rău. Voi face orice. Nu pot trăi fără tine. Pur şi simplu nu pot.

Franny întinse mâna şi atinse uşor ochiul înnegrit al lui Jim, care începuse să se înverzească.

— Se vindecă, zise ea, apoi îşi înclină capul în aşa fel încât Jim să o poată săruta, iar el se conformă.

În spatele lor, Terry începu să fluiere prelung şi triumfător.

*

După ce străbătură un tunel scurt, scobit în versantul muntelui, Sylvia şi Joan găsiră în cele din urmă ceea ce căutau – o mică plajă superbă în formă de potcoavă, complet pustie. Sylvia putea vedea fundul apei de la cincisprezece metri distanţă. Marea era limpede şi azurie. Joan îşi lăsă jos rucsacul şi lada frigorifică şi se apucă de pus masa. El întinse o pătură groasă şi aşeză pe colţul acesteia nişte obiecte grele care să o ţină pe loc, deşi plaja părea protejată complet de vânt. Nu erau valuri – nici măcar foarte mici – la malul apei. Sylvia îşi azvârli espadrilele din picioare şi se băgă cu picioarele în apă.

— E cel mai frumos loc pe care l-am văzut în viaţa mea, zise ea. Şi sunt sigură că nu voi vedea niciodată altul mai frumos.

Joan încuviinţă din cap.

— E cea mai frumoasă plajă, zise el. Nimeni nu ştie de ea. Nici măcar localnicii. Bunicii mei locuiesc chiar acolo, sus, indică el muntele din spatele lor. Ei obişnuiau să mă aducă aici când eram mic. Era un loc potrivit pentru lansat bărcuţe.

Joan împachetase destulă mâncare – cât pentru patru persoane: şuncă şi sandviciuri cu brânză, vin şi prăjiturele cu unt făcute de mama lui.

— Vrei să înoţi mai întâi sau să mănânci?

Sylvia înaintă spre pătură, tălpile şi gambele ei ude fiind acoperite cu nisip.

— Hmm, zise ea, întorcându-se cu spatele la el şi cu faţa spre mare. În mod normal, aş alege mâncarea, dar acum nu ştiu ce să spun.

— Am o idee, zise Joan.

Scoase tirbuşonul din rucsac şi deschise sticla de vin. Luă o înghiţitură şi îi întinse sticla Sylviei, care îi urmă exemplul. Când îi înapoie sticla, el îi puse din nou dopul, o introduse în lada frigorifică şi se dezbrăcă de cămaşă.

Toţi oamenii din lume au trupuri, desigur. Tinerii au trupuri, bătrânii au şi ei, şi toate trupurile sunt diferite unul de altul. Sylvia nu s-ar fi descris ca o persoană care să acorde prea multă importanţă muşchilor. Pectoralii şi abdominalii nu însemnau nimic pentru ea, teoretic. Tâmpeniile acelea erau pentru idioţi care nu aveau la ce să se gândească. Erau pentru fete precum Carmen, care nu îşi dădeau seama că iubiţii lor le tratau ca pe nişte gunoaie. Pentru ea, exerciţiile fizice erau o pedeapsă, un coşmar permanent la sală. Încercă să-şi amintească dacă putea măcar să-şi atingă degetele de la picioare, dar nu reuşi – pentru că era pur şi simplu hipnotizată de priveliştea din faţa ei. Toate speculaţiile ei despre Joan păreau o glumă în faţa realităţii fizice reprezentate de trupul lui fără cămaşă. Ea nici măcar nu ştia ce grup de muşchi să-şi imagineze! Erau toţi acolo – cei mai mici şi cei mai proeminenţi, până şi cei care semănau cu nişte săgeţi cu vârfurile îndreptate către vintrele lui. Ea nu avusese idee că trupurile puteau arăta aşa fără Photoshop. Joan îşi împături cămaşa şi o aşeză pe pătură, apoi întinse mâna către şliţul pantalonilor. Sylvia se văzu nevoită să se întoarcă cu spatele.

— Hai să ne întrecem! zise ea – mai mult pentru că nu era sigură că picioarele ei aveau să o mai ţină multă vreme.

Avea senzaţia că genunchii ei aveau să cedeze şi că

putea să se prăbuşească pe loc, sufocată de emoţie. Îşi scoase rapid rochia, dezvăluind costumul întreg pe care-l avea dedesubt. Aruncă rochia mototolită în spatele ei – fără să se mai uite unde aterizase – apoi alergă în apă. Înainta până ce apa îi ajunse la şolduri, apoi închise ochii şi se scufundă. Când capul ei apăru la suprafaţă un metru mai departe, Sylvia îl auzi pe Joan înotând spre ea. Ea se întoarse călcând apa şi îl privi apropiindu-se. Se simţea ca o plătică înotând alături de un delfin. Când Joan îşi înălţă capul din mare, părul lui arăta perfect ca întotdeauna, deşi era umed. Sylvia îşi netezi părul pe spate, simţindu-l încâlcit de vânt după călătoria cu maşina.

— Ştii, zise ea, cred că Anne Brontë este subapreciată, în comparaţie cu celelalte surori Brontë, vreau să spun. Nu crezi? Ea mişcă picioarele, iar talpa ei dreaptă lovi o parte nevăzută din trupul lui Joan. Scuze! şopti ea.

Joan îşi scufundă bărbia în apă, ca şi cum nu ar fi auzit-o.

— Elizabeth Gaskell la fel, continuă Sylvia. Vreau să spun că George Elliot are parte de toate aprecierile, în timp ce Elizabeth nu se alege cu nimic. Nu crezi că e ciudat?

Joan înotă mai aproape de ea, astfel încât umerii lui ajunseră la câţiva centimetri de Sylvia.

— Nu o să te sărut dacă nu vrei, zise el.

Sylvia ar fi vrut să aibă la îndemână un aparat foto, telefonul ei, sau o întreagă echipă de televiziune. Inima ei bătea atât de repede, încât avea impresia că apa din jurul ei mai avea puţin până să clocotească.

— Mi-ar plăcea, zise ea, iar Joan reduse distanţa dintre ei.

Ea închise ochii şi îi simţi buzele pe gura ei.

Fără a-i lua în calcul pe cei cu care se sărutase la petrecere, când era beată, Sylvia sărutase doar cinci băieţi în viaţa ei – unul în fiecare an, începând de la doisprezece

ani. Joan era cel cu numărul şase, iar diferenţa dintre el şi ceilalţi era atât de mare, încât Sylvia nu se putu abţine să zâmbească. Uitate erau limbile care se căutau una pe alta, dinţii strâmbi, respiraţia urât mirositoare sau buzele prea moi ale celorlalţi băieţi din New York City.

— Râzi de mine? întrebă Joan, retrăgându-se preţ de o secundă.

El o prinse de mijloc, neintimidat de ce ar fi putut să-i răspundă, iar Sylvia se trezi încolăcindu-şi picioarele în jurul lui. Trupul lui era fierbinte şi vibrant, ca un bec fluorescent. Îşi dorea să-l sărute pe Joan până ce şi-ar fi pierdut răsuflarea, până ce ar fi avut amândoi nevoie de ajutor ca să nu moară asfixiaţi.

— Cred că ar trebui să facem sex, zise Sylvia.

Joan îşi puse mâinile sub coapsele ei, susţinându-i complet greutatea, apoi ieşiră repede din apă, prăbuşindu-se în genunchi când ajunseră pe pătură. El o întinse uşor pe spate, apoi îi trase în jos bretelele costumului de baie, fără a-şi dezlipi buzele de ale ei. Când rămase goală, buzele lui Joan începură să rătăcească pe trupul ei. Atunci când capul lui coborî din ce în ce mai jos – o experienţă care nu-i plăcuse Sylviei niciodată în mod deosebit – ea realiză că erau anumite părţi ale trupului ei de care ea habar nu avea, iar el îi făcea acum cunoştinţă cu ele. Se simţea puternică şi împlinită, de parcă ar fi stat într-o cameră întunecoasă toată viaţa, iar acum era goală pe o plajă din Mallorca, spunându-şi că poate exista Dumnezeu, la urma urmei. În coş – sau poate în buzunarul lui – era un prezervativ, iar când Joan se lăsă pe spate ca să şi-l pună, Sylvia reuşi să privească trupul lui gol, care era atât de frumos, încât ea uită să se mai simtă jenată de propria goliciune. Actul sexual propriu-zis nu fu dureros (aşa cum îi spusese Katie Saperstein cu ani în urmă că era de obicei) şi nu sângeră (din nou, Katie Saperstein). Totuşi, Sylvia nu putea spune că se simţea bine, dar trupul ei încă vibra datorită atenţiilor lui Joan, limbii şi mângâierilor lui, aşa că

porni bucuroasă în noua aventură. El se urcă deasupra ei, intrând şi ieşind ritmic, iar ea auzea apa din micul golf fremătând şi păsările zburând deasupra lor. Dacă s-ar fi aventurat vreun om să coboare versantul abrupt al malului şi apoi să străbată tunelul spre plajă, ei l-ar fi văzut, cu siguranţă, dar nimeni nu se ivi. Joan termină cu un ultim efort, chipul lui frumos crispându-se pentru o clipă şi căpătând o expresie complicată, dar relaxându-se apoi şi reluându-şi aspectul natural şi perfect. Sylvia îl cuprinse cu braţele – pentru că aşa i se părea că ar fi trebuit –, iar Joan îşi lăsă capul pe clavicula ei. El mai rămase în interiorul ei o clipă, apoi se retrase uşor, rostogolindu-se pe spate. Picioarele lor erau ude şi pline de nisip, iar când Sylvia se ridică în capul oaselor, i se păru că toată plaja se învârtea cu ei doi. Lumea era diferită acum, când ştia că asta era o posibilitate.

— Ei, zise ea, cred că e timpul pentru un sandvici.

*

După o zi lungă în care nu făcuseră absolut nimic (stând în piscină, pe malul piscinei, asamblând sandviciuri, degustând snackuri şi luând-o de la capăt), Charles şi Lawrence îl convinseră pe Bobby să mai joace o dată Scrabble cu ei.

Jim şi Franny veniseră acasă şi dispăruseră la etaj, cu obrajii roşii, probabil în toiul unui nou conflict. Bobby rămase un timp cu ochii la scări, ca un căţel plin de speranţă, dar îşi concentra apoi atenţia asupra jocului când realiză că mama lui nu avea să coboare prea curând. Era rândul lui Lawrence, iar el formă cuvântul PITHY[39] legat de cuvântul PEAR[40] al lui Bobby.

— Voi nu sunteţi datori să aveţi grijă de mine, ştiţi asta doar, zise Bobby. Nu am de gând să sar de pe acoperiş.

— Nimeni nu se gândeşte că ai să sari de pe acoperiş,

39 Energic
40 Pară

spuse Charles.

— Nu, interveni Lawrence. Nu de pe acoperiş. Poate de la o fereastră de la etaj, dar nu de pe acoperiş.

Bobby zâmbi. Charles rămase tăcut şi îşi aranjă din nou literele. În partea de sus a tablei de joc rămăsese un loc liber pentru un cuvânt cu scor dublu, iar Charles îl completă cu SORRY[41].

— „Sorry”, zise el.

— Nu, nu îţi pare rău, glumi Lawrence, apoi îl sărută pe obraz.

Uşa din faţă se deschise şi Sylvia se strecură înăuntru. Părul ei era parţial ud.

— Bună, băieţi! Eu urc să fac un duş, zise ea şi se îndreptă grăbită spre scări.

— Uau, uau! exclamă Charles. Ai fost cu Joan în tot acest timp?

Sylvia nu roşi, dar nici nu se opri ca să le dea vreo explicaţie.

— Da, da, am fost.

În câteva secunde ajunse la etaj, în baie şi sub duş. Nu mai conta cât de rece era apa sau cine o putea auzi. Începu să cânte „Moves Like Jagger”, chiar dacă nu ştia bine cuvintele, pe care le inventă.

— Aha! zise Lawrence.

— Aha! spuse Bobby.

— Cred că ar trebui să ne concentrăm asupra jocului, le atrase atenţia Charles, iar cei doi se conformară.

ZIUA A TREISPREZECEA

Lawrence se trezi devreme pentru a-şi verifica e-mailul. *Santa Claws* avea să fie moartea lui, era sigur de asta. Ultimul e-mail pe care-l primise de la Toronto îl anunţa că actorul din rolul principal era în grevă din cauza unui val de căldură şi a costumului de blană pe care era nevoit să-l poarte. Asta nu era problema lui Lawrence, însă

41 Îmi pare rău

el trebuia să ţină evidenţa fiecărui dolar cheltuit, iar greva actorului însemna că ei cheltuiau o mulţime de bani pe servicii de catering, decoruri şi lumini, deşi încă nu se filmase nimic. El îşi luă laptopul în bucătărie şi se aşeză cu spatele la chiuvetă.

Erau douăzeci şi cinci de e-mailuri noi în căsuţa sa poştală. Le verifică repede – majoritatea de la J. Crew şi altele care-l somau să cumpere mai multe haine de vară – dar se opri când ajunse la un e-mail de la agenţia de adopţii. Îl deschise cu un deget, lipind computerul de pieptul lui. La început, Lawrence crezuse că întregul proces de adopţie avea să fie ca scena din „Cry Baby", când copiii făceau anumite activităţi domestice în spatele unor vitrine, ca exponatele dintr-un muzeu. Îl alegeai pe cel care-ţi plăcea, îl duceai acasă şi îl iubeai pe vecie. Dar nu era atât de simplu. Lawrence citi e-mailul dintr-o privire. Era scurt: „Sunaţi-mă. Ea a luat o hotărâre. V-a ales pe voi".

Lawrence aproape că scăpă laptopul. El realiză că se manifesta zgomotos abia când Charles coborî din dormitorul lui îmbrăcat în pijamale.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el îngrijorat. E ceva în neregulă?

Lawrence clătină repede din cap.

— Trebuie să plecăm acasă chiar acum. Avem nevoie de un telefon. Unde e telefonul? El întoarse laptopul astfel încât Charles să poată citi e-mailul. Charles luă ochelarii de citit de pe nasul lui Lawrence şi îi puse la ochi.

— Oh, Dumnezeule! spuse Charles. Alphonse!

Lawrence începu să plângă.

— Avem un băieţel.

— Un copil! strigă Charles. Un copil!

Puse laptopul pe masa din bucătărie şi îl îmbrăţişă pe Lawrence cu toată puterea, şoptindu-i la ureche mai multe nume: Walter, Phillip, Nathaniel. Nu mai conta de unde provenea Alphonse şi care fuseseră circumstanţele

abandonării sale. Ceea ce conta era faptul că îl puteau lua cu ei acasă.

*

Cu toată agitaţia aceea provocată de schimbarea biletelor de avion şi de plecarea pripită a lui Charles şi Lawrence – pe care ceilalţi îi ajutaseră să împacheteze şi să iasă mai repede din casă – toţi erau în picioare mult mai devreme decât de obicei şi mult mai alerţi. Franny decise că nişte clătite ar fi fost perfecte, de parcă acestea ar fi reprezentat un mic dejun festiv potrivit numai în astfel de ocazii.

Jim rămase în preajma ei, spărgând ouă după indicaţiile ei şi căutând prin dulapuri esenţa de vanilie. Bobby stătea singur la masă, în timp ce Sylvia făcea cafeaua. Aceasta fusese întotdeauna activitatea ei preferată – Presa Franceză. Ea cronometra prepararea cafelei după ceasul de la cuptor fără să mai simtă lipsa telefonului ei. Ar fi fost în stare să-l arunce din vârful muntelui şi să-l vadă spart în mii de bucăţi – tot nu i-ar fi păsat. Ori de câte ori închidea ochii, simţea buzele lui Joan pe trupul ei.

— Ei vor fi pe deplin fericiţi, nu credeţi?

Bobby arăta ceva mai bine – dormise mai mult şi mânca din nou cu poftă, ca un adolescent.

— Ba da, zise Franny. Sunt sigură de asta.

Ea bătu bine compoziţia, apoi îşi trecu degetul pe marginea bolului şi îl vârî în gură, încuviinţând din cap în semn de autoapreciere. Lua cu un cuţit o bucăţică de unt pe care îl topi în tigaia încinsă. Sylvia, ai de gând să faci cafeaua cu ochii închişi?

Ochii Sylviei se deschiseră.

— Mă testam, atâta tot, zise ea. Da, trei minute.

Ea transportă presa franceză pe masă şi eliberă pistonul. Bobby ridică spre ea cana.

— Toarnă-ţi singur, îi spuse ea. Eu sunt ocupată.

Sylvia se aşează pe banca de la perete şi închise din

nou ochii, având pe faţă un zâmbet suav.

— Eşti o ciudată, zise Bobby.

— Oh, da, spuse Sylvia fără să deschidă ochii. Sunt.

La asta se pricepea cel mai bine sora lui – să fie ea însăşi. Bobby îşi aminti de costumele fine din dulapul lui pe care le purta atunci când prezenta apartamente scumpe clienţilor, de hainele din materiale de ultimă generaţie cu care se îmbrăca la Total Body Power, de blugii uzaţi pe care-i avea de pe vremea studenţiei şi pe care-i purta atunci când Carmen nu era prin preajmă – pentru că ea le spunea „pantalonii lui tata”.

— Ştii, nu mă dau în vânt să lucrez la agenţia imobiliară, zise Bobby. Şi nici să lucrez la sală. Vreau să spun, îmi place să fac exerciţii fizice pentru că mă simt sănătos, dar nu-mi pasă chiar atât de mult de trupul meu. După câteva secunde, adăugă: Mă întreb cât de dificil este să adopţi un copil.

— Hai să luăm lucrurile pe rând, scumpule, bine? zise Franny, trecând graţioasă pe lângă ei cu un platou pe care erau clădite mai multe clătite groase, unele fiind decorate cu afine.

— Bine, zise Bobby, şi îşi înfipse furculiţa în trei clătite, pe care le depuse în farfurie.

— În regulă, zise Sylvia, deschizând în sfârşit ochii. Acestea sunt cele mai bune clătite pe care le-am mâncat în viaţa mea. Ridică ochii spre Franny. Mulţumesc, mamă.

Franny îşi şterse mâinile de fustă, uşor fâstâcită.

— Cu plăcere, draga mea.

Se întoarse apoi să aducă siropul, pe care Jim deja îl avea în mână.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu copiii noştri, zise ea. Dar îmi place.

Jim o sărută pe Franny pe frunte, iar Sylvia şi Bobby se prefăcură că nu văzuseră nimic. Toţi cei patru Post îşi ţinură simultan respiraţia – fiecare dorindu-şi în sinea lui ca acel moment să dureze. Familiile nu erau altceva decât

speranţă şi căutare, fiecare dorindu-şi ce era mai bine pentru el.

Până şi bietele suflete care făceau copii încercând să salveze o căsnicie fragilă făceau acest lucru amăgindu-se pline de speranţă.

Franny, Jim, Bobby şi Sylvia încercară să tacă şi să păstreze cât mai mult acea solidaritate şi pentru o clipă, ca prin minune, toţi se simţiră în aceeaşi barcă.

*

Sylvia se gândise la Joan în fiecare minut care trecuse de când o adusese acasă cu o zi în urmă. Ea voia să facă sex iar şi iar, până ce ar fi simţit că începea să înţeleagă cu adevărat ce însemna asta, iar Joan părea un partener ideal. Ar fi putut să vină şi să o scoată din casă, pentru numele lui Dumnezeu. El ştia multe plaje izolate. Cui îi păsa că asculta o muzică oribilă şi purta cămăşi cu flori de crin imprimate pe umăr atunci când ieşea în oraş să danseze? Acasă, Sylvia nu ar fi fost interesată nici într-un milion de ani de cineva care mergea la club să danseze, dar nu acesta era esenţialul.

Pentru că esenţial era acum să găsească o cale prin care să-l poată duce pe Joan sus pe scări până în dormitorul ei fără ca părinţii ei să observe ceva. Mai erau câteva minute până ce Joan avea să sune la uşă, iar Sylvia deschise laptopul pe bufetul de la bucătărie. Era un mesaj de la Brown cu situaţia cazării – Keeney Quad, exact ceea ce sperase ea, campusul unde locuiau cei mai mulţi dintre studenţii din primul an – şi nişte date de contact ale viitoarei sale colege de cameră (Molly Krumpler-Jones, din Newton, Massachusetts). Era e-mailul pe care Sylvia îl aşteptase luni de zile, dar acum abia se uită la el – pentru că imediat sub acesta era un e-mail de la Joan.

„S – îmi pare rău că trebuie să anulez ultima noastră şedinţă, dar nu voi putea să vin astăzi. Ne vedem mâine la zece când voi veni să-mi iau rămas-bun. Distracţie plăcută

la plajă – J”.

El ar fi putut să-i trimită mai degrabă un mesaj pe telefon, dar dacă i-ar fi trimis unul, ea l-ar fi văzut mai repede şi i-ar fi răspuns. E-mailul era o bombă cu ceas, aşteptând ca ea să deschidă computerul pentru a exploda. Sylvia îşi simţi obrajii în flăcări, dar apoi auzi pe cineva la uşa de la intrare şi se simţi uşurată într-o clipă.

Fusese o glumă! Evident, Joan nu putea fi un ticălos – el doar se juca cu ea. Sylvia se repezi la uşă. Îşi spuse că ar fi fost amuzant să-şi expună sânii în faţa lui imediat ce avea să deschidă uşa, dar pieptul ei nu fusese niciodată impresionant, aşa că renunţă la idee. Râdea deja când puse mâna pe clanţa uşii.

O femeie înaltă – mai înaltă decât Sylvia cu câţiva centimetri – era aplecată chiar în faţa uşii, căutând cu disperare – mai ceva ca un furnicar – într-o enormă geantă de piele.

— Vă pot ajuta? întrebă Sylvia.

Îşi puse mâinile în şolduri, sperând că postura ei avea să-i comunice femeii că nu avea nici cel mai mic interes să facă ceea ce se oferise să facă.

Femeia ridică surprinsă ochii.

— Oh, Doamne! Tu trebuie să fii fiica lui Franny, nu-i aşa? Am văzut maşina pe alee şi am fost sigură că am încurcat zilele. Aşa păţesc mereu, zise ea, de parcă Sylvia ar fi fost capabilă să confirme. Femeia se ridică şi îşi scuturâ uşor buclele lungi şi blonde. Eu sunt Gemma, spuse ea. Asta e casa mea!

— Oh! făcu Sylvia. Atunci cred că trebuie să intraţi.

Îi făcu semn Gemmei spre foaier, intră în casă şi o strigă pe mama ei înainte să se retragă din nou în dormitorul de la etaj.

*

Franny nu o mai văzuse pe Gemma în persoană de un deceniu şi constată cu groază că aceasta era neschimbată

şi arăta grozav.

Gemma îşi luă un pahar cu apă.

— Oh, ai folosit filtrul? Am băut direct de la robinet, ca o pisică. Cred că asta îmi păstrează sistemul imunitar într-o formă atât de bună, zise ea, apoi ieşiră împreună şi se aşezară lângă piscină.

Gemma tocmai venise de la casa ei din Londra, o construcţie din piatră în Maida Vale, dar înainte de Londra fusese la Paris pentru două săptămâni, iar înainte de Paris, la Berlin.

— E atât de obositor! zise Gemma. Te invidiez pentru stilul tău de viaţă. Poţi să împachetezi şi să pleci cu copiii tăi undeva pentru două săptămâni şi nimeni nu te va deranja în tot acest timp. Făcu ochii mari când rosti cuvântul „deranja”. Poţi să evadezi după bunul plac, adăugă ea. Aş plăti un milion de dolari pentru asta. Chiar şi atunci când plec în vacanţă, cei de la galerie mă sună mereu, sau vreunul dintre pictori, iar apoi trebuie să mă sui într-un avion doar ca să masez egoul fragil al cuiva şi vreau să spun, înţelegi tu, mă pregăteam să mă apuc de scufundări în Maldive.

Gemma îşi răsfiră părul cu ambele mâini, aranjându-l pe spătarul şezlongului. E o casă frumoasă, nu-i aşa? Pitorească.

Franny ar fi putut descrie casa folosind o grămadă de adjective, dar „pitorească” nu ar fi fost pe lista ei.

— E incredibilă, zise ea, evitând să o contrazică pe Gemma.

— Mulţi englezi au impresia că Mallorca e pentru adolescenţi beţivi, zise ea. E un soi de psihologie inversă să-ţi cumperi o casă aici, în munţi. E cel mai bun loc dacă vrei să evadezi. E ca şi cum, dacă tu şi Jim aţi decide să cumpăraţi o casă în Jersey Shore, oricine ar crede că aţi înnebunit, dar voi v-aţi bucura de casa voastră minunată, la kilometri distanţă de bălţile cu mizerie şi de plajele pline de piei palide şi de bebeluşi cu scutece murdare. Niciunul

dintre prietenii mei britanici nu ar veni aici.

Franny se uită spre munţi. Dacă acea casă i-ar fi aparţinut, ea i-ar fi invitat acolo pe toţi cunoscuţii ei şi toţi ar fi exclamat „Oh!” şi „Ah!” Ar fi invitat tot clubul ei îngrozitor de lectură acolo, ca să citească George Sand şi să râdă de impresia ei iniţială în legătură cu insula. Cât de mult se înşelase!

Locul acela nu era deloc deprimant. Orice persoană din lume, la drept vorbind, ar fi adorat priveliştea, mâncarea, oamenii de acolo. Franny se gândea să scrie o broşură nouă pentru agenţia de turism, dacă i-ar fi strecurat cineva un pix în palmă.

— Ei bine, ne-am distrat cu toţii de minune. Şi am mâncat pe săturate, crede-mă!

— Oh, eu nu mănânc niciodată mai nimic. Doar îngheţată. Vin pentru o săptămână, mănânc doar îngheţată, apoi mă duc acasă simţindu-mă de parcă aş fi ţinut o cură de detoxifiere.

Gemma închise ochii. Soarele încălzea cu putere, iar Franny îşi simţi părul fierbinte în creştet.

— Aşadar, întrebă Gemma fără să deschidă ochii, unde e Charlie al meu?

El nu-i spusese nimic. Bineînţeles că nu-i spusese! Dacă Charles nu-i suflase niciun cuvânt lui Franny, atunci nu ar fi îndrăznit să-i spună ceva Gemmei. De când fusese în clasa a unsprezecea Franny nu se mai simţise atât de încântată să ştie anumite secrete din viaţa prietenilor.

— Oh, tu nu ştii? se prefăcu surprinsă Franny. E foarte ciudat că nu ţi-a spus nimic – ştiu cât de apropiaţi sunteţi voi doi.

Gemma deschise ochii. Clipi de mai multe ori la rând, ca un rozător ce iese după luni petrecute într-o gaură întunecoasă de sub pământ. Pielea din jurul ochilor ei începuse să se încreţească şi poate chiar să se lase. Franny nu obişnuia să se bucure când observa defectele altora, dar în acest caz avea să facă o excepţie. Gemma aştepta cu

buzele întredeschise ca ea să vorbească – de parcă pe acolo avea să intre informaţia.

Arăta ca un câine frumos, dar prost. Franny ar fi vrut să o sărute pe gură şi apoi să o arunce în piscină.

— Au plecat acasă pentru a-şi lua copilul, zise Franny. Un băiat. Vor să adopte un băieţel.

— Au plecat? Să-şi cumpere un copil?

— Nu „cumpără" un copil, vor să „adopte" unul.

Gemma scoase o exclamaţie de uimire.

— Intenţionat? Eu credeam că oamenii au copii doar în mod accidental. Eu am avut trei soţi şi am evitat să fac copii de şase ori la rând! Ce naiba cred ei? Oh, Charlie!" Acum toate picturile lui vor fi mici portrete ale lui Lawrence pe jumătate dezbrăcat, cu un bebeluş adormit pe pieptul lui. Ea se gândi o clipă, apoi continuă: Acum îmi pare şi mai rău că nu l-am prins. Să-mi iau rămas bun.

Franny încercă să zâmbească, dar nu reuşi.

— Aşa cred, zise ea.

— Tu şi Jim staţi în dormitorul principal de la etaj? întrebă Gemma. Îşi scoase ochelarii de soare din geantă şi îi puse la ochi. Cred că nu vă deranjează să vă mutaţi în camera lui Charlie şi Lawrence, nu-i aşa? Ştii cum e să dormi în patul tău. Toate celelalte saltele sunt prea moi pentru spatele meu şi am impresia că dorm pe nişte perne uriaşe. Cred că o să vă simţiţi bine pentru o singură noapte, nu-i aşa? Dacă nu e prea mare bătaie de cap, bineînţeles. Gemma se ridică şi îşi scuturǎ câteva fire de praf imaginare de pe blugii imaculaţi. Am să sun la Tiffany's, să-mi trimită o lingură.

— Ce drăguţ! spuse Franny. Acum te rog să mă scuzi, trebuie să încep să împachetez la etaj, astfel ca tu să-ţi poţi lua dormitorul în primire.

Cele două femei merseră până la uşă una lângă alta, fiecare încercând să ajungă prima la clanţă, de parcă acest gest le-ar fi demonstrat dreptul asupra întregii proprietăţi. Franny ar fi câştigat întrecerea, dacă picioarele ei ar fi fost

cu câţiva centimetri mai lungi, dar Gemma puse prima mâna pe clanţă – apucând-o cu degetele ei lungi şi fine de parcă ar fi fost un diamant plutind la suprafaţa piscinei. Ţinu uşa deschisă pentru Franny, care intră cu capul sus şi umerii drepţi. Nu intenţiona să-i spună lui Charles ce căţea era prietena lui – asta i-ar fi lezat amorul propriu. În schimb, avea să se asigure că statutul de cea mai bună prietenă era al ei şi astfel copilul lui Charles, oricine şi oricum ar fi fost acela, avea să-i spună „mătuşica”, în timp ce Gemma nu putea fi pentru el decât o scorpie îngrozitoare din cealaltă parte a lumii.

*

Bobby voia să înoate până nu-şi mai simţea braţele sau picioarele. Recordul lui personal în piscină era de un kilometru şi jumătate, mai mult pentru că asta însemna şase ture de bazin la Total Body Power şi a face mai puţin de şase ture i se părea patetic, dar lui nu-i prea plăcea să înoate. Nimănui din Florida nu-i plăcea. Înotul era pentru turişti, o joacă de copii care nu ar fi fost niciodată echivalentul caloriilor dintr-un sandvici cubanez. Acum, să fie în piscină era singura soluţie pentru a se asigura că nimeni nu avea să-i vorbească şi, astfel, acela era singurul loc în care îşi dorea să fie, epuizându-şi membrele şi plămânii şi evitându-şi familia.

Pentru mulţi era atât de uşor! Toţi colegii lui de liceu plecaseră la facultăţi şi găsiseră femeile potrivite cu care să se însoare. Cei de la colegiu, la fel. Ei se întâlneau în sala de mese, sau în Psych 100 ori la vreo petrecere după un meci de fotbal, aşa cum era normal.

Mai erau şi unele excepţii – un tip care părăsise sau fusese părăsit oricare era prea introvertit ca să-şi poată găsi o iubită. Când acei prieteni veneau în Miami, se distrau mereu. Bobby îi ducea la cluburi unde obişnuiau să bea o noapte întreagă. Fetele din Miami purtau cele mai scurte rochiţe şi cele mai înalte tocuri, iar prietenii lui rămâneau şocaţi când vedeau cât de multe erau – ca

furnicile la o masă de picnic. Prietenii căsătoriţi nu prea veneau în vizită, iar atunci când veneau se vedeau doar la cină sau poate la un pahar, apoi se duceau la culcare. Nici măcar nu se culcau cu cineva, se duceau să doarmă. Bobby se prefăcea că pleca şi el odată cu ei, dar apoi se întorcea la bar de unul singur. Cine se ducea la culcare la ora zece? Avea aproape treizeci de ani, dar nu era mort. Bobby nu avusese vreo iubită adevărată până la Carmen. Desigur, fuseseră mai multe fete, dar nimic serios până atunci. Când îşi pierduse virginitatea, în primul an de colegiu la Miami, el nu-i spusese fetei că era prima dată pentru el, deşi probabil că fusese evident. Acum, când se gândea, ar fi vrut să-i fi spus acest lucru, pentru că nu uitase numele ei – Sarah Jack, ca un „lumberjack”[42], îi spusese ea la petrecerea la care se cunoscuseră – şi i se părea ciudat, ca şi cum ar fi păstrat un secret, chiar dacă trecuseră aproape zece ani de atunci. Bobby simţi cum degetele sale întinse atinseră marginea piscinei, deci făcu o tumbă pe sub apă pentru a se întoarce în direcţie opusă. Apa nu era clorinată, aşa că putea să deschidă ochii fără să simtă usturime. Pe fundul piscinei erau frunze, iar el se gândi că ar fi fost bine să se scufunde ca să le adune, dar nu o făcu.

Fuseseră peste zece nunţi de când terminase colegiul, iar el se dusese la toate – unele în New York, altele în Florida, dar majoritatea împrăştiate în zonele natale ale mireselor, cu unele mici excepţii. Cea mai costisitoare nuntă la care participase fusese în Vai!, Colorado, pe vârful unui munte. El şi Carmen plecaseră să schieze împreună pentru prima dată în acel weekend şi ea îi cunoscuse pe toţi prietenii lui din liceu. Unii dintre ei îl luaseră deoparte pe Bobby după aceea, în hol sau în casa în care erau cazaţi ori chiar la recepţie – toţi curioşi să afle ce vârstă avea Carmen. Unii dintre ei erau impresionaţi, alţii – în mod clar – oripilaţi, dar niciunul nu se aştepta să primească o invitaţie la nunta lor, era sigur de asta. La

42 Tăietor de lemne

fiecare eveniment ulterior, toţi erau surprinşi să constate că formau în continuare un cuplu. Unii trecuseră special numele lui Carmen pe invitaţiile la nunta lor, în loc să le trimită una în plus, cum ar fi fost normal. Dar exista mereu cineva care să-şi bage cotul în coastele lui Bobby, întotdeauna cineva care o numea pe Carmen profitoare. La douăzeci şi opt de ani nu erai nici tânăr, nici bătrân. Evident, erai tânăr pentru că aveai o viaţă întreagă în faţă, dar era destul de târziu să te gândeşti ce voiai să faci pe viitor. Părinţii lui se căsătoriseră la douăzeci şi trei, respectiv douăzeci şi cinci de ani, lucru care părea normal doar din perspectiva vârstei, ca şi cum ar fi fost nişte oameni ai cavernelor care nu s-ar fi aşteptat să trăiască până la treizeci de ani. Dar la aceeaşi vârstă începuseră şi prietenii săi să se căsătorească. Să vândă proprietăţi imobiliare ar fi trebuit să fie o slujbă bună, care să-i aducă un venit sigur, dar nu era aşa. Se făceau reality-show-uri despre tipi de vârsta lui care vindeau case de zeci de milioane în Malibu, dar Bobby făcea eforturi să închirieze apartamente cu o mie cinci sute de dolari pe lună. El şi Carmen trăiau ca nişte colegi de cameră sau mai degrabă ca membrii unei familii. El gătea şi ea spăla. Carmen îi aducea aminte să-şi ridice hainele de la curăţătorie şi îl săruta pe obraz când era în toane bune. Ea nu dorise niciodată copii, niciodată. Dacă se gândea mai bine, asta era problema. Nu vârsta ei sau altceva. Poate că ea voia să se mărite, dar nu voia deloc copii, spre deosebire de el, care îşi dorea să fie tată. De asta îşi spunea el mereu că nu avea importanţă dacă nu o iubea.

Bobby încetini. Muşchii spatelui său erau deja dureroşi. Era atât de greu să-şi dea seama când greşise! Ce fusese greşit în viaţa lui? Că rămăsese cu Carmen atâta timp? Că o înşelase? Faptul că-şi găsise scuze spunându-şi că era de înţeles, pentru că oricum relaţia lor nu avea să dureze? Ce mai conta? Bobby deschise gura, lăsând-o să se umple cu apă, apoi înălţă capul deasupra apei şi scuipă.

Poate că problema era Miami sau poate sala de fitness, datoria ori singurătatea. Sau poate că problema era el. Părea atât de uşor pentru ceilalţi să aleagă persoana potrivită cu care să se căsătorească, de parcă aceasta ar fi avut un semn distinctiv, un tatuaj executat cu cerneală invizibilă. Cum puteai să-ţi dai seama? Bobby căuta însă o certitudine. El încercase să-i întrebe pe prietenii lui – într-un mod spontan, bineînţeles – de unde ştiuseră cu iubita lor era „aleasa”, dar întrebarea sunase mereu ipotetică şi primise răspunsuri de genul: „Ştiu, pur şi simplu, înţelegi?”

Aşa cum stătea în mijlocul piscinei, tot ce putea vedea erau cerul şi copacii care înconjurau proprietatea. Un avion zbura pe deasupra, iar Bobby îşi dori dintr-odată să fi fost la bordul lui, călătorind unde ar fi avut chef. În schimb, îşi cufundă din nou faţa în apă, înotând în continuare înainte şi înapoi, până ce obosi atât de tare, încât avea impresia că trebuia să se târască în genunchi până în casă. Era timpul să-şi facă ordine în viaţă şi putea începe cu asta – să străbată înot lungimea acelei piscine, iar şi iar.

*

Jim şi Franny îşi împachetară pe îndelete lucrurile şi coborâră apoi valizele în camera pe care o ocupaseră Charles şi Lawrence. Fiind atât de grăbiţi, Charles lăsase pe pat aceeaşi lenjerie, iar Jim şi Franny se văzură nevoiţi să schimbe cearşafurile, chiar dacă părea stupid să folosească lenjerie nouă pentru o singură noapte. Franny era foarte nervoasă. Gemma socotise greşit, nu ei.

— Dacă încurcam eu zilele, aş fi dormit în camera de oaspeţi măcar o noapte, zise Franny, probabil pentru a zecea oară. Crede-mă! adăugă ea.

— Ştiu, Fran.

Jim trase cearşaful peste colţul din partea stângă a saltelei şi o aşteptă pe Franny să facă la fel în colţul opus.

— Poate că m-aş fi dus să stau în altă parte sau cel

puţin aş fi încercat! Franny ridică exasperată mâinile. E un gest atât de nepoliticos! zise ea.

— E nepoliticos, încuviinţă Jim, arătându-i răbdător cearşaful mototolit. Franny dădu din cap şi întinse perfect cearşaful pe partea ei, trăgând elasticul pe dedesubtul saltelei subţiri. Dar e casa ei, adăugă el.

— Celelalte paturi nu sunt la fel de comode ca al ei, nu? Franny netezi repede ultimul colţ de saltea şi se întoarseră apoi spre mormanul de perne, pe care începură să le arunce înapoi pe pat. Ce vacă! zise ea cu năduf.

— Ce vacă! repetă Jim, apoi o împinse uşurel pe Franny pe pat.

— Ce e? întrebă ea – deloc ţâfnoasă când el se urcă deasupra ei ca şi cum ar fi stat călare, cu genunchii încadrându-i mijlocul.

Jim se aplecă uşor şi o sărută pe frunte. Zona din jurul ochiului său era tot verde, dar ea se obişnuise.

— Îmi amintesc cum a fost când l-am adus pe Bobby acasă, zise Jim. Ce senzaţie! Cât de înfricoşător mi s-a părut drumul – să străbat cu maşina toate acele cincisprezece străzi de la Roosevelt. A fost groaznic. Parcă mergeam în Timbuktu. Zgomotul era infernal. Toate acele taxiuri care claxonau. Îţi aminteşti?

— Tu conduceai atât de grijuliu! zise Franny. Îmi plăcea foarte mult. Mi-ar fi plăcut să conduci aşa tot timpul, de parcă maşina ar fi fost din sticlă.

— Nu cred că Charles şi Lawrence au idee în ce se bagă, zise Jim. Dar nici noi nu ştiam atunci. El se rostogoli pe o parte, lipindu-şi picioarele lungi de trupul lui Franny.

— Se vor descurca, zise ea.

— Şi noi ne-am descurcat destul de bine, nu-i aşa?

Franny îşi amintea primele zile de confuzie totală, ca nişte instantanee estompate. Sfârcurile o dureau mai rău decât îşi închipuise, dar de fapt nimic nu era cum crezuse. Părea imposibil să-şi imagineze existenţa unui copil dacă nu mai avusese unul până atunci, chiar dacă îl simţise

mişcând în interiorul trupului ei. Fusese mai uşor cu Sylvia, desigur. Biata Sylvia! Cel de-al doilea copil nu primeşte niciodată aceeaşi atenţie din partea părinţilor. Ei o lăsau să urle cât voia în pătuţul ei sau o aşezau pe podeaua bucătăriei, având drept distracţie doar o lingură de lemn. Ori de câte ori Bobby începea să plângă, ei alergau într-un suflet la el. Poate că asta însemna de fapt să fii un părinte bun – să te prefaci că primul copil era cel de-al doilea. Poate că acolo greşiseră, cedând mereu.

Ea se rostogoli cu faţa spre Jim, aproape atingându-şi nasul de-al lui. O şuviţă din părul ei negru ieşi de după ureche, acoperindu-i ochii.

— Ar trebui să ne facem griji pentru el?

Jim întinse mâna şi îi îndepărtă părul din ochi.

— Da, nu avem de ales.

— Te iubesc la fel de mult cât o urăsc pe Gemma, zise Franny. Adică foarte mult.

— Accept, zise Jim. Şi ştii ce? Îmi place mai mult camera asta. E mult mai intimă. Nu ai impresia că suntem la un hotel? Sau cel puţin la o pensiune?

— Oh, Doamne, la o pensiune! zise Franny. Unde eşti obligat să mănânci brioşe cu afine de cea mai proastă calitate, cot la cot cu străinii.

— Da, şi să faci sex cu soţia ta.

Jim îşi coborî mâna pe spatele ei şi o trase spre el, lipindu-se de ea îndeajuns cât să-i simtă erecţia.

— Uşa e încuiată?

— Am încuiat-o imediat ce am intrat aici, zise Jim. Am fost cercetaş, îţi aminteşti?

— Ooh! făcu Franny. Mai povesteşte-mi despre pantalonaşii aceia scurţi pe care-i purtai!

Jim lăsă jocul să continue, dorindu-şi să meargă mai departe, voind să-i poată scoate hainele cât mai era în toane bune.

De aceea îşi pierduse minţile cu Madison Vance, pentru că nu ştia dacă ea avea sau nu să-l oprească la un

moment dat. Credea că o cunoştea pe Franny destul de bine încât să-şi dea seama dacă era sau nu pregătită, dar trecuse mult timp şi era posibil ca semnalele să se fi schimbat. O sărută pe gât aşa cum ştia că îi plăcea ei, acolo unde maxilarul se unea cu lobul urechii, apoi se ridică să-i scoată rochia pe deasupra capului. Franny se ridică în capul oaselor, iar abdomenul ei făcu o cută la mijloc. Jim se dezbrăcă repede lângă pat, erecţia lui ieşind la iveală imediat ce îşi scoase boxerii. Trupul lui Franny ştia ce avea de făcut, mâinile ei şi gura şi picioarele – ea era gata să le facă pe toate.

— Scoate-i! îi spuse ea lui Jim, iar el îi trase ascultător slipul în jos, pe fiecare picior în parte, centimetru cu centimetru, până ce slipul rămase agăţat de glezna ei stângă.

— Acum vino aici! spuse ea, iar Jim urcă din nou deasupra ei, acoperindu-i buzele cu ale lui. Nu mai scoaseră niciun cuvânt până ce nu terminară şi se întinseră pe spate, scăldaţi în sudoare, după o muncă bine făcută.

ZIUA A PAISPREZECEA

Avionul către Madrid trebuia să decoleze la prânz, ceea ce însemna că trebuia să plece la aeroport la 10.30 a.m. Cel târziu. Toţi împachetaseră şi erau gata de plecare – până şi Franny, care era cumplită la astfel de lucruri. Sylvia începuse să-şi piardă răbdarea, plimbându-se de colo colo.

— A spus că va fi aici, zise ea. Nu ştiu ce să fac.

Sylvia îi trimisese deja lui Joan trei mesaje. Primul era unul prietenos: „Hei, ce mai faci?”. Al doilea era ceva mai agresiv: „Cred că vii încoace, nu?”. Iar al treilea era unul disperat: „Unde eşti??? Te aşteptăm. Trebuie să plecăm la aeroport, aşa că vino mai repede”. El nu-i răspunsese la niciunul dintre mesaje. Stăteau cu toţii lângă maşină – Bobby şi Jim aranjaseră şi rearanjaseră valizele în

micul portbagaj, lăsând o geantă care nu mai încăpuse acolo să stea în braţele celor care aveau să ocupe bancheta din spate. Gemma îşi scotea capul pe fereastră din când în când, ca şi cum ar fi vrut să verifice dacă familia Post plecase. De fiecare dată când capul ei ca o acadea dispărea înapoi în casă, Franny imita fornăitul unui cal, cu buzele ei moi şi umede.

Un minut mai târziu se ivi o maşină care opri pe aleea din faţa casei. BMW-ul lui Joan. Sylvia alergă spre portiera din dreptul şoferului, cu un zâmbet mare pe faţă. El opri motorul şi îşi netezi părul pe spate, stabilind contactul vizual cu Sylvia prin geamul închis al maşinii înainte să deschidă portiera.

— Hola! zise el şi o sărută repede pe obraji.

Puse o mână pe talia ei, preţ de o secundă, şi o bătu uşurel, ca un agent de securitate nepriceput, apoi ocoli maşina pentru a saluta restul familiei.

— Oh, bine că ai ajuns! Credeam că Sylvia o să facă un atac de cord, zise Franny.

Îl trase pe Joan mai aproape şi îl îmbrăţişă. Uf, miroşi atât de bine! Lasă-mă să caut cecul pe care ţi-l datorez! E în geanta mea.

Joan strânse mâna lui Bobby, apoi pe a lui Jim. Sylvia stătea la distanţă, încă foindu-se pe lângă portiera maşinii lui Joan.

— Hei! îl strigă ea, iar Joan veni lângă ea, vizibil stânjenit. Sylvia se întoarse cu spatele la părinţii ei şi îi şopti: Doar nu ai de gând să iei cecul, nu?

Joan ridică din umeri.

— Ai dreptate, ar fi trebuit să încasez ceva în plus.

Îşi trecu o mână prin păr, netulburat. Sylvia izbucni în râs.

— E o glumă sau ce?

Franny se apropie grăbită, fluturând cecul în aer.

— Uite-l, uite-l!

— Mulţumesc, Franny! zise Joan, rostogolind

consoanele aşa cum ştia că îi făcea ei plăcere.

Împături cecul în două, fără să se uite la el, apoi îl strecură în buzunarul de la spate. Sylvia era confuză, neştiind dacă să-l înjunghie în organele genitale sau să-şi îndese pur şi simplu vată în urechi ca să nu-l mai audă vorbind – ceea ce, desigur, avea să se întâmple în scurt timp.

— Hei, mamă, stai puţin! o opri Sylvia. Franny şi Joan întoarseră capul spre ea. Aş vrea să ne faci o poză, bine?

Sylvia se gândise să-i facă o poză lui Joan în fiecare zi de când era acolo, dar nici măcar nu avusese curajul să-i ceară aşa ceva. Să faci o poză cuiva însemna să recunoşti cât de mult însemna persoana aceea pentru tine, însemna că voiai să-ţi aminteşti de ea şi să-i vezi chipul de nenumărate ori. Ea nu-i putea cere să se lase fotografiat – sau *să-i facă naibii* o poză – fără să admită tacit că-l plăcea. El ştia asta foarte bine, desigur – Joan ştiuse acest lucru din secunda în care intrase în casă şi o văzuse purtând acele prosoape sumare. Şi cum să nu-l placă? Ea era o fiinţă omenească heterosexuală, iar el părea făcut din nori şi vise despre Palma de Mallorca. Dar era prea târziu. Dacă ea nu-i făcea o poză acum, Joan avea să dispară în eter – la fel ca iubitul canadian din tabăra de vară, inventat de ea –, fie că era delicat şi gentil sau un ticălos desăvârşit ori o combinaţie din cele două. Nimeni nu avea să o creadă. Îşi dorea să-i fi făcut o poză pe plajă, când costumul lui ud de baie atârna mai jos de şolduri, dar nu mai putea să dea timpul înapoi. Asta ar fi trebuit să facă.

— Desigur, zise Franny şi începu să se caute de parcă avea să găsească din senin un aparat foto în jurul gâtului.

Sylvia îi întinse telefonul ei.

Franny miji ochii şi se uită nedumerită la ecranul acestuia, iar stomacul Sylviei se strânse dureros, dar ce putea face? Se uită disperată la fratele ei, care, ca prin minune, înţelese.

— Lasă-mă pe mine, mamă! spuse Bobby. Îndreptă

telefonul spre Joan şi Sylvia, apoi îi aşteptă să se aşeze pentru poză.

— În regulă, zise Sylvia.

Se întoarse cu faţa spre Joan, astfel încât să iasă în profil.

Fără să mai dea înapoi, întinse mâna şi apucă bărbia lui Joan, întorcându-i gura spre ea. Îl sărută o clipă, apoi se desprinse de el, sperând ca fratele ei să-i fi făcut mai mult decât o poză.

— În regulă, zise ea din nou.

Joan părea stupefiat. Îşi trecu uşor degetul mare şi arătătorul peste buza inferioară.

— Drum bun, le ură el.

Deschise braţele cu intenţia de a o îmbrăţişa pe Sylvia, dar aceasta îi trase o palmă peste mână, ferindu-se.

— Sperăm să fie bun, da, zise ea încrucişând braţele şi încuviinţând din cap.

Aşteptă apoi ca Joan să se urce din nou la volanul maşinii sale şi să se îndrepte spre autostradă – ceea ce se şi întâmplă.

— Ei bine, începu Franny, apoi renunţă.

— Eu conduc, se oferi Bobby.

Jim încercă să protesteze, dar Franny îl trase după ea pe bancheta din spate, iar el se conformă. Bobby le întinse geanta care nu încăpuse în portbagaj, iar ei o aşezară pe genunchi. Sylvia se urcă în faţă. Uneori dragostea nu era împărtăşită. Uneori dragostea nu era deloc dragoste, ci doar un moment pasional împărtăşit pe o plajă. Durea, desigur, dar Joan îi făcuse o favoare. Sylvia pleca acasă femeie şi total schimbată. La naiba cu Katie Saperstein, la naiba cu Gabe Thrush. La naiba cu toţi. Obţinuse exact ce-şi dorise. Sylvia îşi puse ochelarii de soare şi deschise radioul.

— Rock and roll, zise ea, referindu-se la ritmul propriei inimi, care bătea nebuneşte.

*

Bobby trebuia să se decidă la aeroport încotro să meargă – zborul lui avea destinaţia Miami, dar acolo nu era nimic pentru el. Franny şi Jim se gândeau că ar fi trebuit să meargă cu ei la New York pentru o vreme, până ce avea să găsească o soluţie în legătură cu datoria, cu Carmen şi cu locuinţa sa. Compania Iberia putea să-i ofere un bilet standby[43] spre JFK, dar zona de îmbarcare părea aglomerată, iar Bobby îşi făcea griji că nu avea să găsească loc în avion.

În terminalul enorm nu era nimic de mâncare, cu excepţia unor sandviciuri cu şuncă, aşa că mâncară cu toţii acele sandviciuri.

— Dar nu sunt rele deloc, zise uimită Franny gustând din al ei.

Bobby îşi luă două.

Sylvia şi părinţii ei stăteau împreună pe scaune, bagajele fiindu-le împrăştiate pe jos şi pe genunchi. Sylvia aştepta cu nasul într-o carte, iar Franny şi Jim şedeau tăcuţi, privind în gol. Din când în când, Jim o cuprindea cu braţul pe Franny şi o strângea la piept, apoi îi dădea din nou drumul. Bobby ar fi vrut să aibă la el o carte. Avea nişte filme pe iPad, dar nu prea avea chef să se uite la ele. Carmen îşi „uitase" ghidul ei stupid „ajută-te singur" în urmă – intenţionat, fără îndoială dar Bobby îl lăsase acasă.

— Mă duc să mă uit la reviste, zise Bobby, şi o luă din loc.

Terminalul era nesfârşit, un hol lung cu o mulţime de porţi, având un tavan foarte înalt şi un trotuar mobil, pentru a-i transporta mai uşor pe pasageri dintr-un capăt în altul. Bobby intră în unul dintre micile magazine şi se opri în faţa stativului cu reviste. Majoritatea erau în limba spaniolă, dar văzu şi un teanc de ziare *The New York Times* şi câteva reviste în engleză – inclusiv ediţia britanică a revistei „Gallant", pe care o ignoră cu loialitate. Bobby alese un exemplar al ziarului *Times* şi un roman de ficţiune

43 Fără loc

de care auzise recent. Îşi verificase e-mailul înainte de a pleca din casă şi îşi spusese că, dacă avea vreun mesaj de la Carmen, urma să se întoarcă la Miami, dar ea nu-i trimisese niciun mesaj. Şi ce rost ar fi avut să se întoarcă, dacă ştia deja că era o alegere proastă? Carmen era cea care pusese punct. Fusese mai uşor pentru amândoi în acest fel – sau, cel puţin, pentru el.

Bobby plăti la casă, aruncând pe tejghea în ultima clipă şi un pachet de gumă de mestecat. Contul lui bancar era atât de aproape de zero, încât plătea fiecare obiect cumpărat ţinând degetele încrucişate, dar de data asta nu avea astfel de probleme. New York avea să fie ideal o vreme, măcar până ce se mai punea pe picioare. Putea să-şi întâlnească prietenii la cină – probabil doar la cină. Unii dintre ei aveau să-i propună fel de fel de afaceri, iar de această dată el nu se gândea să-i refuze. În New York, douăzeci şi opt de ani însemnau mult mai puţin decât în Florida. Numai unul dintre prietenii lui avea un copil. Bobby coborî privirea spre mâna lui liberă şi văzu că tremura. Aşteptă să se calmeze înainte de a se întoarce lângă ai lui.

Bobby se aşeză şi Sylvia ridică ochii spre el, zâmbitoare. Chipul ei relaxat exprima satisfacţie. Luase cea mai bună decizie, era sigur de asta.

— Dă-mi nişte gumă, îi spuse Sylvia, iar el întinse pachetul spre ea.

*

Înainte de îmbarcare, Jim mai făcu o ultimă plimbare, pentru a-şi dezmorţi picioarele. Cu toată agitaţia din ultima vreme, uitase să-şi mai facă griji în legătură cu întoarcerea acasă. Chiar dacă Franny părea să tolereze şi chiar să răspundă la mângâierile sale, slujba lui rămânea pierdută la întoarcerea acasă. Avea doar şaizeci de ani. Doar şaizeci! Jim începu să râdă. Îşi aminti când şaizeci i se părea la fel de mult ca optzeci. Părinţii lui avuseseră şaizeci de ani. Pe toţi dracii, bunicii lui avuseseră şaizeci

de ani. Iar acum avea şi el vârsta asta, pur şi simplu.

Jim nu voia să meargă în croaziere sau să înveţe să joace golf. Nu voia să se trezească la un moment dat că pantalonii lui erau prea scurţi şi cravatele prea subţiri sau prea late. Jim merse destul de departe fără a fi nevoit să arate biletul şi să treacă din nou pe la filtrul de securitate, apoi se întoarse. Trecu pe lângă nişte familii de spanioli care aşteptau cu bagajele împrăştiate în jurul lor, de parcă ar fi fost la cafenea, fără nicio grijă. Niciun copil nu era în lesă. Aeroportul era mai lung decât un teren de fotbal, iar Jim trebui să mărească pasul pentru a fi sigur că avea să ajungă la timp pentru îmbarcare. Franny se enerva atât de rău pentru cel mai mic fleac – probabil că avea să o găsească pe acelaşi scaun, dar, dacă se aglomerase cumva şi pasarela era gâtuită de pasageri, era posibil să o găsească în picioare, făcându-şi vânt cu biletul şi uitându-se după el prin mulţime. Şi Jim tocmai asta încerca să evite. Nu mai voia să o enerveze pe Franny niciodată. Iuţi pasul şi mai mult – aproape alergând de data asta. Spaniolii din jurul lui – oameni care mergeau liniştiţi la pas – se uitau la el cu interes.

Poarta lor era la douăzeci de metri în faţă. Se formase deja o coadă ordonată, ceea ce însemna că pierduse anunţul de îmbarcare. Franny şi copiii nu erau acolo unde îi lăsase şi îşi înălţă gâtul pentru a vedea unde plecaseră. Merse până la jumătatea rândului – de parcă ar fi avut nevoie să se apropie la câţiva centimetri de fiecare grup pentru a-şi recunoaşte familia, când o observă în cele din urmă pe Franny stând singură într-o parte.

— Îmi pare atât de rău, zise Jim. Se uită peste tot. Unde sunt copiii?

— În avion, zise ea, punându-i mâna pe braţ.

— La naiba, nu mi-am dat seama că ne îmbarcăm atât de repede.

Jim era teribil de agitat, mai ales când o vedea pe Franny atât de calmă.

— E în regulă, zise ea. Nu vor pleca fără noi. Coada se făcea tot mai lungă, iar Franny îl luă pe Jim de braţ, ghidându-l cu blândeţe către capătul rândului. Inima lui bătea la fel de iute şi transpira abundent, braţele îi erau fierbinţi. Fruntea lui era udă de sudoare. Aşteptară ca rândul să se micşoreze, ceea ce se şi întâmplă. Unul câte unul, călătorii din faţa lor se îmbarcară în avion, îndesându-şi valizele în compartimentele spaţioase de deasupra scaunelor. Jim şi Franny erau printre ultimii care se îmbarcau, dar scaunele lor erau tot acolo – goale, aşteptându-i. Franny se aşează pe locul ei şi îşi îndesă geanta sub scaunul din faţă. Aşteptă cu mâinile în poală ca Jim să se aşeze şi el. În ciuda circumstanţelor, era încântată că Bobby se întorcea la New York cu ei, micile ei răţuşte urmând a locui sub acelaşi acoperiş pentru încă o vreme. Ea trebuia să aibă grijă să nu-şi răsfeţe fiul, să-l trateze ca pe un adult şi să pretindă un comportament de om matur din partea lui, iar pe Sylvia nu avea să o întrebe prea multe despre ce se întâmplase cu Joan. Inima era un organ complex la orice vârstă. Existau mai multe şanse ca adolescenţii să sufere din cauza unei decepţii sau a unei iubiri neîmpărtăşite decât să fie loviţi de un autobuz.

Orice era posibil.

Problema lui Bobby era că nu fusese motivat să lupte – Carmen era o alinare pentru el, un stâlp de susţinere. Acum, că ea îl părăsise, el trebuia să-şi folosească propriile puteri. Era pe picioarele lui. Franny îşi spuse că asta era valabil pentru toţi patru într-o oarecare măsură. Jim avea nevoie să găsească o cale de a-şi umple zilele; Sylvia trebuia să se reinventeze ca studentă. Bobby trebuia să înveţe cum să fie un adult responsabil. Franny însăşi trebuia să-şi găsească propriile insuliţe pe care să le populeze cu mâncare şi dragoste şi cuvinte. Trebuia să-şi ierte soţul fără să uite ce făcuse acesta. Nu, nu trebuia să o facă, ci mai degrabă îşi Dorea să o facă.

Jim se pregătea pentru lungul zbor – avea ochelarii

de citit deja puşi pe nas, ţinea o carte în poală, iar în buzunarul scaunului din faţa lor era o carte de rezervă. Probabil că pe undeva erau şi un pliant cu integrame, împăturit, şi un pix. Pielea din jurul ochiului său avea acum doar o nuanţă verzuie de olivină – piatra sa astrologică. Vânătaia se estompa în fiecare zi şi în scurt timp avea să dispară complet. Motoarele vuiau şi avionul începu să înainteze pe pistă. Oamenii cu veste portocalii şi indicatoare se îndepărtaseră de aeronavă, îndreptându-se spre următoarea cursă. Franny îşi împleti degetele cu degetele lui Jim şi păstră întreg ghemul de mâini în poala ei. Jim se aplecă în faţă ca să se uite pe geam la aeroportul rămas în urma lui şi la pista lungă şi bine întreţinută. În stânga lor erau munţii, iar el îi făcu semn soţiei sale către aceştia. Avionul vira, pornind tot înainte, iar zgomotul din interior crescu, în timp ce aeronava prindea viteză, Franny închise ochii şi îşi puse obrazul pe umărul lui Jim. Ea simţi până în stomac când roţile se desprinseră de pistă. Nu mai era nesigură. Şi acest lucru avea să funcţioneze aşa cum trebuia. Ridică bărbia astfel încât să fie aproape de urechea soţului ei şi peste vuietul motoarelor, Franny îi spuse:

— Am reuşit, Jim.

Nimic nu era mai greu sau mai important în viaţă decât să-ţi doreşti în fiecare dimineaţă să o iei de la capăt, să continui şi să nu renunţi, să te întorci la sinele tău uitat cu mulţi ani în urmă şi să iei această decizie. Căsătoriile, ca şi corăbiile, au nevoie de direcţionare şi de mâini pricepute la cârmă. Franny se agăţă cu ambele mâini de braţul drept al lui Jim, atingerea ei fiind fermă şi pregătită pentru orice eventuale turbulenţe.

MULŢUMIRI

Le mulţumesc lui Valii Shaio Kohon şi Gregorio Kohon pentru generozitatea lor mallorcană, precum şi Olgăi Ortiz pentru inteligenţa ei mallorcană. Mulţumesc

celor de la hotelul Gran Son Net din Puigpunyent pentru sistemul de încălzire din pardoseala băilor.

Le mulţumesc, de asemenea, lui Rumaan Alam, Maggie Delgado, Ben Turley, Lorrie Moore, Meg Wolitzer şi lui Stephin Merritt, care m-au ajutat cu logistica şi interpretarea. Mulţumiri pentru Christine Onoraţi şi WORD, Mary Gannett şi Bookeourt, Julia Fierro şi Sackett Street Writers Workshop, Noreen Tomasi şi Centrul pentru Ficţiune, 92nd Street Y, Universitatea Vanderbilt şi lui *Rookie* pentru dragostea şi susţinerea lor.

Mulţumesc lui Jenni Ferrari-Adler, Stuart Nadler şi iubitului meu soţ pentru că sunt nişte cititori atât de inteligenţi. Mulţumesc familiei mele: Straubs, Royals şi micului, dar viteazului Fusco-Straubs.

Mulţumesc, ca de obicei, celor de la Riverhead Books, în special vajnicilor Megan Lynch, Geoff Kloske, Claire Meginnis, All Cardia şi Jynne Martin.

Şi mulţumesc în mod special fiului meu, răbdătorul călător, pentru că a aşteptat până ce am terminat cartea, ca să se nască.